În atenția difuzorilor de carte !

Editura ALCRIS își propune să organizeze o rețea de transport și distribuție a cărților proprii în toate zonele țării.

Difuzorii de carte sunt rugați să se adreseze în scris sau telefonic la sediul editurii precizând: numele firmei, adresa, telefonul, numărul de exemplare dorite din fiecare colecție, și persoana de legătură.

EDITURA ȘI TIPOGRAFIA ALCRIS: str. PANAIT ISTRATI nr. 62, sect. 1, tel/fax: 01-224.16.98.

Editor: Aurelian Micu
Lector: Angela Vasile
Coperta: Andy

Acest roman a fost tipărit pentru prima dată în limba engleză sub titlul: MACKENZIE'S MAGIC.

© 1997 by Sharon Di Meglio
Traducere și adaptare în limba română de ELENA VIȘA

Toate drepturile asupra acestui titlu în limba româna aparțin Editurii ALCRIS.

ISBN 973-9405-42-2

Colecția "EL și EA"

SHARON DI MEGLIO

Farmecul lui MacKenzie

ALCRIS

Un bărbat, o femeie, pe care întâmplarea îi aduce față în față, sunt atrași unul de celălalt, se simt nespus de bine împreună, ar vrea să rămână alături pentru o viață… Dar nu e suficient ca inimile să se recunoască pentru ca o iubire să înflorească și să dureze!

Toți marii înțelepți spun că, pentru a exista, IUBIREA trebuie construită de noi! Dar cum să ne învingem ezitările, stângăciile, greșelile făcute din orgoliu, care distrug șansele ei de împlinire?

Eroii romanelor din colecțiile "EL și EA", "ROMANTIC", "ROZ" și "DE AUR" au reușit să dea trăinicie de o viață iubirii lor! Urmărind întâmplările încântătoarelor povești de dragoste din aceste romane veți găsi răspunsuri la întrebările inimii dumneavoastră.

Capitolul 1

- Doamnă, nu te mișca!

Ca din senin, o voce neliniștită răsună spre Amanda Stanfield, și corpul ei deveni rigid. Ea era mult deasupra pământului, cățărată cu un picior pe scară și cu celălalt îngenuncheat pe acoperișul de tablă al noii case.

Iritată de neașteptata întrerupere, se întoarse cu grijă ca să-și cerceteze cu

privirea proprietatea, după intrus.Briza după-amiezii târzii îi răcori fața supraîncălzită, dar nu reuși să-i calmeze și nervii stârniți. Prima dată văzu doar liziera familiară, formată din eucalipți și stejari vii.

Apoi, datorită privirii sale agere, observă un bărbat înalt, cu părul de culoarea nisipului, purtând ghete de lucru, îmbrăcat în blugi, cu un tricou Denim, și cu ochelari închiși la culoare. Se afla la vreo cincisprezece metri depărtare, umbrit de o creangă de stejar. Un sentiment ciudat o învălui. El avusese înainte o imagine perfectă a spațiului ei.

Lucra probabil pentru unul dintre antreprenorii pe care-i

angajase ea.

El își duse mâinile la gură, pentru a striga din nou, dar ea nu-l putea auzi clar. Trebuia să aștepte până cobora.

- Așteaptă, prințesă!

Timbrul puternic al vocii lui groase îi încordă nervii și așa agitați. Dacă ar sperja-o din nou, l-ar face responsabil ca și-a rupt gâtul. Iar ca să fie strigată "prințesă" nu-i convenea deloc.

- Stai acolo. O să te ajut eu. Tonul lui suna mai iritat.

Cu o privire înghețată, îl văzu ieșind din umbră și micșorând distanța dintre ei. În lumina soarelui, părul lui de un blond strălucitor, crescut cam lung, era dat pe spate de vânt. Avea umerii puternici pe sub tricoul demodat, iar felul cum pășea legănându-și șoldurile, o făcea să i se pară mult mai apropiat decât ar fi vrut. Rapid, închise poarta gândurilor.

Singurii de care avea nevoie în viața ei erau cei doi pe care i-a angajat ca să-i ridice casa.

- Pot să mă descurc, replică scurt și coborî mai multe trepte.

- Doamnă, sunteți sigură că vreți să deranjați șarpele cu clopoței de lângă scară?

Amanda îngheță, teama cuibărindu-i-se în stomac.

Încet, își adună tot curajul ca să privească în jos: un șarpe încolăcit, cu un cap în formă de inimă, stătea întins acolo, liniștit pentru moment. Bărbatul avea ochi incredibil de ageri, realiză ea, chiar înainte ca o undă de spaimă s-o facă să strângă puternic scara.

Nu voia să se uite în jos. Ura șerpii.

Trase adânc aer în piept și se cățără înapoi spre siguranța de pe scară, pulsul ei luând-o razna.

Treptat spunându-și să nu intre în panică, explozia de adrenalină se risipi.

Pericolul iminent trecuse.

Totul devenise tăcut din nou sub soarele după-amiezii.

Totul era liniștit. Prea liniștit.

Ea își ridică ochelarii de soare și privi de jur împrejur, scrutând departe prin lumina palidă care se strecura printre ramurile copacilor.

Nu-l vedea pe salvatorul ei cu părul lung.

Oare o părăsise?

Brusc, scara pe care stătea se mișcă și auzi pași venind spre ea. Un minut sau două mai târziu, partea scării dinspre acoperiș se mișcă.

- Drumul e liber, prințesă, spuse străinul. Poți să cobori acum din turnul tău.

În timp ce traversa precaută acoperișul și cobora scara, se simțea prost că nu l-a ascultat de la început.

Ajunsă în siguranță pe pământ, își aminti că șerpii cu clopoței apar ocazional. Dar în toate vizitele ei pe proprietate, nu văzuse niciodată vreunul. Ochii ei căutau acum peste tot terenul întins care-i înconjura casa

și în sfârșit răsuflă ușurată. Nici urmă de șarpe cu clopoței. Apoi, auzi pași din nou și se întoarse să-l vadă pe străin.

El se apropia cu un ulcior cu apă din spatele casei. Fascinată, privea mersul lui cu pașii mari și încordarea ușoară a mușchilor.

- Poftim, probabil ai nevoie de o băutură rece. Turnă apa din ulcior într-o ceașcă de plastic.

- Mulțumesc.

Își ridică din nou ochelarii, lăsându-i pe creștetul capului, ca să-l poată privi mai bine pe străin, dar lentilele închise ale ochelarilor lui îi ascundeau expresia.

- Trebuia să-mi spui de șarpe imediat. Era cât pe ce să-mi pierd echilibrul.

Pe lângă faptul că nu se uitase în jos, ea știa că mai are multe de învățat despre viața la țară.

- Ți-am spus. Cred că tu n-ai auzit. Capul bărbatului era

înclinat într-o parte și părea că el o studiază.

- Nu cred că nu te-am auzit.

- Apa e din cea mai bună. Bea!

Degetele ei le atinseră pe ale lui și niște senzații noi și bizare dansară pe pielea ei.

"Oare ce făcea el aici? Ar fi trebuit să-i fie teamă? De ce a reacționat imediat când restul corpului ei era atât de obosit? Ea ezită un moment, apoi bău, pe de o parte pentru a-și răcori setea din gât, iar pe de altă parte ca să-și înăbușe senzațiile care nu aveau nimic de-a face cu recunoștința."

Cana fiind goală acum, ea luă ulciorul din mâna lui.

- Ești chiar grijuliu cu mine, spuse ea.

- Suntem vecini. Este datoria mea.

- Oh, vecini? Unde locuiești?

El ezită trăgând aer în piept, gândindu-se, apoi privi pe lângă ea și arătă spre vest, unde un rând înalt de eucalipți mărginea proprietatea ei.

-Am cumpărat acești cinci acri.

Inima ei se opri. Darrell, fostul ei soț, îi mai făcuse o "surpriză".

- Aceia se presupunea că erau cei cinci acri ai mei, îi scăpă înainte să gândească. El fusese de acord.

Bărbatul se încruntă, tăcut, ridicându-și, în final, ochelarii întunecați.

- Îmi pare rău, nu te pot salva din asta. Este o înțelegere deja făcută. Cinci acri și planul de construcție al casei. Cerneala cu care s-a semnat contractul abia s-a uscat.

Amanda păși înapoi și începu să se gândească la veștile noi. Temperamentul ei începu să ia foc. Aruncă apa din cana ei, apoi așteptă să-și limpezească puțin gândurile. În sfârșit, nervoasă, vorbi:

- Darrell the Dipstick are în mânecă mai multe trucuri… decât ouăle pe care le aduce iepurașul de Paști.

- Te referi la fostul tău soț. Colțul gurii lui se curbă parcă disprețuitor.

- N-ai auzit încă nimic, vecine! spuse ea cu dezgust, apoi trecu pe lângă bărbat și trase aer puternic în piept. Își plănuise să facă grajdul calului și terenul de sport pe cei cinci acri de pământ.

De drept, ar trebui să-i aparțină. Se întoarse și-i aruncă o privire lungă și plină de înțelesuri, dar, ironia sorții, ochii lui albaștri avură asupra ei un efect neașteptat.

- Se pare că n-ai înțeles totul, domnule…?

- Dalton. MacKenzie Dalton. El își ținea ambele mâini în buzunarele jeanșilor, ațintindu-și ochii asupra ei. Sigur era pregătit să asculte, dar gura lui avea o grimasă aspră. Amanda înghiți în sec încercând să facă să sune totul firesc.

- Fostul meu soț, dr. Darrell Chapin, era dator la I.R.S. Apoi el și avocatul său au folosit atât de bine acțiunile, încât I.R.S. a pus proprietatea mea drept garanție. Eu trebuie să-i cer banii mei înapoi. A promis că achită datoria și parcela o să-mi revină. Acum eu sunt îndatorată.

Ea își fixă privirea pe fața lui MacKenzie Dalton, sperând să vadă o undă de înțelegere. El aruncă o privire scurtă spre cealaltă parcelă, apoi o privi pe Amanda. Ea nu văzuse nici o licărire în ochii lui.

- Poate el intenționează să-ți dea bani în schimb.

- Chiar dacă a terminat cu datoriile la I.R.S. , mă îndoiesc că ar intenționa asta. Ea nu era în stare să gândească limpede după o zi lungă și toridă, iar arătosul ei salvator părea să fie în tabăra adversă.

- Am urmărit povestea ta, spuse el cu voce joasă, și îmi pare rău că ești dezamăgită, dar el mi-a oferit niște condiții de plată ispititoare și intenționez să-mi construiesc casa aici.

- Nu mi-l pot imagina pe Darrell oferind nimic rezonabil.

Apoi, ea încercă să treacă peste frustrări și să se gândească

la partea cu împărțirea corectă.

- La naiba! Murmură o înjurătură, apoi aruncă o pietricică și o urmări cum cade în praful de pe jos. Își schimbă greutatea pe celălalt picior și spuse:

- Mr. Dalton, există o altă înșelătorie în tranzacția dumneavoastră. Eu n-am fost de acord să-mi împart bunurile. Sunt sigură că Darrell nu s-a gândit că pe acest teren nu este loc pentru amândoi. Așează ulciorul pe pământ, apoi își îndreptă corpul. Sunteți atent?

Da, se bucura de atenția lui. Linia perfectă a maxilarului lui o făcu să- și dorească să nu fi spus nimic. Aproape tresări sub privirea lui îngustată. Brusc, se întrebă cum ar reacționa acest bărbat, lat în umeri, atât de masiv față de ea, dacă ar fi agasat. Simți cum privirea lui intensă trimitea senzații aproape electrice nervilor ei, și un sentiment de apropiere între ei pe care ea încerca să-l alunge.

MacKenzie Dalton, cu ochii lui albaștri cu sclipiri întunecate, părea să privească prin ea, în sufletul ei, fără permisiunea ei. Se simțea vulnerabilă, dar nu se va lăsa intimidată nici dacă pulsul ei va exploda. Fața lui frumoasă, aplecată puțin ca s-o poată privi în ochi, îi părea familiară. Oare l-a mai văzut înainte? Nu conta, hotărî ea. Așteptă răspunsul lui.

Fostul ei soț era un ticălos care-i înșelase pe amândoi. Și din cauza lui s-a hotărât să facă totul de una singură, chiar dacă ar fi să treacă prin multe greutăți. Asta nu însemna că se putea trece peste drepturile ei. Privirea lui alunecă peste buzele ei, aparent parcă ar fi căutat să vadă dacă ea a terminat cu socotelile din minte.

- În afacerea pe care a încheiat-o cu dr. Chapin, trebuia să vină un agent pentru punerea la punct a actelor, incluzând și fântâna. Nu cred că există probleme cu asta. Sper că vom fi buni vecini. Salvatorul se transformase în purtător de vești

rele. Mai mult, ea îl suspecta că el nu credea ce-i spusese. Nu mai avea răbdare deloc.

- Imposibil, insistă ea.

- Te-a mințit, această fântână m-a costat o avere numai ca s-o adâncesc.

- Ce știi tu despre fântâni? izbucni ea.

- Uită această întrebare. Dă doar o lopată ca să vezi cât e de greu. Eu n-am semnat nici un angajament de împărțire a fântânii.

Mac Dalton se uită la ea de sus în jos, refuzând evident să-și schimbe părerea.

- Ascultă, Amanda, am dat un acont de o mie de dolari, iar acordul am înțeles că a fost cu aprobarea ta. Vorbea ca și cum ar fi dojenit un copil.

Amandei îi displăcu tonul lui și faptul că îi știa numele, iar ea nu mai avea încredere în nimeni care făcea înțelegeri cu Darrell Chapin. Ea se mutase la țară tocmai pentru a scăpa de pretențiile lui de Beverly Hills, de viață trândavă și de relațiile "strălucite" de acolo.

- Cum de știi numele meu? întrebă ea. Ești unul dintre pacienții lui Darrell?

- Numele tău este pe acordul scris: Amanda Chapin.

După sarcasmul din vorbele lui, ea înțelese că încă nu vorbea serios cu ea. Ignoră întrebarea lui, dar nu-și putu stăpâni reacțiile față de privirea lui îndreptată spre degetele ei de la picioare.

- Ascultă, de ce ai venit aici? răbufni ea.

- Am venit ca să te cunosc mai bine. Ochii lui aruncau sclipiri de mânie. Devenind conștientă de feminitatea ei, pentru prima oară de mai bine de un an, Amanda își dădu la o parte șuvițele de păr roșcat auriu, care scăpaseră din coada de cal în care îi era prins părul. Știa că arăta obosită, ciufulită, dar refuza să-și facă griji pentru asta. Stătea pe pământul care

era tot ceea ce-i mai rămăsese, dar mulțumită avocaților lui Darrell, acest pământ de sub picioarele ei putea fi pus zălog.

Vorbind cu Mac ca și cum ar fi fost un răufăcător, îi spuse:

- Gândește-te la asta, Mr. Dalton. Dacă n-am știut despre vânzare, este logic că n-am știut nici despre împărțirea puțului. Este numai al meu.

Ochii lui se întunecară.

- Ai semnat, doamnă Chapin. Ai fost de acord să împarți fântâna. Aceasta este partea atractivă a înțelegerii, pe lângă planurile casei și oferta financiară a dr. Chapin, și această frumoasă alee.

"Ce bărbat încăpățânat!" Tulburată, își consuma furia, strivind bulgări de pământ pe jeanșii ei, acest lucru ajutând-o să ocolească privirea lui. Accidental, vărsă apa din ulcior. Picăturile de apă murdară stropiră și jeanșii lui. Ea nu se scuză, dar ripostă.

- N-am făcut nici o înțelegere. Ar trebui să ai o înțelegere cu acel agent imobiliar, domnule Dalton. Ai fost înșelat.

Ridică ulciorul și îi puse capacul. Apoi, trecu pe lângă el și se îndreptă spre jeepul său.

- Ai grijă cum mergi. Bătrânul șarpe s-ar putea să aibă rude, să știi.

Amanda șovăi. Ea uitase cu totul de șarpe. Precaută, se întoarse spre Mac și-și dădu vocii un ton convingător, sunând mai curajos decât se simțea ea:

- Ei bine, ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat cu șarpele?

- Cred că s-a pitit sub jeepul tău.

Amanda îl studie pe bărbatul care tocmai îi distrusese liniștea. Zări o licărire glumeață în ochii lui, și instinctiv știu că mințea în legătură cu șarpele.

- Ce ai de gând? Pentru că aceasta nu este în nici un caz o vizită între vecini.

- Asta a fost intenția mea. Încă mai este, dar când ai plecat

de lângă mine, n-am putut rezista tentației. Nu-ți face griji, am transportat șarpele de-a lungul golfului, împreună cu țeava de P.V.C. lungă de șapte metri.

- Are șase metri… și am uitat să-ți mulțumesc. Așa că îți mulțumesc. Totuși, nu cred că am fost atât de aproape de el. Nu rezistă să-l mai atace cu o replică. Trebuie să fi fost un lucru stupid, la fel ca acela de a te încrede în dr. Chapin.

El își puse din nou ochelarii cu lentile închise la culoare, și își trecu degetele prin păr. Păru imun la comentariul ei. Ea își șterse fruntea și simți arșița soarelui de la mijlocul lui mai. Poate întrecuse măsura. Desfăcu coada de la ciocan.

- Mr. Dalton, e o simplă încercare de a mă convinge că împărțirea fântânii e o idee bună?

- Nu, doamnă, îți spun că este un fapt.

Amanda replică apropiindu-se cu câțiva pași de el:

- Unde e dovada?

- În actele mele, în oraș, la motelul unde locuiesc. El se apropie puțin, ochii lui părând că nu scapă nici o mișcare a ei. Fă-ți timp și vino să arunci o privire.

- Nu fi prost, să nu risipim și mai mult din timpul dumitale și al meu. O să înfrunte pe oricine va încerca s-o mai înșele vreodată. Și își va construi casa visurilor ei, indiferent ce va fi. Voi fi aici mâine dacă vrei, dar actele pe care ți le-a dat fostul meu soț sunt false. Fii convins de asta.

Se îndreptă spre jeep, și-și puse ciocanul în spatele mașinii. Fără să-i mai fie teamă de data asta. Sări în mașină și porni motorul. Cu mâinile pe volan se simți bine, stăpână pe situație, chiar dacă numai pentru moment. Mașina plecă, lăsându-l pe Mac Dalton singur în căldura după-amiezii.

* * *

În timp ce bătea în cuie cartonul negru de pe acoperiș,

Amanda spera că povestea lui Mac Dalton era nebunească, dar instinctiv realiză că nu auzise ultimul lui argument. Totuși, nimic n-o mai surprindea. Când ceilalți muncitori care lucrau la acoperiș plecară pentru masa de prânz, ea luă o pauză ca să analizeze situația. Cu un sandviș și o sticlă de ceai cu gheață, din răcitorul ei, se duse la șezlongul așezat la umbra unui stejar și privi instalatorii care săpau șanțul pentru conductă, chiar lângă fântână. Munca ei era pe sfârșite, iar mâine ar putea să instaleze țeava de apa.

"Acasă… în sfârșit! "

Astăzi, oricum, se pare că instalatorii au lucrat mai repede și mai bine decât au făcut instalația în toată casa, care fusese făcută de mântuială. Ar trebui să instaleze un robinet și pe locul unde planificase să-și facă o mică grădină. Cu casa nouă, grădina plus munca ei, simțea că viața îi va fi plină. Luă câteva guri de ceai cu gheață, dar înainte de a termina de mâncat sandvișul, motorul unei mașini se auzi dinspre șosea.

O furgonetă roșie cu remorcă intră pe proprietate. Era mult prea mult pentru un prânz. Mac Dalton coborî de pe locul șoferului purtând blugi decolorați și un tricou, iar în picioare avea ghete sport. Ea își ținu respirația. "Oare nu era conștientă că el se va întoarce?" Încă o dată o imagine care o tulbura îi trecu prin minte, la fel ca ieri. Un alt bărbat, îmbrăcat cu pantaloni negri, largi, și jacheta gri, coborî de pe locul din dreapta. Amanda bănui că era agentul. Căra o sacoșă și privea locul cu o privire care părea că înregistrează semnele dolarului. Un moment mai târziu, cei doi bărbați o spionau pe sub copac. Ea stătea liniștită încercând să-i ignore.

- Doamnă, aveți musafiri, o anunță unul dintre instalatori, dintr-un șanț, luând o pauză ca să se sprijine de lopată.

Amanda încuviință din cap. "O să mă găsească", se gândi ea. Cu coada ochiului, îl privea pe Mac cum se apropia cu pași mari, mult mai hotărât și mai rapid ca ieri. Agentul imobiliar

era mai rezervat. Când se opri lângă scaunul ei, ea îl privi implorator pe Mac. Albastrul ochilor lui părea mai adânc și mai intens în umbră, aproape impenetrabil. Ea nu-și ridică ochelarii de soare de la ochi.

- Domnule, ce vești aduci din oraș? întrebă ea veselă.

- Dânsul este Robert Kessler, agentul care se ocupă de contractul meu.

Agentul se înclină spre Amanda, răspunzând la salut. Nu era aceeași persoană care-i vânduse ei și lui Darrell cei zece acri de pământ. Se întoarse spre Mac.

- Nu ai rezolvat asta încă, domnule Darrell? Ai avut toată dimineața la dispoziție.

Mac o privi în ochi, punându-și o mână pe scaunul ei. Putea simți tonul ciudat din vocea lui.

- Nu încă. Îmi place acest aranjament. O undă rebelă în inima ei o trădă, ceva înăuntrul ei o făcu să se întrebe dacă și ei ar putea ajunge să-i placă această afacere. Dar nu avea cum să știe, îl întâlnise pe Mac abia ieri.

"Ai fost singură prea mult timp…" își spuse ea în gând.

- Mă prezinți instalatorilor? O să am nevoie să sape și în cealaltă direcție.

Ea luă sticla cu ceai din care băuse puțin și o așeză jos, lângă brațul șezlongului, plecând de lângă Mac, de lângă intimitatea lui care o deranja.

- Nu cred, spuse ea. Te poți prezenta singur la fel de bine cum o pot face eu. Apropierea lui Mac avea un impact psihic asupra ei, la gândul de a-l avea vecin. Trebuia doar să nu se fi întâmplat asta. Nu se gândea că ar putea găsi o cale să prevină totul.

- Bob, arată-i actele, spuse el. Tonul lui autoritar sună normal și natural. Apoi înaintă cu pași mari spre omul care săpa șanțul. În sfârșit Amanda putea să respire în voie acum.

În timp ce Amanda privea dușmănos spre Mac, Bob

încuviință nervos, apoi se opri și își așeză geanta pe pământ. El scoase un dosar plin cu hârtii, apoi extrase una dintre ele și i-o dădu Amandei. Ea nici măcar nu o privi.

- Bob, orice scrie acolo, este o înșelătorie. Eu n-am semnat nimic care ar arăta că accept împărțirea fântânii.

Bob era un bărbat cu părul grizonat, cu o față osoasă, de aproximativ cincizeci de ani. Își șterse fața și spuse:

- Vreți, vă rog, să aruncați o privire la semnătură? Dacă ce spuneți este adevărat…

- Dacă? Făcu o pauză. Darrell Chapin era mai josnic decât își putea imagina. Vrei să spui că nu crezi ce spun, Bob?

Vocea ei picura un sarcasm dulceag. El făcu o pauză din nou.

- Nu, doamnă. Vreau doar să știu cine a semnat aici, dacă dumneavoastră nu ați făcut-o. Părea nervos.

"Ciudat", gândi ea. Era supărat sau se simțea vinovat?

Ca să nu pară necivilizată, luă hârtia din mâna lui. Pe primul rând, văzu trecut numele ei de căsătorie, numele pe care-l folosise când au cumpărat proprietatea asta. Într-un fel, Darrell a găsit pe cineva, o femeie, să semneze sub o identitate falsă, pentru că acest contract de împărțire a fântânii era înregistrat oficial și legalizat.

"Fir-ar să fie!" Acum știa ce se întâmplase cu vechiul său carnet de conducere. Îi dădu înapoi lui Bob formularul. Ochii lui exprimau surprindere.

-Cineva a semnat aici Amanda Chapin. Acesta era numele meu de căsătorie, dar mi-am reluat numele de fată, cu mult înainte ca acest document să fie întocmit. Este fals, așa cum v-am spus. Eu mă semnez cu numele de Amanda Stanfield. Așa că, Bob, ce vei face? Domnul Dalton poate vrea banii înapoi, ca să construiască în altă parte.

- Lăsați-mi timp să văd ce se va întâmpla.

El se îndreptă grăbit spre Mac. Amanda privea cu o undă de

satisfacție la cei doi bărbați care se îndreptau acum spre camioneta lui Mac.

Ea așteptă până el deschise ușile mașinii, apoi le făcu semn cu mâna și strigă:

- Bob, lași aici geanta cu actele?

Acesta se întoarse vizibil iritat, apoi veni grăbit spre ea. Dar pe Mac îl studia ea mai atent. El stătea în fața camionetei, cu brațele atârnând, cu alura unui cowboy. Îl privea insistent din spate, simțind că nu putea să-și întoarcă privirea de la el. Arăta ca un taur așteptând să iasă în arenă.

Ea stătea jos și zâmbea discret, în timp ce Bob se întorcea. Expresia lui amabilă îi dispăru de pe chip în timp ce ridică geanta de jos.

-Doamnă Stanfield, l-am asigurat pe domnul Dalton că, din experiența mea în astfel de cazuri, sarcina dificilă de a dovedi vă revine dumneavoastră. La revedere, doamnă.

Amanda își dorea să aibă o grămadă de săgeți în mână, să arunce în spatele lui Bob. Ăsta era prețul dacă ești amabil cu un șarpe. Bob ajunse la mașină, apoi reuși să închidă ușa în urma lui, când Mac porni în viteză pe drumul spre oraș. Amanda își descoperi din nou instincte de autoapărare. De îndată ce o să ajungă la un telefon, își promise ea, își va suna avocata, dar ideea de a se înfrunta din nou cu Darrell o neliniști. Ar prefera mai degrabă să negocieze cu Mac Dalton, dar imediat, acest gând avu un impact curios asupra ei. Simțurile îi tresăreau ca un cutremur al bătrânului pământ californian. Observă privirile lucrătorilor asupra ei și avu o senzație de vinovăție. Dar, imediat , ei se întoarseră la lucru, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Se trezi plimbându-se pe lângă bătrânul stejar unde-l văzuse pe Mac cu o zi în urmă. Mac Dalton părea a fi o persoană interesantă. Ar trebui să înceapă să-l cunoască mai bine. Asta era. O nevoie de a-și cunoaște adversarul, dacă Mac asta însemna pentru ea. Se

întoarse și realiză că în mod sigur, figura ei necăjită îi făcuse pe instalatori să crească ritmul și să-și grăbească munca. Cum mergea de-a lungul conductei, se consolă că, în sfârșit, ieșise ceva bine pe ziua de astăzi.

O adiere ușoară vântura frunzele de lângă picioarele ei, dar inima o înșela făcând-o să se gândească din nou la Mac Dalton. Se întrebă cum vor fi relațiile lor, așa- zise de vecini, când această problemă se va rezolva. Muncitorii care lucrau la acoperiș se întoarseră de la masa de prânz, iar ea încetă să se mai gândească la Mac. Va negocia cu el mâine.

Capitolul 2

Amanda nu era gata să înceapă o nouă zi, când cei care făceau acoperișul începuseră deja lucrul. Ea hotărî să lase pistolul de găurit în favoarea ciocanului până când termina de pus tabla pe casă, la care încă se lucra.

Cățărată din nou pe acoperiș, avea de gând să scoată afară toată mânia și

frustrarea acumulate. Bătea cu sete cuiele și fiecare cui purta numele lui Darrell. Veniră instalatorii, iar ea simți că o doare tot corpul și își dădu seama că mușchii ei aveau de suferit. Un duș fierbinte va fi un remediu bun, așa cum făcuse în fiecare seară de când începuse construcția casei. Amanda își rezerva ceva timp ca să se bucure de frumusețea peisajului californian de la țară. Nu s-a plictisit niciodată de frumusețea acestor peisaje. Acest loc i-a dăruit plăcere și a determinat-o să înceapă o nouă viață.

Dacă o luai spre vest, întâlneai un lanț de dealuri destul de înalte, care formau lanțul Santa Rosa. Câteodată, în timpul anului, nori mici dinspre coasta Pacificului se lăsau în jos, ca

niște mâini care se mișcau încet, ale căror degete acopereau șesul cu ceață.

Ea privea norii mici care se vedeau tocmai de după Santa Rosa și simțea briza rece pe față, anunțând venirea ploii. Satul era cufundat într-o liniște totală. Cel mai apropiat vecin locuia la o jumătate de milă de partea cealaltă a drumului, unde terenul era plin de pini și stejari. Dintr-o dată, o mașină sparse liniștea adâncă. Liniștea durase puțin în această seară. Mac se întorcea în camioneta lui. Era singur de data asta, mulțumită Cerului!

Amanda scoase banda de elastic care îi strângea părul într-o coadă, și își lăsă părul greu să i se reverse peste umeri. Se gândi că este cam murdară, dar oricum, asta nu conta. Se răcori cu o băutură rece, amestecând gheața; Mac își ridică ochelarii și o privi insistent.

Față în față cu acei ochi albaștri plini de farmec, Amanda își simți genunchii parcă nerezistând la greutatea corpului ei. Își sprijini palmele pe șolduri, înfruntându-l:

- Cu ce vrei să mă mai superi acum, domnule Dalton? N-am dispoziția necesară să negociez acum o tranzacție imobiliară. Știu un avocat pentru asta.

- Amanda. Pot să-și spun Amanda?

- Acesta este numele meu.

- Trebuie să începem să ne cunoaștem mai bine, Amanda. Pentru mine nu este o idee neplăcută, dar sunt sigur că tu ai rezerve.

Ea clipi.

- Încearcă să fii mai îngrijorat!

Buzele lui se curbară ca și cum era amuzat. Ea nu intenționase să facă o glumă.

- Ascultă-mă, te rog. Poți? întrebă ea cu o voce joasă, împăciuitoare.

Evident, el adopta o nouă tactică. Ea își dorea ca el să

plece. Știa că ochii lui albaștri, dezarmanți, erau și ei vinovați pentru slăbiciunea pe care o simțea în genunchi.

- Sunt obosită și mi-e foame. Este un moment nepotrivit să discutăm acum, scuză-mă.

Ea se îndreptă spre casă, intrând prin ușa din față, care era încă în construcție, și își făcu un sandviș, își luă un măr și o sticlă cu apă minerală. În mijlocul viitoarei sufragerii, se așeză turcește pe pardoseala de ciment. Începu să mănânce din sandviș. Auzi pașii lui Mac.

Nu îl convinsese să plece, se gândi ea, iar apariția lui în fața ușii îi atrase atenția. Stătea acolo cu scaunul ei de plastic în mână. Se apropie cu pași mari de ea, totuși Amanda nu se simți intimidată.

Totuși, bătăile inimii i se accelerașeră. "Ce avea de gând să facă? " Amanda detesta senzația de emoție adolescentină, ori de câte ori se apropia el de ea.

- E doar o părere, dar îmi imaginez că cimentul este cam rece.

- Și…?

- Am auzit că cimentul rece nu este cel mai bun loc pe care să stai. Bunica mi-a spus. Zâmbi și așeză scaunul lângă ea. Acesta este mai bun.

Amanda înghiți în sec. Evident, el voia s-o dea gata cu bunele lui maniere.

- Și nu te-a învățat să bați la ușă înainte să intri? întrebă ea în silă.

- Sigur, când există o ușă. Dar familia ta nu te-a învățat că este nepoliticos să mănânci fără să- i servești și pe musafiri?

El întinse mâna ca s-o ajute să se ridice ca să stea pe scaun. Pe buze îi apăru un zâmbet senzual care-i lumină ochii.

Mac Dalton era de un magnetism periculos. Dar ei îi plăcea când zâmbetul lumina ochii lui frumoși.

- Nu-mi amintesc să fi invitat pe cineva la mine acasă! spuse

Amanda. Ce vrei?

- Să cer sprijin vecinei mele, dacă asta va duce la ceva bun. Împinse scaunul de plastic mai aproape de ea. Ia loc, te rog.

- Mulțumesc, domnule Dalton, spuse ea încercând să pară indiferentă și se așeză pe scaun.

- Nu mai fi atât de formală, spune-mi Mac, te rog.

Ea șterse un măr și i-l oferi.

- Mama m-a învățat manierele impecabil, Dalton. Vei fi surprins.

- Sau spune-mi Dalton, murmură el, lăsând-o pe Amanda să aleagă. Apoi, privi mărul roșu. Își ridică scurt o sprânceană, pentru că un gând îi trecu prin minte. Am venit aici ca să fac o tranzacție, și uite ce îmi oferi. Un măr superb, roșu, de la o femeie frumoasă poate împinge un bărbat într-o lume a necazurilor. Mulțumesc Cerului că numele tău nu este Eva. Luă mărul în mână, și o atinse pe Amanda ușor cu degetele. Magnetic! Atingerea lui transmise o periculoasă căldură prin vene. Chiar se gândi că ea nu se considerase niciodată o femeie frumoasă. Ea zâmbi dulce.

- Ai uitat să întrebi de ceilalți aliați ai mei, Albă ca Zăpada. Ai auzit de merele otrăvite?

- Dar Alba ca Zăpada n-a dat nimănui un măr otrăvit. Altcineva i-a dat ei, gândește-te.

Calmul din privirea lui o enervă. Își simțea mușchii încordați. Nu se pricepea la aceste jocuri de cuvinte și nu știa regulile după care se juca Mac.

- Deci, spune-mi ce ai în minte. Nu te juca cu buna primire pe ți-am făcut-o.

Privirea lui se opri asupra ei și înțelese că ea se referea la afaceri.

- Mai întâi, îmi pare rău pentru confuzie, Amanda. Nu știam nimic despre înșelătorie.

Ea își luă privirea de la Mac, dorindu-și în sinea ei să-l

creadă.

- Ei bine, presupun că nu știai, admise ea. Dar asta nu schimbă situația.

- Mr. Chapin trebuie să fi făcut asta ca să înlesnească afacerea. Am înțeles că dorea să scape de proprietate cât mai repede posibil.

- Știi, n-o să-mi priască mâncarea dacă vorbim despre el. Apoi, își realiză greșeala, încă voia să afle cât mai multe despre Mac. Îl cunoștea pe Darrell? Nu-l putea întreba așa direct.

- Ai vorbit cu Darrell personal?

- Prietenii mi-au spus că are un teren de vânzare. Privind spre mărul pe care îl ținea în mână, continuă șirul întrebărilor. Dacă nu vrei să vorbim despre el, hai să vorbim despre avantajele împărțirii fântânii.

Amanda îl privi cum rupse în jumătate mărul și mușcă din el cu o dantură perfectă.

- Aceasta este adevărata problemă. Eu nu vreau o împărțire a fântânii.

El nu răspunse, dar mestecă bucata de măr într-un fel care Amandei i se păru enervant.

"Înapoi pe pământ, Amanda", rosti în gând.

- Hai să vorbim despre asta altă dată, spuse ea. Oricum, acest sandviș este uscat. Trebuie să fac rapid ceva de mâncare.

Și voia să facă un duș fierbinte ca să-și relaxeze corpul și să-și liniștească reacția nebunească a hormonilor.

El o privi din nou.

- Hai să vorbim despre asta acum. Putem împărți și costul reparației fântânii și al întreținerii ei, și poate și costul construirii unui bazin pentru amândoi. Iar eu voi plăti nota de plată pentru electricitate pe primul an.

Vocea lui gravă suna ca briza după-amiezii, iar ea era gata să cedeze în fața puterii lui de convingere. Dar un zgomot

asurzitor îi răpi atenția.

- Hei, se pare că o să plouă, remarcă Mac și-i făcu semn Amandei să privească afară. Picăturile de ploaie intrau prin acoperișul neterminat. Mac zări un fir electric desprins. Oare ce se întâmpla dacă-l atingea apa? Amanda părea blocată. Alergă la ușă. Privi cerul și observă un nor mare, întunecat, venind dinspre dealuri.

- S-ar putea să plouă toată noaptea. Mai bine acopăr firul electric, strigă ea peste umăr, îndreptându-se spre jeepul ei. Mac alergă după ea.

- Ai prelată?

- În spate.

Când deschise portbagajul, se loviră umăr în umăr.

- Hai să acoperim găurile din acoperiș.

- Vrei să mă ajuți? întrebă ea. Stropii de ploaie cădeau tot mai mari, iar tricoul lui Mac era deja ud și i se mula pe umeri. Dar nu-i păsa, doamna avea nevoie de o mână de ajutor.

- Hai! Luă prelata și se îndreptă spre spatele casei, cu câțiva pași înaintea ei. Cine n-ar ajuta o femeie cu ochii atât de frumoși și blânzi, care poate provoca pasiunea în orice moment? Emoția se citea în orice moment în ochii ei. Ea strigă:

- Este o bucată de cărămidă, ad-o să fixăm prelata.

Înainte să-l poată opri, el se aruncă pe scară. Din vârf, el strigă:

- Lasă cărămida! Adu frânghia de nylon.

* * *

Amândoi erau uzi până la piele când au terminat.

- Mulțumesc. Nu-mi permit să fac greșeli care să mă coste.

Când Mac coborî de pe scară, Amanda scoase un sunet de triumf și-l îmbrățișă. Apoi, păru să-și dea seama ce face, și se

retrase, dar el îi simțise căldura trupului, destul pentru a savura atingerea.

El își puse mâinile pe spatele ei și le apăsă. O undă de tandrețe o făcu să tremure în brațele lui, și din reflex se lăsă moale pe el. El nu se aștepta ca această femeie cochetă să-i cadă în brațe. Trupul lui deveni fierbinte. Simți un tremur în tot corpul. "La naiba!" Îi părea rău că o scosese afară în ploaie.

Ea se dădu înapoi, privindu-l în ochi, și el înțelese că și ea simțise câteva din senzațiile pe care le simțise el. Amanda își șterse picăturile de ploaie de pe față, ca și cum ar fi vrut să-și ascundă ochii de privirile lui.

- Mulțumesc foarte mult, spuse ea.

O privea cum intră în casă. El o urmă, iar ea se lăsă să alunece pe scaun. Mac se opri lângă ea, și privirea îi alunecă pe tricoul mulat pe piept și pe sfârcurile întărite. Involuntar, Amanda începu să tragă tricoul pentru a-l îndepărta de piele, fără prea mult succes, însă.

El știa că îmbrățișarea ei fusese un gest involuntar, dar de ce se ferea acum de el? Poate îi era teamă că el își făcuse o impresie greșită.

Amanda se simțea puțin năucită. Își spuse în gând că era din cauza muncii și a faptului că nu mâncase, nu din cauza focului pe care îl transmisese atingerea lui. Își împreună brațele peste piept și peste tricoul mult prea ud și transparent. Sânii ei nu erau prea mari, dar erau potriviți cu corpul ei. De multe ori refuzase oferta fostului ei soț de a-i mări. Darrell i-a spus că era o persoană care-și reprima dorințele.

Dar, când își ridică privirea spre Mac Dalton, rămase uimită de magia pe care o emana el. Arăta magnific, cu pielea umedă și părul răvășit de vânt. Ochii lui erau întunecați. El se plimba cu pași mărunți prin camera neterminată, măreț ca un rege al junglei. Vocea lui joasă și adâncă abia se auzea peste ploaia grea.

- Luând o bucățică din mărul tău, mă simt dator și nu voi putea fi obiectiv în tranzacție. Se opri lângă ea, coapsa lui aproape atingând scaunul ei. Rezistând tăcerii lui, ea își întoarse capul ca să privească în sus spre chipul lui cu maxilarele încordate.

- Probabil că ți-ai pus toate puterile în rezolvarea acestei tranzacții, dar eu nu m-am hotărât încă în privința fântânii. Chiar dacă vom cădea de acord, eu intenționez să reușesc ce mi-am propus.

- Încerc să mă concentrez la ce spui, dar când ochii tăi căprui atât de frumoși mă privesc în felul acesta, este greu.

- Ei, sper că nu e chiar așa de greu.

- Și eu sper, Amanda. Dar nu te apropia de mine prea mult, că se va produce o descărcare electrică.

Amanda se ridică în picioare, dorindu-și să fie destul de înaltă ca să-l privească în ochi de la același nivel, dar își pierdu curajul și se retrase câțiva pași.

- Tu bați la două uși, Dalton. Afacerile sunt afaceri. Eu nu vreau distracții. Să termin această casă este foarte important pentru mine, spuse ea ferm.

- Voi face tot posibilul să-mi amintesc asta. Nu vrei să faci deloc lucrurile mai ușoare, vecină!

- Mac, ești căsătorit?

"Ah, era o speranță în această întrebare? " se gândi Mac. Îi plăcu îndrăzneala ei.

- Nu, sunt liber.

Răspunsul ei fu descurajator.

- Nu asta am vrut să spun. Mi se pare că-mi amintesc ceva despre tine, dar nu știu sigur ce. De când te-am cunoscut, gândul ăsta mă sâcâie. Ne-am cunoscut înainte?

"O adusese Darrell Chapin vreodată pe Amanda la King's Rasom? " Nu putea fi sigur, deoarece majoritatea femeilor cu care doctorul venea acolo erau blonde.

- Crezi că m-ai văzut undeva?

- Cred că da!

Și dintr-o dată, își aminti că o văzuse pe Amanda la restaurant în urmă cu vreo doi sau trei ani. Privind-o cum arăta acum, udă de ploaie, dar drăguță și sexy, ar fi putut aborda orice subiect, dar nu despre trecutul lui. Și nu voia să-i trezească amintiri dureroase.

În primul rând, îl văzuse pe doctor etalându-se alături de frumusețile lui cu trupuri sculpturale. Amanda avusese parte de un tratament pe care nu-l meritase.

El știa că nu avea nimic nou să-i spună Amandei, lucruri pe care nu le-ar fi bănuit despre fostul ei soț.

- Amanda, am venit aici ca să încep și eu o viață nouă. Și fii sigură, nu sunt un tip periculos. "Doar dacă faptul că o doresc nu este o crimă " se gândi el. Nu-și putea aminti dacă trupul lui mai simțise vreodată o dorință atât de puternică.

Avea nevoie de încă o plimbare prin ploaie care să-l răcorească.

Amanda începuse să tremure.

- Trebuie să pleci de aici, acum. Ți-e frig. Vorbim mai târziu, spuse el.

O urmă de zâmbet, apăru pe buzele ei.

- Poate o să-mi amintesc unde te-am văzut. Oricum, eu plec acum și sper ca și tu să faci la fel.

Repede, ea trecu pe lângă el.

Deși era încă ud până la piele, totuși se simțea fierbinte în preajma acestei femei, datorită feminității ei.

Ea părea consternată, cu atenția fixată asupra jeepului ei. Mac bănuia că ea nu putea să străbată prin ploaia asta, iar camioneta lui era parcată mai departe.

- Unde stai, Amanda?

- Am o locuință în parcul Glen Oaks Rv. Ea se întoarse spre el, cu mâinile încrucișate pe piept și tremurând de frig.

Primul ei impuls de a pleca părea că se evaporase. În ochi i se citea îngrijorarea când îi întâlni pe ai lui.

- Ce este? întrebă el încercând să-și oprească privirea pe chipul ei, ca să nu alunece în jos pe corp.

- Mulțumesc încă o dată că m-ai ajutat cu acoperișul.

Părea atât de vulnerabilă acum, în nici un caz genul de femeie care avusese o mulțime de experiențe.

- Detest să fac asta, murmură ea. S-ar putea să-ți mai cer o favoare. Și arătă spre jeep. Vara trecută, când a mai plouat ca acum, jeepul n-a mai pornit. Mecanicul de la service mi-a spus că este nevoie de o verificare tehnică, dar nu mi-am făcut timp pentru asta.

- Încearcă să-l pornești. Dacă nu reușești, te duc eu în oraș. El îi cuprinse spatele cu mâinile, sperând în gând că norocul e de partea lui.

Amanda încuviință, acceptând propunerea lui, apoi se întoarse și se îndreptă spre jeep. Un moment mai târziu, auzi zgomotul unui motor pornit. Se uită într-acolo și-l văzu pe Mac făcându-i semn să urce în camionetă. Amanda deschise ușa din dreapta. Își scoase tenișii murdari de noroi și șosetele ude, înainte de a urca.

- Mulțumesc. Se uită împrejur la interiorul uzat al mașinii, punându-și portmoneul lângă scaun.

- Nu este cine știe ce… Dar am făcut anul trecut o grămadă de drumuri cu ea. El porni mașina și intră pe drumul care băltea de apă. Asta e rupere de nori. Dădu drumul la încălzire, apoi se concentră asupra volanului. Când trecură podul peste golfuleț, el observă că apa era foarte mare.

- Îți este destul de cald? întrebă el.

Amanda încuviință, dar părea înghețată și își ținea brațele împreunate la mijloc. Nu-i plăcea s-o vadă că nu se simțea confortabil, dar ea insistă că se simțea bine.

El își concentră din nou atenția la drum. Spre Temecula,

mai jos de platoul Luz, era un drum vechi, dar drumul era blocat. Un golfuleț de lângă drum fusese inundat.

- Există o altă intrare? O întrebă pe Amanda. Ea se uită de jur- împrejur.

- Nu cred. Vrei să mă duci la un motel?

- Probabil cea mai bună alegere. Sunt lângă Oak Tree Inn.

Mac știa că situația aceasta îi oferea și lui posibilitatea s-o cunoască mai bine pe Amanda.

"La naiba!" hotărâse să nu se mai implice într-o relație mult timp de acum înainte. Dar ceva îi spunea că era deja captiv. Își aminti că ultima femeie din viața lui îi spusese că afacerile și sentimentele erau la fel de incompatibile ca uleiul și apa.

Oare negocierea împărțirii unei fântâni putea fi considerată o afacere? Intră în parcarea de la Oak Tree Inn, și parcă în fața ușii de la recepție.

- Așteaptă aici câteva minute. O să văd dacă au locuri libere.

Ea îl opri, punându-i mâna pe braț.

- Nu, blochezi locul de parcare. Mă descurc. Mulțumesc oricum.

Mac savură gestul neașteptat de prietenesc și căldura atingerii ei. Instinctul îi spunea că răceala ei era doar de suprafață.

- O.K. Vino și spune-mi când ai găsit camera.

- Cum dorești, domnule, spuse ea malițios, încuviințând din cap. Apoi, își luă tenișii murdari și șosetele ude și intră în biroul de la recepție, încă tremurând de frig.

Ah, ce mult și-ar dori să-i alunge această senzație de frig.

Doamna avea nevoie și de o cină. Chiar dacă ar fi existat vreun restaurant prin apropiere, Amanda nu avea haine uscate.

Găsi un loc de parcare aproape de camera lui, apoi se duse sub acoperișul motelului. O putea vedea prin ploaia care șiroia geamul de la recepție.

Câteva minute mai târziu, ea ieși și merse pe sub acoperiș

până la mașină.

- Am aranjat. Privi spre geamul de la camera lui și apoi, spre cel al camerei alăturate. Este chiar aici!

Trecu pe lângă el și încercă cheia, apoi îl privi triumfătoare.

- Asta e! Deschise ușa ei, își lăsă înăuntru tenișii și se întoarse să-i mulțumească.

Mac căuta cheile în buzunar.

- Ce spui de o cină?

Ea răspunse:

- Eu am de gând să comand pizza și sper să aibă.

- Pizza. Sună ca un plan. Tu comanzi și eu o plătesc, dar mai întâi am nevoie de haine curate și uscate. Puse cheia în ușa camerei lui. Amanda se retrase un pas, cu neîncrederea întipărită pe chip.

- Ce ai de gând să faci?

- Sunt acasă, dacă asta întrebi. Am de gând să-ți aduc niște haine să te schimbi. Ochii ei se rotiră surprinși.

- Mac, asta e camera ta?

El încuviință, inocent.

Privirea ei consternată încă nu dispăruse.

- Ne e scris să fim vecini. Vino. Îți aduc ceva să te încălzești, spuse el și intră în camera lui.

Deschise dulapul și luă un tricou, șosete și o pereche de pantaloni scurți. Ezitase în privința pantalonilor, dar se gândi că erau cei mai potriviți.

- Nu am desuuri.

El își întoarse privirea spre Amanda care stătea în fața ușii, încă surprinsă, cu mâinile în șolduri.

- E-n regulă. Nu am nevoie de desuuri. Ce se întâmplă cu tine Dalton? Mai întâi vrei să împarți fântâna cu mine, apoi împarți mașina ta cu mine, iar acum pizza și hainele. Această relație este…

- Este ce? întrebă el. Se opri aproape de ea și îi puse în

brațe grămada de haine.

- Pare a deveni mai mult decât o relație între vecini. Eu am de gând să fiu o singuratică, spuse ea, aruncându-i o privire iscoditoare. Luă hainele și continuă:O.K., vino după ce faci un duș. Cina este la mine. Ce fel de pizza vrei, Dalton?

- Spune-mi Mac. Am o bănuială că ai început să mă placi.

Capitolul 3

De pe scaunul lui de lângă fereastră, Mac o privea pe Amanda cum își ținea mâinile pe stomacul plin. Două perne îi sprijineau spatele, lângă perete; încă mai mesteca ultima bucată de pizza.

- Mai vrei? o întrebă Mac, ridicând cutia cu pizza de pe masa de lângă el.

Ea dădu din cap.

- Nu, toată este a ta. Amanda părea mult mai familiarizată cu el acum, și el spera să facă lucrurile să meargă și mai bine. Era singur de mai mult de un an, și nu simțise interes pentru nici o femeie. Dar ea era incredibil de atrăgătoare și părea să nu fie conștientă de asta. El se întinse din nou în scaunul lui și își puse degetele în găicile pantalonilor.

- Nici eu nu mai vreau pizza, dar am o altă propunere. O să-ți povestesc despre mine așa cum mi-ai povestit tu despre trecutul tău, spuse el pe un ton provocator.

- Mac, vorbești cu fiecare femeie în acest fel, sau eu sunt singura norocoasă?

Amanda își ridică genunchii la piept și își îndreptă perna la spate. El observă o undă de interes în ochii ei și se bucură că îi stârnise curiozitatea.

Amanda decise rapid să ignore aparențele. Nu va mai fi naivă. Știa că tot ce voia Mac Dalton de la ea era un contract de împărțire a fântânii. Când se întoarse să-l privească, lucirea din ochii lui îi spunea că el începuse să se joace din nou cu ea.

- E cazul să te trimit acasă, vecine? întrebă ea, încercând ca tonul să pară calm.

- Nu. Mă gândesc la planurile casei. Știu că le ai undeva. Nu aici, bineînțeles. Aș putea să le folosesc pe unele. Nu știu nimic despre construirea unei case, dar tu crezi probabil că sunt nebun, dacă vreau să încep un asemenea proiect cu așa de puține cunoștințe despre lucrul acesta.

- N-aș crede asta, răspunse ea. Trebuie să începi de undeva, iar cu timpul faci planurile. Dar este nevoie să vorbești cu inginerii constructori și să ai anumite noțiuni. Bineînțeles, să iei toate notițele detaliate în scris, în cazul în care vrei să aduci unele modificări.

Mac întrebă cu o privire bănuitoare:

- Ce spui, vecină? Ne putem compara ideile?

-Eu mă gândeam să angajez o persoană care să se ocupe de acest lucru. Proprietarul clădirii trebuie să aibă mulți bani disponibili, spuneau constructorii.

Bingo! Mac era un bărbat decent, dar îi cerea ei ajutorul. Darrell o tot complimenta pentru că avea nevoie de ea în biroul lui. Afacerile lui erau prospere. Probabil că avea nevoie ca ea să se ocupe de afacerile lui care țineau de birou, pentru ca el să aibă mai mult timp liber pentru "afaceri" noi. Ar trebui să fie nebună. Niciodată! Își ridică privirea spre Mac. Sfatul meu este să te mai documentezi în domeniul construcțiilor. Eu am acumulat luni bune de studiu și muncă, mai ales pentru a face planul casei. Iar tu vrei o rezolvare rapidă?

Trebuia să-l întrebe dacă avea în minte vreun plan rapid și pentru împărțirea fântânii.

- Poți să pierzi o oră sau două? insistă el.

- Îmi pare rău, nu pot spune nimic până nu văd un plan. Iar acum trebuie să mă ocup de planul de împărțire al fântânii. Sper ca I.R.S. să fi încasat banii pe care i-ai plătit lui Darrell pentru partea de teren.

- Ce făceai pe acoperiș dacă ai o persoană care se ocupă de asta?

Mac nu părea să cedeze. Amanda răbufni:

- Acoperișul? Fac și eu parte din muncă, așa cum ți-am spus.

- Nu este, totuși, destul de dificil?

- Nu și când e vorba de casa mea care înseamnă totul pentru mine. Făcu o pauză și privi în jos mototolind șervetul între palme cu un gest nervos. Eu port hainele tale și tu mănânci din pizza mea, dar asta este tot ce împărțim. Trebuie să discuți planurile casei tale cu angajatul tău.

Mac o studie un moment.

- Ei bine, mai gândește-te totuși la asta, Amanda. Două capete sunt mai bune decât unul singur. Iar Oak Tree Inn ți-a dat camera lângă camera mea. Nu este oare vorba de destin?

Bărbatul avea un fel subtil de a insista, dar farmecul lui n-o impresiona.

- Nu cred. Femeia de la recepție m-a văzut când am coborât din mașina ta și probabil a bănuit că suntem o pereche.

- Bineînțeles, o prezumție naturală. Una care, în mod sigur, nu mă deranjează, spuse el pe un ton scăzut, cu o licărire în privire.

- Greșeala ei, răspunse indiferentă Amanda.

- Serios, Amanda, aș aprecia orice sfat care nu ți-ar risipi prea mult timp. În mod evident, știi o mulțime de lucruri pe care tu deja le-ai rezolvat.

- Asta rămâne de discutat, spuse ea. Nu voia să-i dea lista lucrurilor de care avea nevoie, ca să-i completeze proiectul.

- Unchiul meu este arhitect. Am petrecut ceva timp, anul trecut, stând în biroul lui, pentru a-mi distrage atenția de la divorț și a mă ține departe de familia mea care, deși e bine intenționată, e plină de păreri contradictorii.

- O femeie cu multe talente, o complimentă el, și una care preferă să nu dea sfaturi. Într-adevăr, o femeie de calitate.

Amanda zâmbi.

- Sfaturi? O.K. Vorbește cu Barbara despre planuri. Ea îți va spune ce ai nevoie, îți va vorbi despre condiții și despre evaluare, apoi angajează un arhitect.

- Dar încă nu știu ce am de făcut. Privirea lui era rugătoare. Ea își înmuie vocea.

- O.K. O să-ți împrumut o carte sau două.

- Este tipic între vecini, doamnă. Și o să verific cu Barbara. Deci, așa stau lucrurile.

Amanda înțelese că Mac nu voia să insiste. Simțindu-se încălzită și relaxată în hainele lui Mac, ea lăsă garda puțin mai jos.

- Presupun că împărțirea fântânii este o idee bună, dar nu sunt sigură cât de mult mă poate afecta negocierea cu Darrell… Fie chiar și de la distanță.

- Nu pari să-l placi deloc.

- Nu, nici măcar puțin. Și nici n-am încredere în el. Ochii ei priveau în gol, amintirile revenindu-i în minte. M-a înșelat. Iar eu credeam că este doar amabil când își lua pacientele drăguțe de mână ca să le ducă în cabinet. Îmi spunea că vrea să le facă să se simtă confortabil și ca ele să simtă că li se acorda toată atenția…

Își pierduse un an întreg în care încercase să facă acel mariaj imposibil să meargă.

- Îmi spunea că operația estetică este un test deosebit de

emoționant pentru oameni. Mai ales pentru cei frumoși.

Trezindu-se parcă, își duse mâna la gură, simțindu-se prost din nou pentru că își împărtășise problemele unui străin.

- Uită că ți-am spus asta, tu nu ai nevoie să asculți greșelile pe care le-am făcut. Oare se simțise atât de apropiată de Mac încât să-i spună orice? Probabil avea nevoie într-adevăr de un ajutor psihiatric.

- Orice bărbat care n-ar aprecia o femeie ca tine ar face o greșeală, nu tu, Amanda. Darrell a fost un prost.

Cuvintele lui Mac sunau ca și cum era sincer convins de ce spunea. Gândurile Amandei erau răvășite și ea începu să se joace cu o șuviță de păr pe care o înfășura pe un deget. Trebuia ca el să fi avut un motiv întemeiat ca s-o flateze astfel, iar ea știa care era acela. Îl privi rece.

- Ești hotărât și convins că o să împărțim fântâna, nu?

- Pentru că am spus că Darrell a fost un prost? Asta e evident pentru oricine are ochi și minte. El a pierdut singurul lucru cu adevărat frumos pe care-l avea.

Amanda își opri privirea pe fața lui. Un val de căldură îi inundă venele. Acest bărbat era periculos – știa deja prea multe despre ea. Își întinse picioarele pe marginea patului și își mută privirea de la el.

Darrell îi spusese că este atrăgătoare, dar în același timp ar fi vrut să facă din ea o frumusețe prin operație estetică. Mac îi intrase pe sub piele purtându-se firesc. Avea mult sex-appeal și știa să flirteze. Își ridică ochii spre el.

- Te rog, aproape fiecare om a avut o relație care n-a mers. Cazul meu nu este cu nimic deosebit.

Un oftat ieși din pieptul lui Mac și își întoarse ochii spre ea.

- Ai dreptate în privința relațiilor. Cu excepția mea, care nu m-am căsătorit pentru că am realizat în final că prioritățile ei erau afacerile noastre și controlul pe care ea îl exercita asupra lor. Nu intenționase niciodată să se căsătorească cu mine.

Uite, în felul meu de a privi lucrurile, nici tu nici eu nu ne lăsăm ușor învinși. Poate doar am așteptat prea mult.

Amanda se ridică și se duse pe scaunul din partea opusă a mesei, în fața lui Mac. În mod ciudat, simțea că el ar putea să-i citească gândurile, iar ea nu știa mai nimic despre el.

- Acum cât timp s-a întâmplat asta? îl întrebă.

- Am rupt relația de mai mult de un an. În tot acest timp am călătorit, încercând să-mi adun gândurile. În sfârșit m-am decis să mă opresc și să-mi iau viața de la capăt. Vezi, tu și cu mine putem fi pustnici împreună, glumi el.

Tentată să se apropie de el și să-l atingă, Amanda băgă mâinile în buzunare.

- Ți-ai planificat să trăiești singur? îl întrebă.

- Sigur. Sunt o companie plăcută. Nu folosesc multă apă când fac baie, numai ocazional.

Amanda pufni în râs privindu-i expresia serioasă. Puțini oameni o făcuseră să râdă în ultima vreme.

Mac continuă:

- Gândește-te. O să fiu atât de liniștit încât nici nu vei ști că sunt în preajmă. Vecinul ideal!

Amanda se gândi pentru o clipă. Avea dreptul să-i pună întrebări:

- Este asta a doua ta casă, sau prima? Și care sunt afacerile tale?

- Nu, acum ai intrat pe teren personal. Presupun că vrei să știi și ce cont am în bancă. Nu este acesta primul lucru pe care o femeie vrea să-l știe despre un bărbat?

În ciuda amuzamentului care i se citea în ochi, Amanda bănui că era totuși un adevăr spus în glumă.

- Nu cred! spuse ea repede.

- Poate ești genul de femeie care vrea să-și spele toate roadele pământului în fântâna mea. Va trebui să aștept ore întregi pentru a face un duș.

Mac se întinse din nou în scaunul lui, iar în privire i se citea surprinderea.

- Ești o femeie intelegentă. Mi-ar plăcea să am o grădină de legume. Îmi place să gătesc cu legume proaspete, de când bunica mea, de origine franțuzoaică, m-a învățat arta gătitului în bucătăria ei mare de la țară.

Amanda era acum intrigată.

- Sună minunat!

- Da și nu! M-a învățat după ce părinții mei au murit.

Inima ei se opri o clipă.

- Ai fost norocos să ai pe cineva să-ți poarte de grijă.

El încuviință simplu.

- Tu gătești?

De ce a trebuit să întrebe?

- Dacă asta se poate numi gătit. Apă limpede și legume fierte în ea - acesta este obiceiul meu, răspunse ea. Un alt motiv pentru care o să consum mai multă apă decât tine.

Mac zâmbi.

- Uite, nu-ți cer decât să te gândești la ideea împărțirii fântânii. Și amintește-ți că nu va trebui să plătești singură toate cheltuielile.

Amanda fu nevoită să-și întoarcă ochii de la fața lui. Oare chiar cerea el atât de mult? Părea sincer în dorința lui de a împărți totul pe din două.

- O să fac unele socoteli. E tot ce pot să-ți promit.

- Perfect. Somn ușor, doamnă vecină. Dacă drumul e liber de dimineață, o să te duc la locuința ta. Mac se ridică să plece, lângă ușă ezită un pic, apoi se întoarse spre ea și-i spuse încet: Dacă ai nevoie de orice, știi unde mă găsești.

* * *

-Scapă de acest ticălos, scumpo. Darrell a angajat probabil

pe cineva să obțină contractul de împărțire a fântânii.

Când tatăl ei se opri, Amanda puse din nou receptorul la ureche.

- Tată, nu te îngrijora, trebuie doar să verific cu un avocat, asta-i tot.

- Știi ce gândesc mama și surorile tale. Am putea noi avea grijă de tine.

- Bine! Dar nu vreau să aud nimic despre Darrell.

- Pe de altă parte, Amanda, tu nu vrei să-ți cheltuiești timpul și banii cu Darrell. Ai putea face o înțelegere cu acest nou vecin al tău, dacă și el vrea. Poate o să cumpere un rezervor de apă. Întreabă-l. Am auzit că e un om serios.

- Cum? De unde știi? Amanda își opri respirația așteptând răspunsul tatălui ei.

- A fost sau încă mai este partener la King's Ransom. Nu l-ai recunoscut?

Degetele Amandei înghețară pe receptorul telefonului. Gândul îi zbură înapoi la săptămâna când se deschisese restaurantul. Îl văzuse o dată pe proprietar, de la distanță, îmbrăcat elegant.

"Mac? Ce prostie, nu putea asocia cele două persoane. Erau cei doi bărbați unul și același? "

- Amanda?

- Ah, nu, nu l-am recunoscut, dar mulțumesc oricum, tată. Poate o să fie dispus să negocieze. O să te țin la curent.

Voia dintr-o dată să închidă telefonul, realizând că Mac știa mai multe decât o lăsase să creadă.

- Mulțumesc că m-ai ascultat, tată. Spune-i mamei că totul este bine.

- Bine, scumpo. Totuși, te străduiești să faci prea multe. Cum de ai devenit atât de independentă? Ia-l pe acel arhitect pe care ți l-a recomandat Pete ca să te ajute. Noi vom fi bucuroși să plătim ceva din cheltuieli.

- Nu, deja ați făcut prea multe pentru mine, e timpul să fac ceva singură. Și îmi pare atât de rău că ați pierdut bani cu acele acțiuni pe care v-a convins Darrell să le cumpărați.

- Asta e deja istorie. Am uitat-o.

- Oricum, construirea unei case din nimic este ereditară. Amintește-ți cum ați început voi. Și încă ești un om ocupat. Te las acum. La revedere, tată.

- Amandaaa…

Își pierduse cumpătul. Puse receptorul jos și se întinse de-a lungul patului. Mac nu-i spusese adevărul în legătură cu ce fusese el. Ei bine, nu era chiar o minciună. Dar el și Darrell erau probabil făcuți din același material, bogați și faimoși. Își simțea tensiunea crescând. Amanda nu cunoștea motivele pentru care Mac se afla aici, dar știa că ea avea nevoie de spațiu, o cameră unde să respire singură, liberă, și de o viață privată în care să se reculeagă după despărțirea de Darrell.

Datorită aerului rece de afară și a recentei furtuni, simți că vrea să doarmă. Visurile o furară repede și se trezi doar când auzi un ciocănit în ușă. Se chinui să deschidă ochii.

- Vin imediat…

Cum putuse dormi atât de mult? O privire aruncată la oglindă îi arătă o imagine stranie. Ploaia îi ciufulise părul și era încă umed. Mac ar putea-o lua în grădina de legume pe care voia s-o facă, se gândi ea. Își trecu degetele prin păr, dându-l pe spate și legându-l cu o bandă elastică, apoi deschise ușa.

- Da?

- Eu sunt, domnișoară Mandy, spuse Mac scrutând camera întunecoasă. Așteptai pe altcineva?

- Nu neapărat. Deschise ușa mai mult, orbită de lumina soarelui. Mac era îmbrăcat în blugi și cu un tricou, părul lui fiind pieptănat cu grijă. Bună dimineața, spuse ea, simțind în nări mirosul proaspăt al after-shave-ului lui, care se răspândise în cameră. Se simțea din nou lipsită de apărare, amintindu-și

de senzațiile pe care i le transmisese apropierea lui. Simțea aroma cafelei proaspete urmându-l. Abia putea să-și țină ochii deschiși. În mâna lui era o cutie mică cu două pahare de carton cu cafea, șervețele și gogoși.

- Am cumpărat asta pentru micul dejun. După ora nouă nu mai găsești nimic, și e aproape nouă.

Amanda deschise ușa larg.

- Intră. Am nevoie de cafeaua aceea.

Desfăcu capacul paharului ei și sorbi de două ori, privind spre Mac.

El se așeză pe scaun, cu paharul de cafea în mână.

- Arăți bine în tricoul meu.

- Oh, Doamne! Ea privi în jos, mânecile tricoului acoperindu-i degetele de la mâini. Pantalonii fuseseră prea groși ca să doarmă în ei. Căscă, apoi intră în baie să se îmbrace cu pantalonii scurți. Când veni din nou în cameră, el zâmbea. Amanda încercă și ea un zâmbet.

- Mulțumesc că ai avut milă de mine. Aveam nevoie de o cafea. Se așeză pe scaunul de cealaltă parte a mesei și savură gustul aromat. Crezi că ghicești preferințele oamenilor la mâncare și băutură doar uitându-te la ei?

- Într-un fel, da! M-am ocupat de afaceri într-un restaurant ani de zile.

Sigur. Avea să vorbească despre succesul lui mai devreme sau mai târziu. Această imagine a omului care trăiește pe insulă fusese doar o mască. Amanda luă încă o gură de cafea. Cu ochii minții și-l imagină pe Mac, managerul elegant, îmbrăcat în costum.

- Afaceri cu un restaurant?

- Ar fi trebuit să-ți spun mai devreme. Sunt asociat la King's Ransom. Știai?

Ea negă scurt. Cuvintele lui provocară alte imagini în mintea ei. Ea și Darrell fuseseră acolo la deschiderea restau-

rantului, cu ocazia primei lor aniversări. Atunci îl văzuse pentru prima dată pe Mac. Dintr-o dată, aerul din jurul ei era prea greu. Mac îl cunoștea pe Darrell. Însemna că văzuse toate femeile pe care Darrell le dusese la King' s Ransom.

Mac căută în tăcere un șervețel, apoi puse o gogoașă în fața ei.

- Alege dacă vrei cu ciocolată sau… fără ciocolată.

Ea clipi încercând să se sustragă gândurilor.

- De ce nu mi-ai spus cine ești, de fapt? Îl cunoșteai pe Darrell. El mergea destul de des la restaurant…

- Nu-l cunosc într-adevăr. Tu mi-ai spus că nu vrei să vorbim despre el, iar eu n-am vrut să aduc vorba despre ceva dureros pentru tine.

- Ciocolată, spuse ea coborând privirea și luând gogoașa.

- Bună alegere. Ciocolata e preferată de toate persoanele pasionate. Mâna puternică a lui Mac împinse șervețelul mai aproape de ea. Își puse mâinile peste mâinile lui pentru o clipă, iar ea se simți protejată. Dar acel sentiment trecu imediat.

- Știi tot despre Darrell, nu-i așa? Sunt sigură că a pretins că-ți oferă o afacere grozavă doar pentru că ești cine ești.

Tonul lui Mac sună normal:

- Sunt sigur că avea nevoie de bani.

Simți o lovitură ca de ciocan în inimă.

- Nu are nevoie de bani. Vrea doar să mă înșele, pentru că astea sunt bunurile mele. Te-a interesat vreodată asta?

Mac își înclină capul ca și cum se gândea la întrebarea ei, dar rămase tăcut.

- De ce m-ai lăsat să vorbesc noaptea trecută? întrebă Amanda.

- Simțeai nevoia să vorbești, iar eu să ascult.

- Încă mai ești proprietar la King's Ransom?

- Da, dar de anul trecut am negociat contractul.

- Vrei să lași totul în urmă? întrebă ea neîncrezătoare.

Darrell îi spusese că localul era o mină de aur. Mac își schimbă poziția pe scaun ca s-o poată privi în față, cu palmele așezate din nou pe paharul de cafea.

- Dacă ai răbdare să asculți câteva minute, o să te lămuresc.

- Dă-i drumul, spuse ea, apoi duse cafeaua caldă la buze.

- Am început cu un mic local în Woodland Hills, față în față cu o spălătorie de mașini. Era un loc destul de populat. Apoi mi-am întâlnit viitorul partener de afaceri. Era o proaspătă absolventă a școlii manageriale în domeniul restaurantelor și era foarte atrăgătoare. Cu ajutorul relațiilor ei, ne-am mutat în oraș, în Beverly Hills, și am numit localul King's Ransom; întreaga afacere a devenit plină de succes și a luat amploare.

Amanda simți amintirile ei dureroase revenindu-i.

- Știu. Era cel mai căutat restaurant din zonă. Mai ales de oamenii cu bani, ca bătrânul Darrell. Cât de bine îl cunoșteai? răsună vocea ei pe un ton tăios.

- Doar ca pe un client, răspunse el pe același ton.

- Ți-a vândut personal acest teren? Suspiciunea o învăluia ca niște nori întunecați.

- Nu, am auzit despre teren de la o altă persoană care încă mai merge la acel restaurant și îl cunoaște pe Darrell. Așa că am luat numărul lui de telefon și am discutat, iar el l-a sunat pe agentul imobiliar. Mac îi căută mâinile pe masă și le acoperi cu mâinile lui, apropiindu-și capul de fața ei. Acum ești liniștită în privința mea?

Pentru o clipă, Amanda nu se putu sustrage senzației pe care i-o dădu atingerea lui și aparenta lui îngrijorare. Dar el observase că ea nu avea încredere în el.

- Nimic din trecutul meu cu el nu contează, într-adevăr, spuse ea răspicat și luă paharul de cafea din nou. Nu-l va lăsa pe Mac să afle cât de greu luptase ca să ajungă în acest punct. Pierduse o casă, un soț, multe relații și mulți prieteni pe care-i

credea prieteni. Nu existau motive pentru care ar fi putut să se încreadă în Mac. Mai ales dacă făcuse afaceri cu Darrell.

- Tu ai fost la King's Ransom?

- O dată sau de două ori. Făcu o pauză și privi afară. Cu o voce sigură continuă: Fiind mai norocos, l-ai văzut pe Darrell acolo cu alte femei. Bineînțeles, eu am fost ultima care a aflat. Cum ți-am spus, îi plăcea să trișeze. Tristă poveste, nu?

Cu voce coborâtă, Mac răspunse:

- Este motivul pentru care te-am găsit aici. Inima Amandei se opri pentru o clipă, confuză din cauza tonului intim. Oare chiar încercase Mac să ocolească o parte dureroasă a trecutului ei, pe care ar fi reamintit-o dacă ar fi vorbit despre asta mai devreme? îi spuse:

- Da, de asta sunt aici și este mai bine pentru mine. Ea își aminti cât de eliberată se simțise când se hotărâse s-o ia de la capăt. Dar tu de ce te afli aici?

- Am rătăcit o perioadă de timp. Unul din motive a fost faptul că relația mea cu partenera nu mai mergea. Doamna avea destulă ambiție, așa că restaurantul supraviețuia. Am călătorit de atunci.

Amanda se mulțumi cu povestea lui pentru moment. Oare spusese că relația pe care a avut-o însemna mai mult decât o relație de afaceri? Existau destule lacune în poveste, în mod sigur, dar aflase destule lucruri în dimineața asta.

- Scuză-mi nepolitețea, dar aș vrea să mă pregătesc să plec. Te deranjează?

Ea dădu din cap și dădu la o parte jumătatea de gogoașă cu ciocolată care mai rămăsese. Mac se ridică.

- Te aștept afară, atunci. Mac ieși și un moment mai târziu, Amanda își aminti că ea nu avea haine. Ale ei erau încă ude. Avea nevoie să ajungă la locuința ei, apoi putea să-i înapoieze lui Mac hainele. Cu cât se întorcea mai repede, cu atât era mai bine. Ea dădu un telefon ca să aranjeze o verificare a

acoperișului, apoi începu să-și strângă lucrurile într-o sacoșă.

Când ieși afară, Mac stătea lângă camionetă.

- Dalton- taxi la dispoziția dumneavoastră.

Amanda încuviință acceptând oferta lui.

Cum mergea cu mașina spre RV Park, ea văzu că asfaltul era încă plin de nămol. Dar toate drumurile erau deschise. Mac îi spusese că sunase la RV Park de la motel să-i confirme. Ea realiză că el era prevăzător. Dacă acest om putea organiza și conduce un restaurant, nu va avea probleme să-și ridice casa. Și la fel de sigură ca de existența soarelui care strălucea, știa că el își făcuse planuri. Încă voia jumătate din fântâna ei.

* * *

Muncitorii terminaseră acoperișul înaintea sosirii inspectorului care trebuia să le verifice munca, iar Mac privea și se învârtea în jur ca un copil curios. În ciuda faptului că ea insistase politicos că nu are prea mult timp la dispoziție, el puse o grămadă de întrebări despre construcție.

Pe lângă curiozitatea lui mare, Mac avea un fel de a se apropia mereu de ea, prea aproape, prea des.

Cu el în preajmă, ei îi era greu să se concentreze la treabă. Când până la urmă se depărtă de el, Mac îl interoga pe inspector despre construcție.

Spre bucuria ei, lucrarea de la acoperiș era bună. După plecarea inspectorului, ea îl găsi pe Mac în șezlongul ei de sub stejar.

- Mac am de gând să-mi fac verificarea tehnică a jeepului în această după-amiază, înainte de a începe o altă ploaie neașteptată. Mulțumesc pentru tot. Îți promit că o să mă uit pe contractul de împărțire a fântânii. E bine?

El se ridică, cu mâinile în buzunare.

- E tot ce pot să-ți cer.

Ea făcu o pauză, așteptând ca Mac să mai spună ceva, dar el părea mulțumit de acceptul ei.

- Atunci, o să ne mai vedem pe aici, spuse ea. Mac încuviință, dar nu dădu nici un semn de plecare. Ea plecă, dar realiză că el nu o urma. Se întoarse și privi peste umăr și-l văzu stând relaxat în scaunul ei. Nu pleci? strigă ea.

- Oh, nu! Aștept să-mi sosească comanda pe care am făcut-o, dacă nu te deranjează.

- Nu, bineînțeles. Simte-te ca acasă, spuse ea, apoi se gândi mai bine. Pentru liniștea ei, nu voia să-l lase să se acomodeze acolo prea mult. Dar deja îi dăduse permisiunea, deci nu se mai gândi la asta. La revedere. Mulțumesc din nou, spuse ea.

Într-un fel, se simțea stingherită că îl lăsase acolo singur, dar mecanicul o aștepta. Porni motorul și îl privi din nou pe Mac în timp ce mașina porni.

* * *

Mecanicul termină destul de repede. Ea își petrecu restul serii la RV, uitându-se la planuri și schițe. Se hotărî să nu mai facă nimic, doar să încerce să scape de starea de nervozitate datorată prezenței lui Mac și contractului de împărțire a fântânii.

Până la urmă, Darrell plătise pentru instalarea conductelor de apă pe proprietate.

Pe la ora zece dimineața, Amanda se chinui să meargă pe drum cu rulota atașată la jeep. Se simți bucuroasă când se apropie de casa ei, dar ceva o făcu să deschidă ochii mari și, uimită, se uită mai atent la terenul lui Mac. Comanda lui sosise și sigur, el se instalase la el acasă. Doamne!

Capitolul 4

Acolo, lângă limita care despărțea cele două proprietăți, la aproximativ treizeci de metri, era o rulotă alb cu albastru, cu o masă pentru picnic în spate.

Un hamac verde, susținut de bare de metal, era instalat lângă rulotă. În hamac, relaxat ca și cum n-ar fi avut nici o grijă pe lumea asta, stătea întins Mac Dalton. Amanda avu un impuls nebunesc de a lua un bulgăre de pământ ca să dea în el, dar știa că puterea ei era limitată, din păcate.

Totuși ideea era incitantă. El instalase rulota chiar pe locul unde plănuise ea să și-o pună pe a ei. Se făcuse comod. Ea îi promisese doar că o să se ocupe pentru a găsi o soluție în problema cu apa, iar acum, el se instalase cu adevărat.

Ea îi dăduse un coridor, iar el luase un kilometru, presupunând probabil că înțelegerea dintre ei era încheiată. Știa că Mac o privea și își simțea nervii încordați. Spera ca el să rămână întins în hamacul lui. Părea mulțumit, așa cum stătea cu mâinile împreunate sub cap.

La naiba! Încă nu-și putea lua ochii de la el. Opri motorul,

apoi făcu manevre ca să ghideze mașina pe pantă, și frână la câțiva metri de fermă.

Pe neașteptate, un câine apăru în fața jeepului. Amanda opri brusc, cu inima în gât. Câinele alerga dintr-o parte în alta a mașinii. Apoi dispăru, doar ca să apară din nou pe lângă mașină. Câinele trebuia oprit înainte să înceapă din nou să alerge. Amanda coborî din mașină și strigă:

- Hei! Haide, cățelule vino aici!

În spatele ei auzi un alt strigăt. Câinele o privi scurt, după care alergă înapoi. Ea se întoarse și-l văzu pe Mac, îmbrăcat în șort și cu sandale de piele, îndreptându-se spre ea.

El n-o vedea în întregime, dar văzuse destul cât s-o recunoască. Ea simți din nou emoții ciudate în stomac. Mac avea un tricou în mână. Arăta foarte sexy, și se opri lângă câine, mîngîindu-l pe cap.

Amanda realiză dintr-o privire că cei doi formau o pereche, amândoi erau aici ca să-i provoace supărări.

- Ține-l puțin cât parchez eu, te rog! îi strigă lui Mac. O voce interioară îi spunea că i-ar fi fost mai ușor să parcheze dacă Mac păstra distanța.

Oricum, Mac cu câinele lui stăteau în fața ei câteva clipe mai târziu. Cel puțin se îmbrăcase cu tricoul. Dar de ce se mula așa de frumos pe bustul lui musculos și pe stomacul lui plat? Ea observă că labele câinelui erau ude. "Da, se gândi, erau fără îndoială o echipă" Ea se apropie și strigă pe un ton dur:

- Încerci să-l ții puțin?

- Sigur. Dar încearcă să nu-l lași să-ți simtă ostilitatea, altfel nu se poate simți binevenit așa cum mă simt eu.

Cu o undă de sarcasm, ea spuse:

- Tu făceai plajă în timp ce câinele tău se bălăcea în golfuleț? Nu poate…

Ea își dădu seama într-un moment că va fi dificilă

colaborarea între ei ca vecini, dacă el se va expune zilnic la soare, în hamac.

Mac rîse.

- Ar fi găsit oricum ceva de făcut. E ziua lui norocoasă. Te-a întâlnit pe tine. Boz, ea e Amanda. Amanda, el e Boz.

Amanda privi în jos cum Boz se gudura pe lângă mâna ei, și simți că o să-l îndrăgească.

- Ochii lui au o culoare bizară. Nu sunt nici albaștri, nici gri.

- Da, este o corcitură. O jumătate de câine de vânătoare, și cealaltă Dumnezeu știe. Dar nu mă interesează. El este singurul meu prieten în aceste părți.

Amanda ignoră apropoul că ea nu-i devenise încă prietenă, dar întâmpină dificultăți când vru să-i ignore privirea.

Din fericire, Boz alergă din nou spre mașină, distrăgându-i atenția lui Mac. El îi ordonă câinelui să se întoarcă.

- A stat cu niște prieteni, așa că este cam agitat astăzi, își cercetează noul cămin.

- Sunt sigură că o să-i placă aici, răspunse ea cu un vizibil interes. Se uită din nou la animalul atât de sociabil. Acum, te rog, ține-l departe de rulotă, te rog.

- Sigur. Sau ține-l tu și o să parchez eu rulota.

- Nu-i nici o problemă. Mă descurc, mulțumesc.

Mac îi testa răbdarea, iar ea simțea cum devenea din ce în ce mai nervoasă, dar totuși se putea controla. Învățase asta când lucrase ca fizioterapeut. Intenționa să se descurce singură, fără ajutorul lui Mac care încerca să se implice tot mai mult, parcă era o copie a bărbatului de care tocmai divorțase. Am mai parcat de atâtea ori, încheie ea.

- Bine, atunci încercăm să nu te încurcăm. El se aplecă și mângâie capul câinelui. Ți-am spus, Boz, vecina noastră este o fată independentă.

- Ascultă, Mac. De obicei nu sunt așa de aspră.

Un licăr de veselie dansa în ochii lui, iar pe buze îi apăru

un zâmbet.

- Dar, în ceea ce mă privește, faci o excepție.

- Nu-i chiar așa, se apără ea. Am încercat să fiu foarte explicită. Am venit aici ca să mă descurc singură. Vreau să fac totul cu mâna mea. Dacă nu poți înțelege, n-am cum să-ți explic altfel.

Mac dădu încet din cap și o privi cu atenție, dar distant.

- Ei bine, eu o să fiu totuși pe aici, în caz că o să ai nevoie de ceva. Dacă nu te deranjează.

Sigur, tot ce avea nevoie era un asistent. Ea decise să-i dea o ocupație lui Mac.

- Bine, dacă insiști. Vezi porțiunea aceea goală, cam la cincizeci de metri în fața fântânii?

Mac privi într-acolo și încuviință.

- Eu mă uit la tine prin oglinda retrovizoare și tu îmi faci semn când ajung la locul acela ca să parchez.

Mac privi către cățel.

- Ai priceput? Crezi că ne putem descurca? Boz își ciuli urechile.

Amanda gândi că Mac adoptase o nouă tactică, folosindu-se de Boz pentru a o îndupleca. Ea își aminti că nu contactase un avocat pentru a discuta despre contractul de împărțire a fântânii.

- E prea dificil, întoarce-te în hamacul tău, spuse ea crispată și se îndreptă către jeep.

Nu o să mai permită nici unui bărbat s-o trateze ca pe un copil. Abia reușise să scape de Darrell.

Făcu ușor câteva manevre, apoi întoarse în direcția unde se afla Mac. Cu fiecare metru pe care îl parcurgea rulota, simțea că se așază în sfârșit pe propriul ei pământ. Acasă!

Apoi, Mac își ridică ambele palme, făcându-i semn să oprească. Când apăsă frâna, sentimentul de satisfacție o inundă. Dar nu avea de gând să-i spună asta lui Mac.

- Perfect, Amanda. Ai un fir electric?

- Da, bineînțeles, dar mai întâi trebuie să stabilizez spatele rulotei. Apă și curent electric după aceea, spuse ea, vorbind foarte repede.

- Stai puțin. Mai rar. Sunt nou aici.

- O.K. Pas cu pas, atunci. Ea privi spre rulotă.

Mac se dovedea a fi de ajutor și cooperant. Cam în treizeci de minute, casa ei pe roți părea locuibilă. Tot ce putea face era să-i ofere o băutură rece. Îl invită înăuntru, luă două sticle de apă minerală din frigider și așeză băutura lui Mac pe masa micuță. Apoi, se mută mai departe de Mac și se așeză aproape de colțul mesei, la o distanță convenabilă, pentru o discuție între vecini. El se așeză pe scăunelul albăstrui și luă sticla de apă minerală. După ce sorbi din ea se uită de jur-împrejur.

- Este un model mai vechi, dar în stare bună și confortabilă.

- M-am simțit bine în ea mult timp.

- Amanda, trebuie să-ți plătesc pentru apă și curentul electric, vreau să ne folosim amândoi de ele. Și oricum, tu nu poți să le folosești de câte ori vrei.

Zâmbetul lui Mac îi trezi din nou suspiciuni.

- Pentru asta a fost tot ajutorul acordat? Te-ai oferit să mă ajuți ca să încheiem afacerea?

- Ce vrei să spui? întrebă el.

- Vrei apă mai multă decât ai avea nevoie pentru țeava de încălzire, nu-i așa?

Ochii lui Mac arătau cât de surprins era.

- Amanda, te lupți cu vechile fantome? Ai mereu câte o săgeată pregătită, nu? Crezi sau nu. Eu am fost acolo.

Ea fu afectată de remarca lui.

- Eu achit nota de plată a curentului electric, nu a apei. Este asta o mare problemă? întrebă el coborând tonul.

Poate că Mac avea într-un fel dreptate.

- Nu-i mare lucru. Dar eu nu vreau să dau nici un metru,

care apoi să fie luat în proprietatea statului. Unii oameni au pățit asta. Spun doar că îi cunoști mai bine. Sau ar trebui să spun "îl" cunoști?

Mac se exprima destul de clar, dar Amanda nu putea descifra mesajul din ochii lui. Albastrul ochilor îi transmitea unde electrice. Dar dacă nu aveau nimic în comun, nici măcar bătrânele fantome?

- Te rog doar să nu profiți de bunătatea mea, adăugă ea.

El se ridică în picioare și Amanda se gândi că s-ar putea să plece, dar se așeză mai aproape de ea.

- Nu te cunosc destul de bine ca să pot face asta. Și oricum, n-aș face-o. Nu te subapreciez deloc, Amanda.

Fiind față în față cu Mac, în spațiul mic al bucătăriei, degetele Amandei țineau strâns sticla de apă minerală. Își ridică puțin capul, cu un gest mândru, doar ca să fie mai aproape de chipul lui Mac. Știa că ar putea părea arogantă, dar afacerile erau afaceri.

- Foarte bine, Mac. Nu curentul electric contează. Și așa îți datorez destul de mult. Dar dacă presupunem că iau în considerare acest aranjament de împărțire a fântânii, am nevoie de o copie a contractului, de planurile casei tale, și ceva timp ca să analizez această problemă. Cât de mare va fi casa pe care vrei s-o construiești?

Mac înghiți restul de apă minerală, apoi puse sticla într-un colț. Apropierea

era ispititoare dar felul său de a fi era mai degrabă rezervat.

- O să ți le aduc. Apoi, își luă rămas-bun.

- Așteaptă, am să-ți dau ceva, spuse Amanda.

Se duse repede în dormitor și se întoarse cu pachetul de haine curate care împrăștiau miros proaspăt. Hainele lui Mac.

- Mulțumesc că mi le-ai împrumutat.

El făcu încet un pas spre ea pentru a le lua, apoi se opri, privind spre pachetul de haine din brațele ei.

- Întotdeauna am gândit că arătau mai bine purtate de tine, murmură el, privind-o în ochi. O să plătesc curentul electric, dar există altceva ce vreau să fur încă din clipa în care te-am întâlnit.

Inima Amandei bătea cu putere, în timp ce el se aplecă spre ea, iar buzele lui coborau spre buzele ei. Ea strânse la piept grămada de haine, simțind cum o cuprinde o căldură toropitoare. Închise ochii. Sărutul lui Mac fusese mai mult decât își imaginase vreodată că poate fi un sărut, mai ales că fusese luată pe neașteptate. Un moment mai târziu, el se retrase, luând hainele din brațele ei.

- Sper că n-ai să folosești asta împotriva mea, în contractul nostru. Nu se va repeta decât dacă va fi și dorința ta.

Privirea lui o învălui, iar Amanda se simți incapabilă să spună ceva.

Apoi, el plecă lăsând-o singură cu o mulțime de senzații și gânduri contradictorii. Mac o punea în situații dificile de care nu avea nevoie. Ea intenționase să se concentreze la construirea casei, iar acum se părea că începe o idilă cu tipul de la ușa vecină. Oare nu învățase nimic din mariajul ei distrus? Lucruri pe care nu mai voia să le repete? Cel mai crunt era faptul că eșecul îi risipise încrederea în discernământul ei în privința oamenilor, a bărbaților. Chiar și în ceea ce-l privea pe Mac, simțea că nu avea nici o vină. Cel puțin în ceea ce privea afacerile. Intenționa să trăiască prezentul, lăsând în urmă tot ceea ce însemna trecut; dar trucurile și minciunile lui Darrel îl aduseseră pe Mac în viața ei, prea aproape și prea intim.

Trebuia să decidă ce avea de făcut. Dar nu putea. Își spuse că nehotărârea ei era doar o stare de moment, și lăsă totul pe mai târziu. Amanda deschise ușile de la dulap și așeză vasele pe care le folosise în toate călătoriile ei. Ea își imagină pentru o clipă o cină romantică, dar imediat alungă gândul.

Discută cu muncitorii despre instalarea unei lămpi pentru bucătărie. Îl plăcea imaginea casei, chiar dacă nu era terminată încă. Un muncitor o întrebă de ce lăsase rulota așa departe de casă.

După ce-i explică scurt că făcuse asta din cauza unui vecin cam ciudat, îi lăsă să-și termine lucrarea.

Fără Mac în preajmă, în ultimele zile ea putu să gândească logic, stabili o întâlnire cu un avocat și discută cu specialiști despre sistemul ei de aprovizionare cu apă. Mac lăsă actele pe care le ceruse ea la ușa casei: o copie a contractului pe care el i-l propusese și dimensiunile parcelei unde voia să-și ridice casa.

Studie documentele și înțelese că dacă se lega la sistemul ei, el scăpa de o grămadă de complicații… Simțindu-se frustrată, puse hârtiile într-un dulap.

Oare chiar arătase interes față de ea doar pentru a o influența să accepte înțelegerea? Suspiciunile ei în legătură cu Mac nu se sfârșiseră.

El venea dintr-o lume tulbure a celibatarilor și a clasei sociale de vârf și știa foarte bine cum să-și strângă clienții aroganți și faimoși.

Curiozitatea ei era satisfăcută parțial. Care dintre aceste talente și le va pune în joc ca să o facă să consimtă la semnarea contractului?

Nefiind impresionată de stilul de viață pe picior mare care-l reprezenta Mac, Amanda știa totuși că gândurile ei erau răvășite. Detesta gândul că ar trebui din nou să se confrunte cu avocații acestuia. Era ca și cum era înconjurată de aligatori. Negocierea lui Mac Dalton va fi mai mult o problemă de afaceri sau una personală? Un gând o tulbura. Încă un sărut sau două ca acesta și nu va mai putea fi sigură de nimic.

* * *

Sâmbătă dimineață, Mac se plimba prin Oak Tree Inn.

Curând, el și Amanda vor fi cu adevărat vecini. Se simțea incapabil să se gândească la altceva decât la clipa când o va revedea.

Doamne! Ar putea să se înșele asupra sentimentelor pe care le simțea față de ea? Îl înnebunea de câte ori și-o imagina îmbrăcată cu tricoul lui, care atârna atât de drăguț pe corpul ei suplu.

Din ziua în care băuseră cafeaua împreună la motel, nu și-o mai putea scoate din minte. Ciudat, când o văzuse pe acoperiș, în prima zi, cu cingătoarea legată de brâu, i s-a părut cea mai sexy chestie pe care o văzuse vreodată.

Îl atrăgea. Era atât de nonconformistă. Această înțelegere contractuală cu ea o să-i ia ceva muncă și o tactică inteligentă, pentru că voia să aibă cu ea mai mult decât o relație între vecini. Dar afacerea aceasta între ei îl învăluia ca aroma unui vin de calitate.

Dar ca să fie lângă ea, avea nevoie de apă. Trebuia să încheie contractul, iar timpul costa bani. Disputele dintre ei nu făceau decât să complice evoluția lucrurilor și relațiile dintre ei. Trebuia s-o convingă pe drăguța lui vecină să coopereze cu el.

Își parcă rulota lungă de cincisprezece metri. Aruncă o privire spre rulota Amandei și își dădu seama că ea observase sosirea lui. Privi ceasul. Era șase și jumătate dimineața. Simți nevoia s-o revadă, dar nu știa ce-l împingea: gândul la afacere sau plăcerea de a o întâlni.

* * *

MacKenzie Dalton nu putea fi ignorat. Zgomotul pe care-l făcuse o trezi, când soarele abia se zărea la orizont. Știa că mai

devreme sau mai târziu se va întoarce. Dar nu se gândise că va veni atât de curând.

Se dădu jos din pat și se îmbrăcă repede cu blugii și un pulovăr roșu de bumbac.

Faptul că luase micul dejun în oraș parcă-i mai limpezise gândurile. Dar cum deschise ușa, lăsând aerul răcoros al dimineții să intre, întâlni ochii albaștri-verzui ai lui Mac și simți cum i se oprește respirația.

- Te-am trezit, vecină?

- O altă comandă de-a ta? Vocea ei suna mai dură decât voia să fie.

- Un bărbat are nevoile lui. Razele soarelui cădeau exact pe chipul ei, iar el își umbri ochii, punându-și o mână la frunte.

- Nu mai am nici cafea nici zahăr, spuse ea, mulțumită că putea să lege o propoziție la o oră atât de matinală. În acea liniște a dimineții ea înțelese că părea vulnerabilă după somnul adânc. Putea chiar să citească scenariul în ochii lui.

- Atunci, poate o să-mi acorzi puțin din timpul tău.

Privirea lui parcă percheziționa rulota. Ca și Darrell, el fusese de asemenea înconjurat de femei frumoase. Nu putea să se lase târât în acest joc. În spatele ușilor închise Darrell trebuie să fi fost foarte bun, totuși niciodată nu dusese lipsă de pacienți.

- Ce vrei să-mi spui? Ea privi în jos și observă o mapă cu hârtii în mâna lui.

- Ai luat micul dejun?

- Nu încă. Trebuie să ajung în oraș.

- Am putea vorbi cateva minute? Am adus cafea, în caz că tu n-ai fi avut.

- Ești întotdeauna pregătit, nu-i așa?

Mac încuviință.

- Este Mocca.

- Cât o să dureze?

- Nu prea mult, exceptând cazul în care o să vrei o a doua ceașcă de cafea. O să fie grozav aici când o să avem apă.

- Intră, îi spuse ea, reamintindu-și că ei mai aveau de discutat afaceri. Mac o urmă, când ea se duse să ia ibricul de cafea.

Umărul lui o atinse, iar ea păși într-o parte, cu inima bătându-i tare. Dintr-o dată, spațiul i se păru mai mic, datorită prezenței lui. Ea lăsă ibricul jos și se retrase, mulțumită de distanța dintre ei, în timp ce el o privea cum făcea cafeaua.

- Cești? Unde le ții?

Amanda se îndreptă spre dulapul cu cești, la stânga. Apoi, se așeză la masă.

Mac avea un fel anume de a se mișca prin bucătărie, care, pe de o parte îi plăcea, pe de altă parte o deranja. El se așeză la masă în fața ei, așteptând să fiarbă cafeaua și începând o scurtă conversație.

- Locul arată grozav. Cum reușești să faci atât de multe lucruri într-o zi? Există cineva care să-ți dea o mână de ajutor?

- Familia mea locuiește la Brentwood. Ei mă sfătuiesc câteodată, nu tot timpul, din fericire.

- Oh, sfaturile sunt suficiente pentru tine?

- Mai mult decât suficiente. Fiecare membru al familiei mele mă consideră puțin nebună pentru că-mi construiesc propria mea casă, singură, fără nici un ajutor. Din fericire, tatăl meu este încă activ, are un magazin de confecții pentru doamne și domnișoare. Cred că i-a venit ideea cu magazinul pentru că are trei fete. Eu sunt cea mai mică.

- Deci există oameni care să aibă grijă de tine.

Amanda își dădu seama că intrase pe un teren prea personal. Îi veni în minte ideea că atrăgea oamenii pentru că părea interesat de viețile lor. La fel proceda și Darrell, dar ea nu intenționa să povestească prea mult din viață ei personală.

- Cafeaua este gata, spuse ea, schimbând subiectul. Se

ridică să toarne cafeaua în cești, iar Mac aștepta savurând aroma.

- Neagră, nu-i așa?

- Ți-ai amintit, comentă el, plăcut surprins.

- Avem asta în comun.

Amanda se întoarse la masă, turnându-și cafea în ceașca ei, apoi spuse:

- Poți să încerci să fii mai sincer?

Privirea lui Mac se schimbă ca și cum ar fi primit o palmă și încuviință:

- În regulă. Știu că-ți răpesc timpul, dar este nevoie să discutăm.

- Sunt sigură că este nevoie, dar, te rog, așteaptă un minut. Ea merse la un sertar și scoase contractul de împărțire a fântânii pe care el i-l dăduse. Îi arătă anumite paragrafe. Aici este convenabil, aici sunt anumite condiții impuse, restricții pentru ambele părți, anumite modificări aici și aici. Apoi așeză hârtiile în fața lui Mac, pe masă.

- Ar trebui să înțeleg aceste paragrafe exprimate în termeni juridici?

Mac se întinse să ia hârtiile.

- Nu sunt destul de clare, nu?

- Ai perfectă dreptate, nu sunt. Dealerii au spus că putea fi costisitor, și n-ar merge fără anumite modificări în sistem, îi răspunse ea.

- Orice lucru are nevoie de timp, atenție și muncă… exact ca într-o relație, răspunse el încet.

Amanda se îmbărbătă pe sine pentru a răspunde provocărilor lui și vorbelor cu dublu înțeles.

Mac sorbea încet din cafeaua lui, gândindu-se înainte de a răspunde.

- Las-o mai încet, vecină. Era ideea de bază pe care ar fi trebuit s-o iei în considerare, nu?

Ea se încruntă. Nu-i plăcea ideea de a face afaceri cu bărbatul care cu un sărut parcă devenise stăpânul ei.

- Uite care este problema, Mac. O să stau de vorbă cu avocatul meu și o să stabilesc termenele mele. Te-ar deranja?

El bătu încet cu palma în masă.

- Dacă poți să aranjezi asta, e perfect! Cu cât mai repede, cu atât mai bine pentru programul și bugetul meu, dar știu că trebuie să iei o mulțime de lucruri în considerare.

El se opri, iar ochii lui păreau să evalueze mai mult decât această înțelegere verbală făcută între ei. Ea putea să-i simtă privirea studiind-o. O clipă mai târziu, el se așeză și spuse:

- Deci, cum a fost cafeaua? Ochii lui scânteiau de satisfacție.

Ea voia să-i spună că a fost doar un stimulent, dar îi răspunse simplu:

- Mi-a plăcut.

- Atunci, ce spui despre un toast pentru ca lucrarea pe care o încep aici să fie dusă la bun sfârșit? El ridică ceașca în semn de salut, așteptând ca ea să participe la acest joc.

- Bun-venit în "asociația vecinilor", spuse ea, ridicând ceașca.

Dacă exista puțină dreptate pe lume, acest b ărbat nu avea nimic în comun cu cel de care tocmai se despărțise ea. Părea destul de agreabil.

- Fir-ar să fie! Mai bine locuiesc vizavi de tine, decât să-mi petrec nopțile la motel.

- Bravo! Mulțumesc pentru comparație. Acum știu de ce ești aici, mormăi ea, pretinzându-se insultată deși o amuzase replica lui.

- Plec înainte de a spune și alte prostii. Destinul meu este în mâinile tale acum, dar am încredere în tine.

Încredere. El nu făcuse nici un efort să-i strângă mâna în

semn de acord, dar cuvintele și felul în care le rostise el îi intensificaseră respirația. Ea nu știa când o să se simtă din nou în siguranță ca să poată avea din nou încredere în bărbați.

- Mulțumesc, Amanda. M-ai făcut fericit. Mac se îndreptă spre terenul lui, închizând cu grijă ușa. Oare luase decizia corectă, sau se lăsase condusă de anumite rațiuni?

Amanda își îndreptă atenția asupra treburilor din casă, dar nu se putea stăpâni să nu-l privească pe Mac cum se plimba pe afară sau cum stătea în hamac, vorbind la telefonul mobil.

După cină, ea își începu plimbarea de seară de-a lungul golfului, încercând să-și adune gândurile. Luminile clare ale stelelor pe cerul întunecat o făceau să se simtă copleșită de emoție amestecată cu un sentiment de teamă.

Îi plăceau sunetele care se auzeau în noapte, corul păsărilor, apa din golfuleț izbindu-se de stânci, și urletul îndepărtat al unui coiot.

Când se întoarse pe cărarea ei spre casă, auzi un sunet nou în acest concert al naturii; țăcănitul unei mașini de scris se auzea din rulota lui Mac.

Oare ce scria?

Ajunse acasă și se așeză în pat, cu materialul ei preferat în ultimul timp: contractul de împărțire a fântânii. După ce se concentră în zadar câteva minute, lăsă jos hârtia și stinse lumina. Pentru o clipă, înainte să adoarmă, un sentiment straniu o învălui. Se simțea în siguranță acum, când Mac îi era vecin.

Dar dimineața veni prea repede, tulburând atmosfera de liniște și pace care domnise. Își trase plapuma mai sus și își acoperi capul cu perna, sunetul metalic reușind să ajungă totuși până la ea.

Se ridică și privi pe fereastră.

Exact cum se așteptase, era încă destul de întuneric și putea să-și dea seama că era foarte devreme.

Amanda se așeză din nou în pat, ascunzându-și fața sub pernă. Dacă existau cocoși prin preajmă, Mac Dalton reușise să-i trezească.

Capitolul 5

Dădu draperia la o parte pentru a-l spiona pe Mac cum îngrădea perimetrul fundației lui cu pari de metal și sârmă. Zgomotul continuă cât timp își bău cafeaua.

Oricum, cât ea vopsi streșinile, Mac stătu în hamac și se legănă leneș. Omul părea hotărat s-o aducă în pragul unei crize de nervi, într-un fel sau altul. Deja făcuse niște cheltuieli foarte mari. Era totuși în urmă. Dar ce nu voia ea să admită era faptul că avea nevoie de ajutor din afară.

După masa de prânz, îl sună pe arhitectul recomandat de unchiul ei și îi lăsă un mesaj pe robot.

Când se întoarse la lucru, se urcă pe scară să-și caute mănușile pe care le lăsase pe acoperiș. Un vânt puternic le dusese chiar în vârful acestuia. Se cățără încet pe țiglele puse de curând, dar vântul devenise din ce în ce mai puternic. După ce luă mănușile, se pregătea să coboare, dar înainte de a ajunge la scară, aceasta fu răsturnată de o puternică rafală de vânt.

“ La naiba! Asta nu trebuia să se întâmple! ” Se îndepărtă de

marginea acoperișului și se așeză, rotindu-și privirea în căutarea lui Mac, dar camioneta lui nu era acolo. Numai Boz stătea întins, dormind sub rulotă. Încercând să-și stăpânească spaima, Amanda înțelese că avea două opțiuni: să sară, sau să-l aștepte pe Mac. Un genunchi rupt i-ar răpi săptămâni întregi. Se hotărî să aștepte; era cea mai bună alegere. Nu putea să-i rănească decât orgoliul.

* * *

Mac simți forța cu care bătea vântul când el și noul lui constructor terminară de mâncat. Își aminti că se anunțau vânturi puternice în Santa Ana. Când au ajuns pe platformă, vântul se înteți, rupând trei crengi de copac.

Mac conducea, avându-l în dreapta pe constructorul pe care-l angajase, și văzu prelata de la remorcă aproape luată de vânt.

Împreună au așezat-o la loc, apoi au fixat-o bine. Îl luă pe bietul Boz și îl duse înăuntru în remorcă.

Privi peste proprietatea Amandei, la terenul care acum era al lui. Ea era acolo, în locul unde o văzuse în prima zi, pe acoperiș. Cu picioarele strânse la piept, își adăpostise fața în spatele genunchilor. Scara de metal zăcea întinsă la pământ. Mac simți un nod în gât și un sentiment protector ca și cum ar fi trebuit să fie acolo și să aibă grijă de ea.

- Hei, J.D., trebuie s-o salvăm pe vecina mea.

Constructorul privi spre Amanda care stătea ghemuită pe acoperiș și părea absentă. Înaintau cu greu împotriva vântului, J.D. la câțiva pași în urma lui Mac. El ridică scara și Mac începu să urce pe ea, întrebându-se de când stătea Amanda acolo. Mac strigă:

- Hei, doamnă, nu stai niciodată pe pământ?

Amanda se ridică, își dădu părul răvășit de vânt pe spate și

îl privi pe Mac.

Pe moment, el zări recunoștința în ochii ei. Sau cel puțin, așa i s-a părut.

Ea se mișcă cu grijă spre el.

- Să nu cazi, că fac o carieră din asta, îi spuse ea atunci când era destul de aproape pentru a se face auzită. Mac zâmbi. El coborî primul, încercând să se concentreze la felul în care pășea pe scară. Când atinse pământul, observă tricoul Amandei, cum îl lipise vântul de formele ei. Avea un fel propriu de a-și pune în valoare calitățile, indiferent ce haine purta. Niciodată nu mai întâlnise pe cineva ca ea.

- Mulțumesc, spuse ea când atinse cu picioarele solul. Mac scoase un oftat de ușurare.

- Pentru nimic. Vecinii trebuie să se ajute între ei.

- Cred că ai dreptate. Și Amanda se îndreptă către rulota ei, mergând greu din cauza vântului puternic.

Situația dificilă prin care trecuse ea îl amuza pe Mac. Dar nu era momentul pentru o discuție amuzantă. Nu voia să gafeze din nou. O prinse de umeri și o întoarse spre J.D.

- Amanda, el este J.D., constructorul meu.

Amanda își înlătură șuvițele de păr care-i cădeau pe față și-l salută pe J.D.

- Sunt sigură că pentru Mac este binevenit orice ajutor, spuse ea, îndreptându-se spre Mac în așa fel încât nici un cuvânt nu putea fi acoperit de zgomotul vântului.

- De acest ajutor am putea beneficia amândoi, completă Mac apropiindu-se de ea și atingând-o cu un deget pe bărbie. Hai să plecăm din furtuna asta și să-i mulțumim lui J.D. pentru ajutor.

Amanda ridică din umeri, folosindu-se de mișcare pentru a se elibera de atingerea lui Mac, și plecă. Merse pe lângă rulotă și privi încântată la ceea ce era deja făcut pe terenul ei.

Mac ținu ușa, și după ce au intrat cu toții, Amanda curăță

măsuța de hârtiile și cărțile care erau pe ea și le puse grămadă într-un sertar. J.D. își scutură tricoul, apoi își trecu mâinile prin părul grizonat. Se așeză pe scaun cu mișcări agile, în ciuda vârstei lui.

- Domnilor, vă mulțumesc amândurora pentru că m-ați salvat, spuse Amanda uitându-se în mod special la J.D. Știam că trebuie să vii mai devreme sau mai târziu, Mac.

"Grozav! S-a bazat pe mine", se gândi el cu o expresie satisfăcută pe chip, bucurându-se de ceea ce realizase.

- Aș putea să te întreb cât timp ai stat acolo? Ca răspuns, Mac primi o privire de gheață. O.K., uită că te-am întrebat, spuse el.

- Vreți să beți ceva? întrebă ea, schimbând subiectul. J.D.?

- Sigur, domnișoară. Orice. Accept orice mi se oferă.

Mac știa că timpul liber atât de prețios Amandei fusese compromis. Într-un fel, se aștepta ca ea să i-o plătească.

Strategic, ocupă locul din fața lui J.D. Dacă Amanda se hotăra să ia loc, trebuia să aleagă lângă cine să stea.

Ea îl privi pe Mac nerăbdătoare.

- Cafea sau ceai?

Acesta simți ezitarea ei.

- Sigur, eu vreau cafea, cred că și J.D. o bea la fel - neagră. Se întoarse spre J.D. Pariez că ești un client fidel al magazinului acela micuț, Doughnot, unde am auzit despre tine.

J.D. încuviință.

- În ultimul timp am fost mai rar. Dar soția mea are nevoie de spațiu, așa că eu îi mai vizitez pe băieții de acolo în unele dimineți. Cei mai mulți oameni au nevoie de spațiu, presupun. Nu asta e cauza pentru care voi, tinerii, sunteți în acest loc?

Amanda puse cafeaua în filtru.

- Ce vrei să spui, J.D.?

- Cinci acri de pământ, vreau să spun. Chiar pare mult

pentru o singură persoană. Sprâncenele lui se mișcau în timp ce vorbea.

Probabil gândea că o femeie nu se poate descurca fără un bărbat, dar Mac știa că Amanda avea cu totul altă părere.

- Eu cred că o să mă descurc, spuse Amanda și apăsă butonul de pornire a filtrului de cafea.

- Sigur te vei descurca, remarcă J.D. Mulți dintre tinerii de astăzi doresc să aibă o grădină, iar ca să păstrezi locul fără buruieni îți ia ceva timp. Plus că probabil lucrezi, nu?

Amanda privi spre Mac. El era bucuros că J.D. îndreptase întrebările spre ea.

Amanda încuviință.

- Da, vreau să am o grădină. O să lucrez, iar grădina va fi ca un hobby pentru mine.

- Ei bine, planul tău de viitor sună frumos, spuse J.D. Cine au fost muncitorii care ți-au făcut acoperișul?

- Firma Top Tony Estrade, care se ocupă de acoperișuri, prelate etc. Ea privi spre capătul dormitorului. Bine că mi-am amintit, trebuie să-mi verific mesajele. Scuzați-mă, vă rog.

Mac o privea cum pleca, apoi se întoarse spre J. D.

- Face anumite lucruri singură. Astăzi a zugrăvit streșinile… cu o pensulă. Este extraordinară!

- Micuță fată! Ei bine, este un timp propice pentru tine ca să construiești. Dar nu totul dintr-o dată. O să obții termene favorabile, spuse J.D.

- Cred că da, răspunse Mac, dar Amanda se hotărăște foarte greu să accepte împărțirea fântânii, apoi îi trecu prin minte un gând pe care ar fi trebuit să-l aibă mai devreme. Ea nu-i spusese direct, dar el știa că trece printr-o perioadă foarte grea după divorțul ei, și încă nu-și revenise emoțional. Acum se străduia să-și creeze un loc numai al ei unde să se simtă în siguranță, iar Mac intrase prea mult în viața ei. Așa cum se gândea la Amanda și la casa ei, care îl ajutase să înțeleagă câte ceva

despre ea, Mac aproape că uitase ce-i spunea J.D., dar la auzul cuvântului "apă", își îndreptă din nou atenția spre el.

- O să beneficiezi de apa din oraș în curând, cred. Vezi stația de apă care a fost construită pe coasta dealului acela?

Mac se întoarse, cu noile informații în minte.

- Punct câștigat! Ar putea fi un alt motiv pentru a o convinge pe Amanda să consimtă la împărțirea fântânii. Contractul ar putea fi temporar.

J.D. încuviință, apoi privi în dreapta lui. Amanda se întoarse în bucătăria ei micuță.

- Cafeaua este gata.

Așează cestile, zahărul și frișca, apoi linguriele, pe masă.

- Serviți-vă! le spuse și își luă o ceașcă.

Se dădu puțin mai în spate pentru a le face loc celor doi bărbați. Evident, ea plănuia să păstreze distanța, gândi Mac. Știa că avea un drum lung de parcurs înainte de a o convinge pe Amanda să nu-l mai considere un intrus. Se gândi să-i ceară să stea lângă el, dar ea părea pe deplin mulțumită așa cum stătea – rezemată de colțul mesei.

- Cine altcineva mai lucrează la construcția casei? întrebă Mac. J.D. îi cunoaște pe toți din oraș. Nu-i așa, J.D.?

Amanda se întoarse spre celălalt musafir, iar Mac observă o vizibilă schimbare, atunci când începu să vorbească despre casa ei:

- Am găsit un zidar care pare rezonabil. Se numește Tom Wendall.

- Este nou pe aici, dar n-am auzit nimic rău despre el. Dar Mac spunea că ai făcut acoperișul din tablă. Cred că Estrada ar fi vrut să-l facă cu mâna lui, pentru a garanta lucrarea, spuse J.D.

Amanda își turnă cafea și cu un licăr de mândrie în privire, replică:

- Eu terminasem când echipa a venit acasă. L-am asigurat că știu ce înseamnă această muncă, iar inspectorul a semnat

după ce a făcut verificarea.

J.D. încuviință.

- Cred că oamenii sunt mai flexibili în ziua de astăzi. Vrei să mă mai întrebi și despre altceva?

- Da, domnule. Amanda aruncă o privire grămezii de acte de pe etajeră și luă un act care era deasupra. Unchiul meu discută cu un consultant, dar persoana nu m-a sunat deloc. Ea luă hârtia și i-o arătă lui J.D. Acest bărbat.

J.D. privi scurt în jos, apoi privirea lui trecu de la Mac la Amanda.

- Cine este? întrebă Amanda prudentă, observând figura zâmbitoare a lui J.D.

- Un om adevărat, spuse J.D. Printre cei mai buni.

Cu o curiozitate imensă în priviri, ea se apropie, cu mâinile sprijinite pe marginea mesei.

- Crezi?

- Unchiul tău te-a sfătuit bine.

- Bine. O să-i arăt lui Mac cum trebuie rezolvat, îi spuse ea senin.

Micuța doamnă vrea să mă pună la colț, se gândi Mac. Zâmbi și spuse:

- Îți urmez sfaturile, vecină. Oricând. Oriunde. Făcu o pauză. De îndată ce o să am apă, bineînțeles.

- O să te anunț în legătură cu asta cât de curând, îi răspunse ea. Mă întâlnesc cu un asociat mâine.

- Bine. Eu sunt pregătit și disponibil azi, spuse J.D.

Amanda îl privi, apoi se întoarse către Mac.

- Cum vine asta?

Mac rămase în aceeași poziție, la aceeași distanță, nevrând să fie cel care-i va da vestea.

- Eu sunt persoana pe care v-a recomandat-o unchiul dumneavoastră.

- Dar tu lucrezi pentru Mac! Amanda luă foaia din mâna lui

J.D. și se uită pe ea. Jerry Danvers?

J.D. încuviință și zâmbi mândru, iar Amanda îi răspunse cu un zâmbet forțat care dispăru imediat de pe fața ei când se întoarse spre Mac. Ochii ei se îngustară când îl aținti cu privirea.

- L-ai angajat pe J.D.?

- Da. El simți ceva răutăcios în privirea ei și se gândea la ce-l aștepta.

- Te-ai uitat în actele mele?

- Când aș fi putut să mă uit pe actele tale? răspunse el, deranjat de subînțelesul întrebării ei. Nici măcar nu mi-ai arătat planurile casei, dacă-ți amintești. Sunt nevinovat.

J.D. chicoti.

- Da. Va fi convenabil pentru mine.

Amanda se așeză, gândindu-se la încurcătura creată de faptul că Mac vedea că ea era încă surprinsă după aflarea veștii. J.D. și Jerry Danvers erau una și aceeași persoană.

Lui Mac îi plăcu apropierea ei și faptul că ea nu părea să-și dea seama că umărul ei îi atingea brațul. Era în stare să-l atingă numai când era cu gândul în altă parte. J.D. vorbea ca și cum era deja angajat.

- Știți că apa din oraș va fi adusă aici în curând? Asta ar putea afecta contractul de împărțire a fântânii. Vorbiți cu avocatul dumneavoastră în această problemă.

Amanda îl privea în tăcere pe Mac.

- Hei, faci mereu parte din două echipe? întrebă ea insinuant.

- Poftim?

Doamna fusese rănită și nu mai putea să se încreadă ușor. Lui îi plăcea scutul ei de auto-apărare, dar spera să nu devină ceva exagerat.

- Nu l-am furat pe J.D. de la tine. Este o coincidență. Totuși, părea să fie mai mult decât atât, gândi el, ca și cum soarta le

juca o festă. Amanda îl mai privi o clipă, mușcându-și nervoasă buza. Un singur lucru ți-am răpit, dacă stai să te gândești.

Amanda se gândi, apoi îl privi din nou pe J.D.

- Aveți câteva ore să evaluați planurile mele?

- Sigur. Orice aranjament e convenabil pentru mine.

Amanda se ridică și luă cana cu cafea, aparent gândindu-se la ceea ce-i spusese el.

- Mai dorești cafea, J.D.?

El încuviință și întinse ceașca.

- Eu nu mai vreau, mulțumesc, spuse Mac. Se simțea destul de stimulat și fără cafea.

- Nu-ți place cafeaua mea?

- Cafeaua este grozavă, minți el.

Ea se întoarse ca și cum micile detalii, plăcute sau neplăcute, legate de el n-ar fi interesat-o absolut deloc. Se așeză lângă colțul mesei.

- J.D., dacă vom începe lucrarea, n-aș vrea să vorbiți cu Mac despre secretele mele.

Mac îl privea pe J.D. care părea puțin blocat.

- Este în regulă, J.D. Dacă locuințele noastre ar semăna, noaptea eu aș putea să greșesc și să intru în alt dormitor.

Ochii lui J.D. se luminară veseli, dar Amanda îi aruncă o privire de gheață.

- Nu ești deloc amuzant, Dalton.

Lui Mac nu-i plăcu dezaprobarea din ochii ei. Poate că forțase nota destul de mult și se bucura în sfârșit de atenția ei.

- Serios, Amanda, începu Mac. Este mai mult decât rezonabil. Sunt convins că putem face ca acest aranjament să iasă perfect. Eu o să plătesc avocatul. Doar să-mi dai nota de plată când o primești. Iar ca o parte a afacerii, dă-mi voie să vă invit la masă - pe tine, J.D. și pe soția ta. Rămâne deci pe mâine seară?

* * *

A doua zi, dimineața devreme, vântul se mai potolise iar cerul era senin și aerul curat. Amanda își legă ciocanul de curea, apoi se pregăti de lucru. Ea măsură și tăie, după schițele pe care le făcuse singură pentru debaraua ei, bucăți de scândură. Mâine, electricienii vor fi ocupați, dar ea voia să-și facă singură câte ceva înainte să se întâlnească cu avocatul după-amiază.

În timp ce lucra, își spunea în gând că viața ei fusese atât de intensă, și ar fi trebuit să știe cum să negocieze cu Mac Dalton. Discutase cu doctori, oameni de afaceri și atleți profesioniști, mulți oameni cu greutate. Dar, mai târziu, în propria ei căsătorie, învățase cum pot fi manipulați oamenii prin farmec, și asta datorită lecțiilor primite de la fostul ei soț.

Acum când încerca să-l înțeleagă și să-l analizeze pe Mac Dalton, tot raționamentul ei era tulburat. Nu putea totuși să-l compare cu Darrell. Recunoștea faptul că se simțea atrasă de el, dar își dădea seama că nu-l cunoștea destul. Încercă să și-l scoată din minte, spunându-și că o simplă cină în oraș cu J.D. și cu soția acestuia nu putea să-i compromită independența.

Cam într-o oră, durerea de cap i se transformă într-o adevărată migrenă. Din fericire, Mac nu se afla în hamacul lui. Se gândi că toată tensiunea acumulată din cauza acestui contract de împărțire a fântânii, se revărsa acum.

Ea continuă munca și termină dulapul-debara unde voia să-și țină hainele. Apoi intră în rulotă și după ce gustă ceva la micul dejun, luă o aspirină. Își schimbă hainele și speră ca avocata ei să poată rezolva toate dilemele legate de această negociere. Voia să-l implice pe Mac cât mai puțin posibil. Știa că prezența lui o influența într-un fel pe care ea nu-l mai simțise niciodată înainte. Adevărata dilemă era dacă să accepte înțelegerea sau s-o refuze, indiferent de ce consecințe ar avea

fiecare alegere.

Ea conducea încet spre oraș, impunându-și să se bucure de peisaj și să-și limpezească gândurile. Imediat cum ajunse, Karen Taylor, noua ei avocată, o conduse pe Amanda în birou.

Decorat simplu, cu carpeta și mobila gri, cu modele florale de culoare mov, biroul avea un aer primitor.

După ce Amanda îi povesti pe scurt despre sosirea noului ei vecin, care susține un contract de împărțire a fântânii, Karen începu să se uite în documente.

Karen era o femeie în jur de patruzeci de ani, cu ochii căprui, păr șaten deschis și înălțime medie. Închise dosarul după ce se uită prin hârtii.

- Ce crezi despre Mac Dalton, personal? întrebă ea.

Amandei îi plăcea de Karen. Zâmbetul ei exprima bunătate, iar nasul îi dădea un aer natural.

Karen îi explică:

- Trebuie să-ți spun motivul pentru care te întreb. Prietena mea, Barbara Langston, de la departamentul imobiliar, mi-a povestit despre el. Vrea să încerce să-l cunoască mai bine de îndată ce va fi singur.

Amanda dădu din cap.

- Da, am cunoscut-o pe Barbara, și poți să-i spui că el este singur.

Karen adăugă:

- De asemenea, ce crezi, el poate să te susțină în ceea ce vrei să faci?

- Este în regulă, admise ea. A cumpărat ce i s-a vândut. O afacere curată? Amanda reflectă o clipă în nehotărârea ei în ceea ce-l privea pe Mac. "Curată" era un termen relativ. El n-a luat parte la înșelătorie, de asta sunt sigură.

- El trebuie să intenteze proces pentru a obține un recurs, dar acțiunea ta îți va lua ceva timp, iar plata despăgubirilor va fi în final destul de mică.

Amanda spuse:

- Arată-mi ce opțiuni am. De aceea mă aflu aici.

Ea nu intenționase să-l accepte pe Mac Dalton în viața ei, împreună cu alte schimbări, dar el apăruse, cu un impact asupra ei pe care nu-l mai simțise niciodată înainte.

În următoarea jumătate de oră, Karen îi explică Amandei toate posibilitățile de rezolvare a acestei probleme și lăsă decizia la aprecierea ei. Amanda nu putea să ia o decizie rapid. Avea nevoie să studieze alternativele pe care i le sugerase muncitorul care se va ocupa de separarea puțului.

Karen luă numerele lor de telefon.

După ce plecă, Amanda colindă prin magazine uitându-se la cele cu antichități, încercând să scape de durerea de cap. Gândindu-se la ce-i spusese Karen despre ramificațiile legale și repercusiunile acestora, îi venea greu să se concentreze la probleme particulare.

Când văzu un obiect din conuri de pin care reprezenta o colibă, încercă să și-l imagineze în bucătăria ei, dar imaginea lui Mac se suprapunea mereu.

El voia să-și construiască o casă numai a lui, iar ea putea să înțeleagă asta, dar nu putea accepta că-i erau din nou încălcate drepturile. În final, se gândi că ar trebui să scoată notele ei de plată fără ca Mac s-o influențeze în luarea deciziei asupra împărțirii fântânii.

Chiar dacă părea irațional, ea admise că avea nevoie de o concentrare maximă. Își aminti de mustrările tatălui ei: "Nu știu de ce vrei să faci totul singură, tânără doamnă". Mama ei fusese încântată să audă că-l angajase pe J.D. decât să construiască totul singură. Părea mult mai simplu pentru o femeie.

Începu să-și facă un plan de acțiune. Contractul urma să fie temporar, cu posibilitatea să-l prelungească, și cu condiția ca ea să stabilească regulile.

În plus, existența unei fântâni era mai mult decât necesară, iar ideea de a începe lupta cu Darrell n-o atrăgea deloc.

Intră într-un alt magazin, specializat în mobilă rustică. Privea piesele de mobilă asamblate și se gândea că nu avea nimic de pierdut dacă Mac i-ar accepta condițiile și termenele. Îi va explica punctul ei de vedere, diseară după cină. Din fericire, J.D. va fi de acord cu ea.

Când se întoarse la rulota ei, găsi un vas mare cu mâncare pentru câini în fața ușii și un bilet sub farfuria specială. Un bilet de la Mac. Îi scria că nu mai puteau să ia masa în oraș, că-l anunțase pe J.D. și, dacă el întârzia, o ruga pe ea să-l hrănească pe Boz. Asta era tot. Fără nici o explicație.

Oare se aștepta ca ea să fie baby-sitter pentru câinele lui? Era convins că ea va sta toată seara acasă doar pentru că el anulase programul făcut? Bineînțeles că era, realiză ea.

Îl privi pe Boz, legat cu o lesă lungă de un stâlp. Stătea liniștit, odihnindu-se la umbră, lângă un copac. În bilet Mac îi lăsase instrucțiuni să nu lase din mâncarea câinelui ceva pe afară, căci ar putea atrage alte animale, ca de exemplu sconcșii. Ei bine, cel puțin învățase câte ceva din viața de la țară.

Era nervoasă. Se ridică. În locul cinei în oraș se alesese cu Boz, iar Mac părea să nu aibă nici o grijă. Nu era semn bun. Amanda își scutură capul. Fusese abandonată de prea multe ori de Darrell.

Exasperată, intră repede în casă și o sună pe Karen.

- Karen, fă toate demersurile cu contractul. Mac va trebui să-mi accepte condițiile, sau să renunțe la ideea împărțirii fântânii.

Înainte să-și pregătească cina, Amanda îi duse mâncarea lui Boz în vasul pregătit de Mac.

- Am fost amândoi abandonați, cățel?

Când îi puse mâncarea jos, câinele începu să mănânce cu

poftă. Ea îl mângâie pe cap, iar el acceptă atingerea. Aștepta să termine de mâncat pentru a-l dezlega. Observă o picătură de sânge pe o labă.

- Boz, ce ți-ai făcut? Spuse ea, punându-și degetele pe blana lui catifelată. El dădu din coadă și se gudură pe lângă ea. Cred că trebuie să vii cu mine, Boz, murmură ea. A început să se întunece și nu pot să-mi dau seama ce s-a întâmplat. Îi dezlegă lesa. Vii după mine, cuminte și înțelegător? întrebă ea, încercând să-i calmeze exuberanța.

Cu farfuria lui într-o mână, ea îl apucă de blană cu cealaltă. O dată ajunși în casă, el mirosi toate colțurile, încântat de noile lucruri pe care le întâlnea.

- Trebuie să adopt o strategie, mormăi Amanda. Luă o bucată de carne din frigider și cu ea în mână, îl ademeni pe Boz pe o salteluță de pe patul ei. Se așeză și îl prinse de după gât, îi dădu carnea, apoi îi luă piciorul. Era zgâriat. Crezi că e nevoie de o operație? El își ridică botul spre ea, încercând s-o lingă pe bărbie, dar nu ajunse până acolo. Destul, cățelule. Suntem doar vecini. Îi ordonă lui Boz să stea acolo și se simți ușurată când acesta o ascultă. Ești mai manierat decât stăpânul tău, spuse ea și plecă în bucătărie să sune la spitalul veterinar.

După aceea, începu să curețe rana lui Boz și să i-o ungă, după instrucțiunile doctorului veterinar.

În final, se așeză să mănânce, dar jumătate din cina ei reveni pacientului necuvântător. La ora zece, auzi zgomotul făcut de o mașină și se uită pe geam. Era Mac.

- Cred că o să mergi acasă acum, Boz, spuse ea mângâindu-l. Îți mulțumesc pentru compania ta plăcută.

Spălă vasul unde fusese mâncarea lui și-l așeză pe etajeră în timp ce Mac bătea la ușă. Când deschise, Mac păși înăuntru.

- Nu mă așteptam să ai un musafir, Amanda. Își privi câinele care stătea lungit în bucătărie.

- Boz avea nevoie de cineva care să stea lângă el, îi explică

ea simțindu-se mică și neînsemnată în rulota sa, în fața prezenței impunătoare a lui Mac. Aceasta era imaginea de oraș a lui MacKenzie Dalton din Beverly Hills. Purta pantaloni cu dungă, cămașă de mătase și sacou. Arăta pus la patru ace. Ea își înghiți un compliment.

Își aminti că fusese la fel de atrasă de el și când îl văzuse în blugi. Mental, protestă împotriva accelerării pulsului ei.

Mac se așeză pe marginea unui scaun, în partea opusă lui Boz, ca și cum ar fi fost grăbit.

- Sper că te-a ascultat.

- M-am speriat pentru că avea o rană care sângera. Trebuie să-l duci la un control veterinar și să-l verifici mereu, să nu se înțepe cu cioturi sau cu mărăcini. E plin docul de lucruri din astea.

Mac se ridică și merse la Boz. Se uită la rană o clipă.

- L-ai dus la veterinar?

- Nu, am sunat și i-am cerut sfatul, apoi am curățat rana. Ea plecă de lângă Mac și duse farfuria câinelui pe masă, apoi se retrase. Semnul ar fi trebuit să fie foarte clar: Ești liber să pleci.

În spațiul mic al bucătăriei, putea chiar să simtă senzațiile pe care i le transmitea Mac. Ea bănui că întâlnirea din oraș nu fusese pe placul lui.

- Boz va fi bine, adăugă ea.

- Scuze, n-am observat mai devreme. El căută să-l mângâie pe Boz, scuza fiind adresată în aceeași măsură lui Boz cât și Amandei. Se ridică. Îmi cer scuze că am contramandat invitația la cină.

- Nu-i nimic, spuse ea, gândindu-se că era mai bine așa.

- Cineva pe care nu-l așteptam a venit în oraș pentru afaceri.

Ea se întoarse spre etajera din colț.

- Ascultă, nu era nici o prioritate pentru nici unul dintre noi.

Mac se apropie de ea, apoi ridică o mână ca să-i cuprindă bărbia.

Emoția pe care o simți Amanda se datora în egală măsură atingerii calde cât și privirii lui încurcate. El spuse încet:

- Îmi pare rău dacă te-am făcut să crezi asta. Tu ești o prioritate, Amanda, în mai multe feluri decât mă așteptam. Adevărul este că ai fost în gândul meu toată seara.

Ochii lui o atingeau, iar mâna lui îi dădu la o parte părul de pe umeri, pe spate. Degetele lui o mângâiau pe gât, apoi se opriră pe umerii ei. Ea își puse mâna pe pieptul lui ca și cum s-ar fi sprijinit să respire adânc, dar bătăile inimii lui sub degetele ei parcă îi vorbeau de destinul care a făcut ca viețile lor să se întâlnească.

- Mac, eu nu… Se întrebă dacă va mai fi capabilă să respire din nou după arșița pe care o simțea în tot corpul și care se oprea în stomac.

- Nu știu dacă e un suspin de frustrare. La naiba! Nu te-am întrebat niciodată. Există cineva în viața ta?

Cu grijă, ea își retrase palma de pe pieptul lui.

- Nu, nu este asta. Dar o relație între vecini nu are cum să meargă.

- Putem s-o luăm încet, încet.

- Nu știu. Am venit aici ca să fiu singură, să fac anumite lucruri, doar eu. PășI într-o parte pentru a-și liniști nervii și pentru a schimba subiectul. Arăți obosit, îi spuse ea.

Mac își vârî mâinile în buzunare și ocupă locul de lângă etajeră, pe scăunelul din colț, fără să dea semne că ar vrea să plece.

- Ai un spirit de observație foarte bun. Nici nu poți să-ți dai seama ce bine mă simt aici, lângă tine, după eșecul din seara asta. Te privesc cât de bine te descurci singură, Amanda. Te admir pentru asta.

Se descurca bine singură, și nu avea nevoie de Mac să

complice lucrurile. O emoționă din nou când Mac o privi amănunțit, ca și cum o analiza.

- Presupun că vorbești despre viața mea.

- Da, te descurci atât de bine, spuse el. Cum ai făcut și cu Boz. Cum se întâmplă în fiecare zi, cu noua ta casă.

Tonul lui era cald și aproape o făcu să roșească, simțindu-se stingherită de complimentul lui. El nu era genul de bărbat care spunea vrute și nevrute, dar avea darul de a-și alege cuvintele când voia să flateze.

- Sunt fizioterapeut, iar Boz simte că am puterea de a-l vindeca, asta-i tot. Dar de fapt, nu știu aproape nimic despre animale, se confesă ea. Construirea unei case este un lucru mai complicat, și recunosc că am avut un profesor bun.

- Fizioterapeut? Nu știam. El păru surprins.

Amanda se gândi că observase un fel de speculație în ochii lui, ca la mulți dintre pacienții ei de sex bărbătesc. Sau poate se întreba de ce părăsise munca pentru a-și dedica tot timpul construcției casei.

- Plănuiesc să mă întorc la munca mea, cum termin casa, îi explică ea.

Apoi, se făcu liniște, iar el o privi surprins de lucrurile noi pe care le aflase despre ea. Mac încuviință gânditor:

- M-am întâlnit cu J.D. astăzi și mi-a dat niște detalii despre construcții. Tu ai aceste noțiuni, eu nu. El are de gând să se ocupe de întreaga mea lucrare.

- Va fi casa ta, e normal să dorești să fie făcut totul bine.

- Ceea ce vreau și ceea ce pot să-mi permit sunt două lucruri diferite. Intenționez să deschid un restaurant în aceste locuri, când o să stau bine cu partea financiară.

Amanda oftă. Probabil nu era momentul potrivit să-i dea noile vești în legătură cu contractul.

- Uite, de când ești aici, Mac, am tot vrut să-ți spun. Avocata mea reface contractul de împărțire a fântânii.

Mac încuviință.

- Bine, mulțumesc, Amanda.

- Nu-mi mulțumi încă. S-ar putea să nu-ți placă, dar va fi așa sau deloc, spuse ea mult mai hotărât decât intenționase.

- Sunt la mila ta. O să iau ce-mi vei da.

Amanda se simți dintr-o dată tulburată și într-un fel vinovată, fără nici un motiv.

- Trebuie să fie așa.

- Marja de siguranță pe care și-o ia femeia.

- Apoi, putem amândoi să ne continuăm proiectele, spuse ea. Oare de ce-i dădea atâtea explicații?

- Vrei să-mi explici acum detaliile, sau mai târziu? o întrebă el indiferent.

Văzându-i privirea plină de încredere, Amanda abia își putu aminti ce vorbise cu Karen.

- N-am văzut încă forma finală, legalizată. Eu doar i-am explicat poziția mea. Ea o să ia legătura cu dealerii. O să primești o copie cât de curând posibil pentru a o semna.

- Bine. Îmi pare rău pentru încurcătura din seara asta. Acum o să-l iau pe Boz. Mulțumesc pentru tot.

Se îndreptă spre ușă și își chemă câinele. Boz își înălță capul, dar rămase pe loc, respirând greu.

- Boz, hai să mergem! spuse Mac pe un ton hotărât.

Câinele o privi pe Amanda și scânci.

- Ce înseamnă asta? întrebă Mac, uitându-se la Amanda. Oare îl doare rana?

Amanda se uită la Boz. El se mișcă puțin, cu ochii tot impul ațintiți spre ea. Nu era prea obișnuită cu animalele, dar simțea că Boz avea nevoie de confort; în același timp observă confuzia lui Mac. Se duse la câine, se aplecă și-i luă lăbuța.

El se ghemui la pieptul ei, dar nu-și retrase lăbuța în semn de durere. Amanda îl mângâie pe bot și se ridică, amuzată de semnele de afecțiune pe care i le dădea câinele.

- Este bine.

- O.K., Boz, ai auzit. Plecăm acum, spuse Mac bătând din palme.

Câinele se uită la Amanda cu o privire rugătoare.

- Cred că nu vrea să plece, spuse Amanda.

Mac nu înțelese și-l luă de ceafă, dar câinele refuză să se ridice. Dacă ar fi insistat mai mult, Boz s-ar fi întins pe jos, dar Mac renunță.

- Nu pot să cred! murmură. Trădătorule!

Amuzată, Amanda îl ascultă pe Mac vorbind în acest fel despre propriul câine.

- Unde-ți este loialitatea de câine? Ai nevoie de un curs unde să ți se predea arta supunerii, vorbi Mac. Apoi, se întoarse spre Amanda. Ai idee ce se întâmplă aici?

- Cred că da, chicoti ea. Vrea să mai rămână cu mine, să se bucure de atenția pe care i-o acord.

- Ah, pacientul s-a îndrăgostit de infirmiera lui. Pot să-l condamn?

Amanda se emoționă în urma complimentului.

- E binevenit să stea aici la noapte. Cred că se simte în siguranță cu mine de când l-am tratat. O să-l iei dimineața.

Ea voia ca Mac să plece. Spațiul strâmt din rulotă devenise neîncăpător prin prezența lui.

Mac se uită din nou la Boz.

- O.K., prietene, te las aici la noapte, dar fără șmecherii. Se întoarse apoi spre Amanda: Sună-mă dacă-ți face probleme. Ți-am lăsat numărul de telefon.

- Da, nu va fi nici o problemă, insistă ea. "Pleacă, Mac, pleacă odată!", își spuse în gând.

Mac încuviință, lăsându-l pe Boz să rămână cu ea. Deschise ușa să plece, dar se întoarse și-i strigă peste umăr:

- Aveți grijă unul de celălalt. Vin să văd ce faceți mâine dimineață. Apoi ieși.

Capitolul 6

Mac mergea încet prin întunericul nopții luminate doar de lună, spre partea de proprietate care-i aparținea. Simțea lipsa lui Boz. Ceea ce-l deranja cu adevărat pe Mac era faptul că nu-și dorise o femeie în viața lui, în casa lui, până când o întâlnise pe Amanda.

Dar ea îl trezise la viață, și durase doar câteva momente pentru a-l face să uite de cina cu Clarissa care fusese un eșec total. Reîntâlnirea cu ea îi adusese în memorie clipe pe care ar fi vrut să le uite.

El auzise o convorbire telefonică pe care n-ar fi trebuit s-o audă niciodată. Atunci, el și-a făcut bagajele și a plecat. L-a luat pe Boz și și-au petrecut anul trecut călătorind. Se opreau numai în locuri unde Mac credea că va găsi mâncare bună. Călătoriseră din Santa Fe până la Narchez. Evident, Boz se gândea că vor găsi în sfârșit o casă a lor.. dulce casă!

Mac intră în rulotă, își scoase sacoul și dădu drumul la radio.

* * *

Nerăbdător, cățelul o trezi pe Amanda

- Fir-ar să fie, murmură ea. Ai și venit? Dar realiză imediat că nu Mac era la ușă.

Boz îi ignoră nerăbdarea și continuă să latre la ușă. Ea se ridică puțin din pat și deschise fereastra. O limuzină albă era parcată la aproximativ douăzeci de metri în fața ușii. Blonda care cobora din ea era îmbrăcată într-un costum alb și pantofi cu tocuri înalte. Ea păși atentă pe terenul pietros, îndreptându-se spre ușa Amandei. Oare se rătăcise?

Amanda se dădu jos din pat. Privi ceasul. Era ora șapte fix. Doamne cât de mult dormise!

Femeia ciocănea deja insistent la ușă. Amanda desfăcu banda elastică cu care avea părul strâns și acesta i se revărsă pe umeri.

- Boz, dă-te la o parte și lasă-mă să văd cine a venit.

Când deschise ușa, femeia aruncă o privire fugară înăuntru, mai întâi spre Amanda, apoi spre câinele lui Mac. Când își întoarse privirea spre Amanda, ochii ei o studiară cu un aer arogant.

- Unde este el? Spune-i domnului "indispensabil" că a venit Clarissa, îi ordonă ea. N-am timp să mă joc de-a v-ați ascunselea.

Boz se opri din lătrat când Amanda începu să vorbească.

- Scuzați-mă, pe cine căutați?

- Știi foarte bine pe cine caut. I-am spus lui Harold că este vorba despre o femeie în spatele acestei șarade, pufni ea.

- Și cine este Harold?

- Am condus până aici ca să găsim o rezolvare a afacerilor noastre, și suntem hotărâți să facem o ultimă ofertă. Unde este el?

Amanda se gândi că Harold trebuia să fie bărbatul cu părul alb, care se zărea prin geamul deschis al limuzinei. Femeia era

foarte furioasă. Avea trăsături frumoase, dar expresia ei înțepată o făcu pe Amanda să se gândească la faptul că avea cocul prea sus în vârful capului.

Cu o amabilitate forțată, Amanda o informă:

- Cred că ați făcut o greșeală. Boz lătră ca pentru a întări afirmația ei.

- Singura greșeală pe care am făcut-o a fost să devin partener de afaceri cu un bucătar și intenționez să repar asta cât mai curând posibil. Spune-i că a venit Clarissa, zise accentuând pe fiecare cuvânt.

- Te rog să mă scuzi, Clarissa, dar această discuție este încheiată. Nu mai este nimeni altcineva în casa asta. Amanda avu intenția să închidă ușa, dar femeia întinse o mână și o opri:

- Nu te juca cu mine. Ca și cum nu mi-aș aminti de acest câine ridicol. Boz este aici, deci este și MacKenzie.

Amanda deveni rigidă. Trebuia să fie partenera de afaceri a lui Mac. Abia acum înțelese aluziile femeii. Privi în jos spre Boz.

- Săracul de tine, nu te place deloc, nu-i așa? Personal, eu nu cred că ești ridicol, dacă contează totuși părerea mea.

Femeia înaintă cu un pas, părând hotărâtă s-o dea la o parte pentru a intra înăuntru. Ea se așeză în fața ușii, în timp ce Boz mârâi. Rece, arătă cu mâna spre rulota lui Mac.

- Domnul Dalton locuiește în cealaltă rulotă. Crezi că poți să nimerești drumul?

În minutul următor, aproape țâșnind printre cele două femei, câinele fugi spre ușa lui Mac. Femeia îl privi, apoi se întoarse spre Amanda.

- Ce confortabil!

- Ai grijă la șerpi, Clarissa! îi strigă Amanda, satisfăcută când o văzu privind speriată în jurul picioarelor. Sigur, Boz va găsi cărarea spre casă, așa că Amanda închise ușa și se pregăti să se

spele și să se îmbrace. Auzi limuzina plecând. Enervată de vizita neașteptată, Amanda se autocompătimi pentru o clipă, apoi își aduse aminte că Mac era principalul vizat. Se întrebă din ce motive venise femeia până aici. Apoi se gândi la trecutul lui Mac, dar nu și-l putea imagina victimă. După ce se spălă pe dinți auzi vocea Clarissei. Nu rezistă tentației de a deschide fereastra.

Blonda gesticulă mult, în timp ce bărbatul cu părul alb stătea în fața ei cu un aer plictisit, iar șoferul limuzinei aștepta liniștit.

Mac, îmbrăcat în blugi și un pulovăr, se legăna cu nonșalanță în hamacul lui, cu mâinile încrucișate sub cap, și privea liniștit spectacolul. Gesticulând cu amândouă brațele, Clarissa părea să se lupte cu aerul. Amanda își luă o bucată de pâine prăjită și își puse jeleu de mere pe ea, sperând că cearta se va sfârși când va ieși ea afară.

Amanda începu munca la casa ei, încercând să ignore agitația, dar în aerul proaspăt al dimineții vocea blondei se auzea stridentă ca fluieratul unei locomotive. Clarissa era când amenințătoare, când lingușitoare, când poza în victimă nefericită.

Din unghiul de unde privea Amanda, părea ca și cum Clarissa îl blestema pe Mac. Amanda auzi doar ultimele cuvinte destul de clar.

- Sper să-ți placă traiul cu fasole și hot-dog, prostule! Ai fi putut să-ți iei banii și să-ți vezi mai departe de viața ta! strigă ea

Mac împinse hamacul ca să se legene din nou, și o privi pe Clarissa până ce aceasta nu mai avu cuvinte.

După o jumătate de oră, Clarissa se întoarse la limuzină, care porni în viteză. Mac se aplecă să-l mângâie pe Boz, apoi intră, mormăind ceva ce semăna a insultă.

O dată cu terminarea scandalului, Amanda se opri din

lucru. Așeză ciocanul lângă ea și își scoase mănușile, recapitulând mental scena de dimineață.

Dar oare Clarissa nu se oferise să-i cumpere partea lui Mac din afacere? Sau așa ceva. Poate că Mac avea motivele lui pentru a rupe relația.

Deodată, simți un nas umed care o atingea.

- Oh, partenere! Ea se trase puțin din calea exuberanței cățelului, apoi îl mângâie pe cap, iar el își ciuli urechile.

Apoi Mac apăru pe verandă, iar ea îi simți imediat căldura. Observă îngrijorarea din ochii lui.

- Scuze pentru deranj, Amanda!

- Nu mă deranjezi, minți ea. Nu făceam mare lucru; oricum, electricienii sunt ocupați astăzi. N-au venit.

- Mă refer la Clarissa.

- Asta a fost mai mult o invazie militară, accentuă ea, încercând să îndulcească vorbele cu un zâmbet.

Mac încuviință, luând-o de mână.

- Nu pot să spun nimic rezonabil despre ea. Deși era tot timpul aproape de mine, nu mi-am dat seama cum era cu adevărat. Eram ambițios, presupun, dar niciodată destul de mult pentru pretențiile ei. Pot să-mi imaginez ce ți-a spus.

- Nu este cazul să-mi amintesc și nici nu-mi face plăcere. Dar l-a insultat pe Boz, asta m-a iritat, adăugă ea încercând un zâmbet.

- Boz n-a plăcut-o niciodată. Ar fi trebuit să acord atenție instinctului lui, zâmbi Mac și o învălui cu o privire blândă. În schimb, pe tine te place.

- Încă nu mă cunoaște, spuse Amanda cu ironie.

Mac începu să râdă. Ea își simți inima cuprinsă de un sentiment de încântare.

- Sunt sigur că nu-ți face plăcere să auzi despre asta, spuse el și se așeză pe verandă ca s-o poată privi în ochi.

- Nu este problema mea, nu? Ea își ridică privirea spre cer

care era de un albastru perfect, venindu-i brusc ideea că Mac voia s-o îndepărteze și în același timp să se asigure că nu voia să afle nimic mai mult despre relația lui cu Clarissa.

- Amanda, fii prietena mea pentru câteva minute.

Cu o privire hotărâtă, Mac își așeză palma pe încheietura mâinii ei, rugând-o să-l asculte. Atingerea degetelor lui pe piele îi dădea fiori. Ea își luă mâna, pretinzând că își înlătură o șuviță de păr de pe frunte. Încă îl simțea pe Mac concentrat mai mult asupra ei decât asupra conflictului cu Clarissa.

- Îmi pare rău că te-am deranjat. Nu știu cum m-a găsit. Am crezut că am convins-o noaptea trecută, dar ea este extrem de insistentă. Crede că-i stau în drum.

Amanda se întoarse spre Mac.

- Poți să nu-i mai stai în drum? întrebă ea. N-ar fi mai simplu pentru voi amândoi?

- Ar fi una dintre cele mai bune soluții. M-am gândit la asta. Dar ea vrea de la mine mai mult decât pot eu să-i ofer. Am nevoie de rezervele mele pentru a-mi construi casa în aceste locuri.

Cuvintele aveau rezonanță familiară. Poate că până la urmă îl înțelegea.

- Ei bine, eu sunt sigură că te vei descurca minunat, îi spuse ea, apoi își luă ciocanul și se ridică. Mac se ridică și el.

- În regulă, de ajuns pentru azi. Pe lângă scuze, am venit să-ți ofer ajutorul meu. Ce vrei să fac?

Surprinsă, ea își ridică privirea spre el, mutându-și mănușile dintr-o mână în alta. El continua să-i submineze echilibrul.

- Ce experiență ai? Gătitul nu ne este de folos aici.

- Am ceva experiență. Și vreau să mai învăț de la tine.Tu te descurci remarcabil, având în vedere împrejurările. Și sunt sigur că ești un profesor bun.

Mac se apropie de ea, privind-o fix cu ochii lui albaștri.

- Nu ai destulă treabă ca să pui la punct proiectele pentru noua ta casă?

- L-am lăsat pe J.D să se ocupe de casa mea. Răspunderea construirii unei case este doar pentru oameni care au anumite noțiuni despre asta. Eu nu știu nimic în domeniul construcțiilor.

Amanda se întrebă dacă putea fi citită vulnerabilitatea ei.

- Nu sunt profesor, Mac, sunt doar vecina ta care are o grămadă de lucruri de făcut. Ea nu putea să lucreze cu el alături.

- Ascultă, eu sunt sigur că pot să-ți dau o mână de ajutor, pe lângă o invitație la cină, diseară.

- Mac, mulțumesc, dar vreau să plec în oraș ca să mă uit după mobilă de bucătărie, robinete și alte lucruri de care am nevoie în casă. Nu știu la ce oră mă întorc, spuse ea, plecând de lângă el și îndreptându-se spre rulota ei. Într-o clipă, pașii lui mari o ajunseră din urmă.

- Totuși, este ceva ce pot să învăț de la tine. Despre mobilă, robinete și alte obiecte de uz casnic. Mi-ai forțat mâna, doamnă. Luăm prânzul împreună.

Amanda se opri și-l privi.

- De ce nu te autoinviți direct? întrebă ea, impacientată.

- Tocmai am făcut-o! zâmbi el șmecherește. O rafală de vânt îi desfăcu gulerul cămășii. Ea putu să-i zărească pieptul bronzat. Numără până la cinci apoi închise ochii și își atinse cu un deget fruntea. Doamne! El era insistent și teribil de sexy!

- Te doare capul? întrebă el brusc.

Deschizând ochii, îl privi pe Mac.

- Nu ai de gând să pleci, nu-i așa? Ea știa răspunsul, dar nu-i ghicea gândurile.

El o privi inocent.

- Eu? Doar încerc să fiu un vecin prietenos.

- Știu! Știu!

Ei bine nu-l va lăsa să se prăjească la soare în hamacul lui, privind-o cum muncește. Dacă voia să învețe, îl va învăța câte ceva despre materialele de construcții. Cât de interesante pot fi dușurile și toaletele?

- Pregătește-te, eu plec în cinci minute. Cu sau fără tine…

* * *

Mac se uită peste umărul Amandei.

- Ești foarte interesată de tot ce ține de apă, nu-i așa? observă el în timp ce studia broșurile despre capetele de duș.

- Suntem în California, ai uitat? îi răspunse ea pășind înapoi și lăsând broșurile din mână.

- Greșeala mea, admise el. Ai dreptate, este un lucru foarte important.

- Ai vrut să vii cu mine, accentuă ea. Îți iei notițe? Întrebarea ei sună retoric, continuând să scrie numerele de ordine pe o planșetă cu clamă. Toate astea sunt pentru dependințe. Hai să ne uităm acum la dulapurile de bucătărie.

Mac o urmă supus. El știa că-i pusese răbdarea la încercare punând o grămadă de întrebări. În mod sigur, ea studiase aceste lucruri despre construcții înainte, și știa cursul normal al lucrărilor. Cunoștințele ei erau folositoare, chiar dacă trebuia doar s-o asiste când ea purta toate discuțiile.

Unii dintre vânzători îi priveau ciudat, ca și cum lucrurile acestea erau treaba unui bărbat, și nu ale Amandei.

Oricum, ea prindea mai repede explicațiile decât el, și avea un cap – numai bun de afaceri – pe umerii ei care erau prea delicați pentru munca pe care o depunea.

Farmecul ei îl intriga mai mult decât tot ce văzuse în acest magazin.

- Ce îți place? întrebă ea și-i arătă o linie de zece tipuri diferite de dulapuri. Majoritatea au finisaje frumoase.

- Ah! Bucătăria! Acum ea gătește, își imaginã Mac. El începu să se uite în interiorul dulapurilor, care se deschideau foarte ușor. Găsi unul cu rafturi glisante în partea de jos.

- Setul acesta este deosebit, îi spuse Amanda.

- Dacă-ți permiți să-l cumperi, și tu ești deosebită. Este foarte scump.

Mac închise ușa dulapului.

- Unde ai de gând să lucrezi, când îți vei termina casa?

- Există câteva spitale la mai puțin de o oră de drum și mai multe centre de terapie și recuperare. O să găsesc de lucru, spuse ea, îndreptându-se spre alt set de dulapuri. Pentru o clipă, lui Mac i se păru că zărește o privire visătoare în ochii ei, ca și cum ar fi fost cu gândul în altă parte. Oare îi era dor de munca ei?

- Cum te-ai decis să-ți construiești casa ta? Privirea îi deveni imposibil de descifrat pentru un minut, iar el observă tensiune pe chipul ei. Apoi se întoarse spre el, trăsăturile părându-i relaxate.

- Aveam nevoie să evadez după ce am aflat de legătura lui Darrell cu pacienta lui. Veneam des aici, pe proprietate, ca să-mi adun gândirile, dar el nu m-a întrebat niciodată dacă am de gând să construiesc ceva. Nici măcar nu mă întreba unde am fost. Ea tăcu, iar tensiunea părea să se amplifice.

- Deci ți-ai pus toată energia în construirea unei vieți noi.

Amanda îl privi, iar ochii ei confirmară.

- Pot să te înțeleg, spuse el cu o voce joasă.

- Știam că trebuie să iau o hotărâre și s-o iau de la capăt în altă parte. Mi-am luat un apartament, atâta timp cât a durat divorțul. Știam că dorința mea era să fiu aici, așa că l-am rugat pe unchiul meu să mă învețe câte ceva. Tăcu, iar ochii îi erau inundați de norii amintirilor. Ți-am răspuns la întrebare?

- N-am vrut să redeschid răni dureroase, Amanda.

- Știu, spuse ea, și își întoarse privirea la lista cu prețuri.

Efectul pe care-l avură vorbele ei asupra lui, îl făcu să-și dorească s-o atingă. Voia s-o țină în brațe, dar știa că nu era pregătită pentru asta. În schimb, el o studie și-i aprecie curajul. Știa că fusese cumplit să lase tot ce ținea de familie și să înceapă o viață nouă, bazându-se pe propriile puteri.

Mac o lăsă singură să scrie notițele pe care le lua și se prefăcu că studiază celelalte seturi de mobilă. Se uită la mobila din mesteacăn, dar intuiția lui îi spunea că ei îi plăceau celelalte dulapuri, dar se încrunta la preț.

După aceea, oră după oră, el îi testă gusturile, întipărindu-și în minte concluziile și realizând că ei doi se asemănau foarte mult. Lui îi plăceau aceleași lucruri pentru baie: aceeași faianță, aceleași robinete. Îi plăcea tapetul pe care-l alesese Amanda pentru sufrageria ei.

Încă nu era convins că ea are încredere în el. Tot ce putea face era să-i ofere puțină prietenie. Dar, dacă era sincer cu sine, o vroia în viața lui. Ea începuse să-i invadeze visurile.

Amanda se întoarse spre el.

- Asta este, Mac. Am terminat. Ai văzut ceva interesant pentru bucătăria ta?

"Da, să fii tu în ea! " își spuse el în gând, dându-și seama că ea îi spusese pentru prima oară pe nume în ziua aceea.

- Da. Mi-am făcut o idee despre bucătării, răspunse el, păstrând pentru sine detaliile. Dar unde este vânzătorul? Aș vrea să știu cât ar dura până la livrare.

- O să verificăm asta prin telefon. Vreau să merg într-un alt magazin pentru a face comparație. Apoi, vreau să iau niște materiale pentru pereți. Plecăm?

Mac încuviință, iar ea se îndreptă grăbită spre ieșirea din față, ocolind clienții din magazin. Cu pașii lui mari, Mac o ajunse din urmă și începu să și-o imagineze având grijă de pacienții ei. Avea un stil propriu când își stabilea prioritățile, în schimb el avea alte intenții. Când ieșiră, el o invită la masă.

- Creierul meu lucrează mai bine cu un stomac plin. Ce spui?

Amanda se uită la ceas și păru surprinsă.

- Două și jumătate! Îmi pare rău. Ai mâncat ceva astăzi?

El observă îngrijorarea din ochii ei. În momentele în care uita de prudența impusă, căldura ei ieșea la iveală. Mac își simți corpul greu. Foamea era pe locul doi. "Doamne, cât era de reală! " Brusc, el înțelese că era făcută pentru o profesie în care să acorde ajutor și probabil era nemaipomenită ca fizioterapeut.

- N-am mâncat nimic, tu?

Amanda îl privi. Mac îi prinse privirea și înțelese că și ea simțea atmosfera încărcată dintre ei, pentru că se întoarse imediat.

- Sigur, aș putea să mănânc ceva, spuse ea, privind înainte. Ce spui de un hot-dog? Nu, presupun că nu vrei.

- M-ai convins. Hai să vedem ce au. Știu că nu vrei să piezi prea mult timp, zâmbi el.

- Ești sigur?

- Cu o condiție: să te invit diseară la cină. Cred că J.D. poate veni, dar soția lui nu.

- Cină de afaceri, deci! Nu credeam că o să vrei un hot-dog, nu se ridică la pretențiile tale. Amanda comandă și își puse mușstar în mijlocul chiflei.

- Asta e tot ce ai reușit? glumi el și își puse o grămadă de condimente pe hot-dog.

- Este o întrecere între noi? întrebă ea, adăugând strategic ceapă.

- Poți fi sigură. El își luă și mai multă ceapă. Să fie iute și mare, acesta este secretul unui sandviș.

Amanda râse și ochii îi străluciră.

- Să te văd dacă poți mânca acest monstru.

Întrecerea începu. Ei se așezară pe o bancă unul lângă altul

și se priviră când luară prima înghițitură, bucățele mici căzându-le pe șervețele.

Maxilarul Amandei se umfla ca al unei veverițe mâncând nuci. Ea luă încă o îmbucătură și după ce înghiți, începu să râdă.

- I-ai văzut pe copiii aceia care ne priveau? Crede-mă, se gândeau că suntem extraordinari.

Îi plăcea veselia din ochii ei. Era o companie plăcută și putea fi veselă când se simțea relaxată. El avea nevoie de aceste două calități în viața lui.

- Sunt mai multe lucruri pe care aș vrea să le învăț de la tine, veverițo, o alintă el.

Rosti ultima replică în timp ce Amanda tocmai mușca din hot-dog. Ochii ei se ridicară spre el, uimiți de porecla pe care i-o adresase, și nu mai spuse nimic, dar pentru că gura îi era plină. Cu o expresie hotărâtă, ea îl luă de mâna în care avea sandvișul și i-o duse la gură. Mesajul din ochii ei era clar: "Mănâncă și taci! "

* * *

Când bătu la ușa rulotei lui, Amanda simți aceeași emoție pe care o avusese de dimineață când au vorbit pe veranda ei.

Teama ei de a fi cu Mac nu era ceva normal, își spuse ea. Mac era doar o persoană cu care flirta și fusese amabil toată ziua. Încă își mai amintea atingerea lui și sărutul pe care i-l furase.

Oare era pe cale să intre singură în încurcătură?

O clipă mai târziu, el deschise ușa.

- Bună, veverițo! J.D. era ocupat cu copiii lui, așa că suntem numai noi doi la cină. O luă de mână și o ajută să urce scările. Amanda făcuse eforturi întreaga zi ca să ignore ochii lui de un albastru superb.

Cum intră în rulota lui, ea îi spuse:

- Tu și J.D. sunteți atât de zgomotoși încât cred că doar unul dintre voi e de ajuns.

- Vrei să spui că am aceleași lucruri de oferit ca și J.D.? Mă simt copleșit. Zâmbetul lui îndulcea cuvintele.

În micul spațiu care-i aparținea lui Mac, Amanda se simți mai aproape de amintirile ei adolescentine. Își aminti de prima întâlnire de la paisprezece ani și primul sărut. Fusese decepționată în prima dragoste, pentru că băiatul plecase. Ea își alungă aceste copilării din minte.

- Am auzit că ești un bucătar extraordinar, îi spuse ea timid.

- Prostii! Câteodată îmi reușesc anumite mâncăruri. Asta-i tot, răspunse el.

- Cred, dar nu-ți lipsesc dineurile si cinele festive?

- Nu. Unele erau șterse și pline de snobism.

Amanda zâmbi, știind că el îl inclusese și pe Darrell ca parte a acestor evenimente.

El îi făcu semn să ia loc la masa acoperită cu o față de masă albă. Turnă un pahar de Chardonnay pentru ea, într-o manieră tipică somităților de la King's Ransom.

Ea se gândi că el își făcuse iluzii dacă credea că o va alege pe ea ca desert, dar el îi întinse paharul și, înainte ca ea să-l apuce, îl ridică și urmă o linie imaginară în fața chipului ei, de-a lungul gâtului, iar ochii lui urmăreau atent paharul. Amanda rămase uimită, simțind nevoia de a fi iubită. Nu-l putea respinge, fermecată de ceea ce vedea în ochii lui. Flacăra lumânării îi lumina chipul blând, care o hipnotiza mai bine decât ar fi făcut-o orice magician.

Când el lăsă paharul, o mângâie, parcă trasând o linie imaginară de-a lungul feței ei. Se simțea cufundată în tandrețe. Îi plăcea felul în care simțea atingerea lui și știa că el voia să o sărute. Credea că el se gândea la ea ca la ceva apetisant.

Adunându-și toate puterile, se ridică și luă paharul din mâna lui, evadând din fața privirilor lui. Ea ignoră atmosfera rafinată, semiobscuritatea, florile și toată ambianța intimă pe care o crease el.

Ea se uită în jur apoi zise:

- Este frumos la tine. Dar tot nu-mi pot imagina cum gătești într-un spațiu atât de mic. Rulota lui era mai mică decât a ei, cu bucătăria într-un capăt și cu dormitor cu pat dublu.

- Sunt numai o persoană, iar ăsta este făcut pentru două.

Toată după-amiaza îl simțise că încearcă să înlăture barierele pe care le ridicase în jurul ei după divorț. Ei îi plăcu licărul vesel din ochii lui, dar ignoră apropoul din cuvinte.

- Deci… ce specialitate ai pentru această seară?

- O supă simplă, dar delicioasă. Pui prăjit Dijon, cartofi noi și asparagus proaspăt. Am găsit piața în timp ce tu erai în magazinul cu șeminee. Nici nu mi-ai observat lipsa.

Amanda ripostă:

- Erau o mulțime de șeminee înăuntru. Îmi place să le privesc și-mi par atât de practice.

El luă două farfurii și servi mâncarea.

- Iată și vinul. Este dintr-o varietate de lângă Valea Temeculei. Chiar dacă sunt deja îmbătat de zâmbetul tău, pe lângă faptul că ești aici.

- Oh, te rog, oftă ea. Păstrează-ți vorbele pentru fetele de la oraș. Foloseai aceste complimente la King's Ransom?

- Nu! Acum am simțit totul. Parcă am sărbători un nou început. Și mă simt foarte bine când sunt cu tine.

Amanda simți cum inima îi tresare. Vinul i se ducea încet în stomac. Avea un gust excelent. Oare putea Mac să aibă și afară, la munca în construcții, aceeași alură a omului de succes de la oraș?

El se așeză la masă, privind-o cum lua prima înghițitură de pui.

- Ei?

Ea scoase un murmur de admirație la gustul puiului prăjit. Încercase să gătească și ea această specialitate, dar niciodată mâncarea ei nu avusese această aromă.

- N-am avut niciodată un bucătar care să gătească pentru mine. E delicios!

- Mă bucur că-ți place. Sper că o să-mi mai dai ocazia să gătesc pentru tine și alte feluri de mâncare. Anul trecut am călătorit și am studiat arta culinară în mai multe locuri.

- Da? Unde?

Mac râse la evidenta speculație din ochii ei, ca și cum ar fi fost extraterestru venit de undeva, de pe altă planetă.

- Numai în țară, spuse el. Din New Orleans în California, la New York, în Midwest. Dacă-ți amintești și alte locuri și mi le spui, probabil îți voi spune că am fost și acolo.

- În acest caz, sigur aș putea să gust o mulțime de specialități. Dă-mi un exemplu.

- Ce spui de frigărui cu lămâie și usturoi sau plăcintă cu crap cajun?

Amanda rămase uimită:

- Oh! Un zâmbet abia perceptibil îi ridică colțurile gurii. Apoi el începu să mănânce, dar puse furculița alături după câteva înghițituri.

- Știi, am întâlnit mulți oameni minunați de-a lungul călătoriei mele, și când m-am hotărât să mă întorc în California, a fost pentru a-mi pune afacerile în ordine. Dar știam că terminasem cu viața de la oraș. Iar aici… acum, este exact locul unde vreau să vin.

Ea observă o licărire în ochii lui.

- Ce înseamnă asta? Ea își aminti de Darrell care mereu se plângea că viața din orașul în care trăia începuse să-l plictisească. Nimic nu era vreodată destul pentru el. Iar Mac putea fi acum mulțumit într-o mică rulotă?

- Adevărul este că am întâlnit pe cineva mai real decât orice altceva în viața mea de acum. Privirea lui Mac o învălui iar ea nu-și putu dezlipi ochii de el.

- Un prieten?

- Nu, Amanda, tu!

- Și eu m-am simțit bine astăzi, spuse ea într-un târziu.

- Cu tine am transpus în realitate fragmente ale ideilor despre casa mea, dar totul o să vină în timp… când vom fi căsătoriți

Amanda luase o bucată de asparagus stropit cu sos și unt, dar o lăsă pe farfurie la auzul vorbelor lui.

Ea simți o slăbiciune pe care o credea de mult uitată. Își simțea sentimentele renăscând. Voia să fie protejată.

- Ce… Ce-ai spus? Mi s-a părut că am auzit cuvântul căsătorie.

- Da, ai auzit bine. El luă o bucată de pui. Este prea sărat?

- Nu, îmi place așa cum este, Mac, răspunse ea brusc, stăpânindu-și impulsul de a-l plesni pentru încăpățânarea lui de a nu vorbi direct.

- Scuze! Probabil am vorbit prea devreme. Cred că vei avea ultimul cuvânt de spus în ceea ce privește finisarea casei noastre, chiar dacă vom decide să locuim în a mea sau a ta.

- MacKenzie, oprește-te aici. Ți-ai pierdut mințile? Sau ești speriat?

Mac zâmbi.

- Știu, vreau doar să te avertizez! Malițiozitatea îi lucea în privire ca razele soarelui în apa lacului.

- Ești, fără îndoială, cel mai dificil om pe care l-am întâlnit vreodată, Mac, dar tu te străduiești să fii așa.

- O.K. Mulțumesc pentru lecția extraordinară pe care mi-ai dat-o astăzi, dragă!

- Nu-mi spune dragă, și nu-mi vorbi mie de căsătorie. Nu sunt sigură că vreau să mai aud acest cuvânt vreodată. O.K.?

- O.K. Oricum… Mac ridică paharul de vin în semn de salut. Putem să vorbim despre subiecte ușoare, cum ar fi construcția de case pe propria răspundere. Unde ai studiat despre asta?

Amanda răsuflă ușurată.

- Am învățat elemente de bază și anumite noțiuni elementare, pe care le-am dezvoltat lucrând apoi cu un arhitect care mi-a completat schițele. Mi-a dat anumite idei. Cu ajutorul lui, am hotărât să tencuiesc cu gips exteriorul casei. Lucruri simple, ca acesta, dau aspect frumos unei case.

Mac sorbi din vin, dar continuă s-o privească pe deasupra paharului.

Nu trebuia să stea foarte aproape de el, își spuse Amanda. Inima îi bătea mai tare de câte ori își amintea de vorbele lui despre căsătorie.

El coborî paharul.

- Zâmbetul tău mândru te dă de gol, Amanda. Casa ta va fi frumoasă, sunt sigur.

Ea se emoționă din nou. Nu știa cât timp o să mai fie capabilă să poarte o dicuție logică cu el, dar își promise să reziste pe poziții toată seara. Ea își coborî ochii spre propria mâncare, care era pe sfârșite.

- Unde ai învățat să gătești?

- Am început să fac experimente în bucătăria bunicii mele, când eram copil. Bineînțeles, nu le spuneam nimic prietenilor mei. Știi tu, mândria bărbătească. Dar gătitul m-a pasionat dintotdeauna.

- Ai făcut o școală specială?

- Da. A fost o chemare naturală, poate chiar genetică.

- E minunat. Mulțumesc mult pentru tot. Ea se ridică și după ce folosi șervețelul, îl puse pe masă. Poate ar trebui să se mai gândească dacă se cade să plece așa, dintr-o dată, ca un iepuraș speriat.

Zâmbetul lui Mac era blând.

- Nu vrei să mergem la izvorul mineral? Ai nevoie în mod sigur de efectele benefice ale acestei ape minerale după o zi grea, ca aceea de azi.

- Hidroterapie? Ăsta ar trebui să fie domeniul meu.

Mac zâmbi.

- O mică plăcere poate anihila stresul. Știu asta și eu. Dar presupun că este domeniul tău să știi dacă are și alte efecte benefice.

El se ridică și adună farfuriile de pe masă.

- De fapt, ai putea să-mi spui mai multe despre profesia ta.

Respirația ei se acceleră din nou.

- O baie rapidă ar fi binevenită. Dar hai să spălăm vasele mai întâi.

- Tu, vecină, du-te să-ți pui costumul de baie. Ne întâlnim afară când ești gata.

Amanda se ridică. Apa caldă ar putea să-i risipească tensiunea și să-i calmeze nervii încordați. Cunoscuse foarte puțin din împrejurimi de când venise aici, de cele mai multe ori, ieșirile ei se rezumaseră la plimbări de-a lungul golfului.

"În regulă, aveam nevoie de relaxare."

Amanda se îndreptă spre ușa lui Mac dar el o strigă înainte ca ea să înțeleagă ceva din intențiile lui, o sărută, dar fu mai mult o atingere ușoară pe obraz. Apoi trecu pe lângă ea și-i deschise ușa.

- Pe curând, îi spuse el ținând atent ușa și aprinzând lumina pe verandă. Ai grijă cum pășești!

După ce ieși în noapte, sub lumina lunii se gândi la sărutul lui și își dădu seama că fusese un simplu gest prietenesc.

Dar trebuia într-adevăr să aibă grijă cum pășește, și nu din cauza pământului denivelat. Mac îi răscolise dorințe de mult uitate, visuri și speranțe. Dar refuză ideea unei implicări într-o relație cu Mac.

În mod sigur, nu însemna nimic faptul că Mac nu pregătise desert. Erau doar simple presupuneri.

- Mac? Unde sunt treptele?

Când ajunse la izvor el era deja în apă. Amanda păşea ghidată de lumina mică de lângă izvor. Ea întârziase puţin, iar Mac crezuse că se răzgândise.

- Mă bucur că ai venit.

El ieşi din apă şi-i arătă treptele pe cealaltă parte a izvorului. După ce Amanda îşi dădu jos rochia şi rămase în costumul de baie, el îi dădu mâna şi o ajută să coboare. Talia ei era subţire, mai subţire decât şi-o imaginase el, iar pieptul puţin mai mare. Purta un costum de baie din două piese. Apa se învolbură când ea se lăsă să alunece mai jos. El o privi cu blândeţe, zâmbindu-i, apoi o conduse spre partea mai puţin luminată a bazinului.

- Chiar aici, îi spuse Mac, arătându-i un loc lângă el. Eşti pregătită pentru un tratament complet?

Ea păru surprinsă şi se opri brusc.

- Ce vrei să spui?

El îi luă mâna, simţind-o că se împotriveşte.

- O să vezi!

Ea se aşeză, probabil simţindu-se mai în siguranţă pentru că el nu-i putea zări faţa din cauza întunericului. Dar vederea lui era foarte bună.

- Tratamentul constă într-un masaj al picioarelor, îi spuse Mac. Am mers foarte mult astăzi. Relaxează-te.

Pe când tatăl lui avea cam treizeci şi cinci de ani, îi dăduse un sfat: "Niciodată să nu grăbeşti o femeie".

Ochii Amandei îl priveau pe Mac când acesta îi luă piciorul şi cu degetul mare de la mână începu s-o maseze încet, cu mişcări circulare. Ea oftă.

- Sunt ani de când n-am mai făcut baie într-un bazin cu apă termală. De obicei, nu fac masaj.

- Atunci, relaxează-te și bucură-te de tratamentul pe care-l primești. El o masă apoi în zona genunchiului. După câteva minute ea se relaxă complet. Îi întinse lui Mac și celălalt picior și se așeză mai confortabil pe spate.

- Aici este raiul pe pământ. Ești mai iscusit decât credeam, Mac Dalton, spuse ea închizând ochii, pentru a se detașa complet de realitate, dar și pentru a nu-i mai întâlni privirea.

Mac termină de masat și celălalt picior, apoi își puse mâinile sub spatele ei ca și cum ar fi vrut s-o ia în brațe.

- Mac, nu! îl imploră ea, cu ochii pironiți în apa adâncă. Dar Mac părea să ignore ruga ei și se uita la ea admirativ.

- Îmi place cum arăți udă.

Ea se smuci și alunecă în apa adâncă pentru o clipă. El o prinse de spate și o ridică la suprafață, de data aceasta așezând-o pe genunchii lui. Când se opri din tușit și își frecă ochii încercând parcă să scoată apa, el o întrebă, inocent:

- Nu putem să ne petrecem tot timpul muncind, nu? Jocurile sunt bune pentru suflet.

- Vrei să spui că noi ne jucăm acum? murmură ea, dându-și părul pe spate.

Mac nu se așteptase deloc la astfel de răspuns. Era pentru prima dată când o femeie îl punea în încurcătură. Ea își puse un braț în jurul gâtului lui. El îi simți pielea catifelată. Picături de apă îi picurau pe frunte, nas, buze. O dorință puternică îl chinuia când privirile li se întâlniră.

- Eu nu pot să mă joc, șopti ea.

- M-ai iertat? întrebă el, așteptându-i acordul.

- Mac, și mie îmi place cum arăți ud. Și îl stropi de câteva ori. Așa acum arăți și mai bine!

Mac știa că ea voia sinceritate totală, dar mai știa că ei aveau nevoie de mai mult decât niște cuvinte. Își așeză mâinile pe spatele ei.

- Nu cred că o să reușesc să mi te scot vreodată din minte,

vecină! Crezi în destin?

Amanda se gândi la întrebarea lui. Nu se gândise niciodată prea mult la destin. Fusese mult prea ocupată.

- Cu istoria vieții mele, nu pot să cred în destin.

Când el începu s-o mângâie pe spate, ea se simți cu totul dezarmată, ca și cum sistemul ei logic se prăbușea. Nici un semnal de alarmă pe care-l trimitea creierul ei nu o putea retrage din brațele lui Mac. Poate merita ca ei să încerce, să vadă ce se întâmplă cu sentimentele lor.

Știa că toate barierele pe care și le ridicase în jurul ei erau urmarea decepției din căsătorie, în nici un caz o reacție adversă față de toți bărbații. Dar nici unul nu o făcuse, atâția ani, să se simtă dorită. Nu se simțise atât de feminină de multă vreme. În noaptea asta se simțea. Mac răsturnase cursul timpului.

Nu va lăsa temerile s-o intimideze. După ziua superbă petrecută alături de el, credea că ei doi vor putea trece peste orice. Încrezându-se în instinctele ei, simțea că Mac era un bărbat matur.

Dacă nu era vorba de o simplă idilă, ea simțea că aveau fiecare ceva de dăruit unul altuia.

Înconjurați de apa luminată doar de razele lunii, buzele lor se întâlniră. Mac o strânse cu putere la piept.

- Mac? Oare n-ar trebui…

Buzele lui le găsiră pe ale ei, și o imensă liniște se așternu în jurul lor. Li se auzeau doar bătăile inimilor. Sărutul lor fu atât de pasionat încât ea simți că i se oprește respirația. Mâinile lui se jucau în părul ei lung.

El se retrase un moment ca s-o poată privi în ochi, iar ea parcă-l auzi murmurând ceva. Nu se simțise niciodată mai femeie, mai pregătită să iubească și să fie iubită.

Fără să-și dea seama, îi șopti numele. “Mac! ” Ce ar putea să spună? Era oare nevoie de cuvinte? Își puse capul pe umărul lui, își auzea bătăile inmii… sau poate erau bătăile

inimii lui.

- Ești atât de frumoasă! Vocea lui era încărcată de dorință. O sărută pe frunte, apoi își lipi corpul de al ei. Doamne, cât te doresc, Amanda.

Se simțea mică și iubită în brațele lui puternice. Dar o voce lăuntrică o trezi la realitate.

- Trebuie să plec, Mac.

El se așeză pe marginea bazinului.

- Vreau numai ce vrei tu, Amanda. Te rog, crede-mă!

- Mac, ești mai mult decât mă așteptam.

- Tu ești exact așa cum te visam.

Fermecată de mesajele ochilor lui ea nu se putu mișca atunci când buzele lui le atinseră din nou pe ale ei. Nu putu rezista sărutărilor lui. Avea nevoie de Mac, așa cum avea nevoie de aer.

- Doamne, mă înnebunești, murmură Mac și se retrase puțin ca s-o privească.

- Am nevoie de tine, șopti ea, apoi închise ochii ca o încuviințare mută.

Amanda se întrebă dacă inima ei va mai putea bate vreodată într-un ritm normal. Nu-i fusese niciodată frică de Mac... îi fusese teamă doar de sine.

- Întâlnindu-te, sărutându-te, ținându-te în brațe... Amanda, vino cu mine!...

- Mac, ești mai mult decât perfect.

Ochii lui erau pe jumătate închiși, se sărutau cu pasiunea întâiului sărut, ca și cum nici unul dintre ei nu mai cunoscuse pe cineva vreodată.

Gândurile Amandei se rezumau la dorință. Chiar dacă era un pas greșit, nu avea să-l regrete niciodată, totul era prea frumos.

- Doamnă... vino cu mine acum!

La ora trei dimineața, țipătul unei bufnițe o trezi. Raza

lunii care cădea în cameră o lăsă să vadă trupul cald al lui Mac lipit de al ei, cu brațul în jurul mijlocului ei, ținând-o strâns lipită de el. Auzi din nou țipătul bufniței și gândurile începură să-i dea târcoale.

Iluziile pe care și le făcuse de a-l ține pe Mac la distanță strict amicală, fuseseră ratate. Nu pusese la socoteală propriile nevoi și dorințe, atracția ei față de căldura, bunătatea și frumusețea lui Mac. Aceste calități îi lipsiseră foarte mult timp în viață. Ar fi putut să-i reziste? Atracția pentru el fusese mai puternică decât orice altceva în viața ei. Chiar dacă știa că el s-ar putea trezi, totuși simțea o puternică nevoie de a-i lua mâna și de a o lipi de fruntea ei. Ceva o opri. Inima ei, care, cu câteva ore mai devreme, lupta disperată parcă să-i iasă din piept, acum o făcea să se simtă ca o corabie în voia valurilor. Poate totul va fi bine. Dar nu mai putea să stea. Se furișă din pat și își găsi rochia, mișcându-se fără să-l trezească pe Mac. Ieși afară repede, pășind pe lângă cușca lui Boz ca să nu-l trezească. Era lumină de la lună, suficientă ca să ajungă până la rulota ei. Luna era rotundă dar puțin tulbure.

* * *

"Cea mai incredibilă noapte din viața mea", murmură Mac și se uită pe fereastră prin ceața dimineții. Și ea nici măcar n-a rămas la micul dejun.

El își turnă cafea într-o ceașcă și se întoarse spre Boz.

"Ăsta nu este un semn bun, prietene!" Tonul lui Mac fu nehotărât. Murmură pentru sine: "Oare ce gândește ea?"

Încercă să și-o scoată pe Amanda din minte în timp ce își pregătea actele pentru întâlnirea cu J.D. dar privirea lui aluneca pe fereastră la fiecare cinci minute. Afară, ceața începea să se risipească. Când termină de aranjat hârtiile, observă că jeepul Amandei nu mai era. El se gândi că singurele maga-

zine deschise la o oră atât de matinală sunt barurile și magazinele de mobilă. Probabil că o să se întoarcă chiar pe la ora când el va termina cu J.D. Pe la ora zece, J.D. bea o cafea Mocca.

- Este foarte bună, admise J.D., nu ca aceea cu aromă de migdale pe care o cumpără soția mea.

Expresia lui exprima dorința de a fi compătimit. Mac zâmbi.

- Mă bucur că-ți place. Aveam nevoie de ceva care să mă trezească în dimineața asta.

Mac luă o gură de cafea, apoi luă planurile casei din sertar. Puse cănile pe etajeră și desfăcu planurile în fața lui J.D.

- Dă-mi o părere despre cât costă lista de materiale, dacă poți, sau ia acasă lista ca s-o poți studia detaliat.

J.D. aruncă o privire la planurile casei, apoi se încruntă. El se așeză mai bine, își scoase ochelarii și-i așeză pe nasul lui slab. Se întinse peste hârtii și începu să le studieze atent.

- Este ceva în neregulă, J.D.? Nu poate fi ceva complicat pentru tine. Am înțeles că ești expert în asta.

- Nu, domnule, planurile nu sunt prea complexe pentru mine, dar pot exista complicații pentru tine.

- Care este problema?

- M-am întâlnit cu Amanda, știi doar, iar acestea sunt exact planurile pentru casa pe care o construiește frumușica ta vecină. Ea spunea că le-a făcut îndrumată de un arhitect din Los Angeles. Cum ai făcut aceleași planuri?

- Nu mi se pare normal. Acestea sunt pentru aproximativ 8.000 de metri de teren, iar terenul ei este de 60.000 de metri pătrați.

J.D. tuși, dregându-și vocea.

- Asta presupune că ai inclus garajul în terenul ei.

- La naiba, avea dreptate Amanda în legătură cu fostul ei soț! Mac tăie aerul cu un gest de animozitate și își așeză bărbia

în palmă. El e în stare de orice pentru a-și face viața mai ușoară, chiar dacă va deveni un iad pentru ea. Mi-a dat această porțiune în continuarea terenului. Presupun că a contactat arhitectul pentru o altă copie.

- Oricum, ceva de genul acesta, murmură J.D. Ei îi este mai bine departe de el, cu siguranță. Sună ca și cum vorbim despre regele afacerilor necurate, iar ea știe asta. Deci, ce ai de gând să faci?

- Să fac? Mac, se încruntă, gânditor. El nu mai voia să piardă timp. "Va trebui să mă gândesc la asta", își spuse el și se întoarse după cana de cafea. Îi dădu și lui J.D. cafeaua. Va trebui să încep să lucrez cu departamentul de planificare și construcție, chiar înainte de a ști exact schițele. Încă nu sunt clare.

- Dacă vom începe construcția, ei nu-i va trebui mult timp să observe.

- Sunt sigur.

- Poate n-o s-o deranjeze, spuse J.D. neîncrezător.

- O să te mai întâlnești cu Amanda?

- Probabil! răspunse J.D. Alte idei? Amândoi știm că ea își pusese tot sufletul în planurile astea.

- Cum ți-am spus va trebui să mă mai gândesc.

- O.K., ferestrele duble, materialele pe care le-ai ales pentru acoperiș, dulapurile pentru bucătărie și șemineul, înseamnă în jur de 270 de dolari minimum pentru fiecare metru de pământ.

- Mulțumesc. Trebuie să revizuiesc hârtiile și să încerc să reduc puțin din cheltuieli.

Mac mai sorbi puțin din cafea în timp ce se gândea că trecuse el prin încurcături mai mari. Dar pe cine voia el să păcălească?

- Ascultă, J.D. orice voi hotărî, poate o va deranja pe Amanda, dar vom începe lucrul curând. Eu am făcut împru-

mutul deja și contractul de împărțire a fântânii trebuie să se hotărască repede.

Mac împachetă schițele și i le dădu lui J.D. Dă-i înainte și vorbește cu constructorii tăi și dă-le o arvună. O să mă întorc la tine cât pot de curând.

J.D. încuviință.

- Noroc, MacKenzie.

- Mulțumesc.

Ceața se ridicase și razele soarelui pătrundeau înăuntru. J. D. plecase. Mac observă jeepul Amandei parcat lângă garajul ei și se gândi să nu mai piardă timp.

Porni spre casa ei. Se auzeau lovituri ritmice de ciocan. Dar inima învinsese rațiunea în ceea ce o privea. Ea îl făcuse să se simtă mai bine decât se simțise vreodată. Știa că aveau o grămadă de lucruri de descoperit unul despre celălalt.

Ea nu auzi pașii lui în timp ce bătea cuie într-o parte a garajului.

- Amanda?

La auzul vocii lui, ea se opri ca și cum ar fi înghețat în acel loc, apoi își întoarse încet capul spre el. Ceva ardea mocnit în ochii lui și instinctiv, parcă simțea că ea avea de gând să se ascundă de senzualitatea pe care o trăiseră împreună noaptea trecută.

- La ce oră ai plecat, iubito? Mi-a fost dor de tine.

Figura ei speriată nu-l încuraja deloc. El primi drept răspuns un salut politicos:

- Bună, Mac.

N-o văzuse niciodată atât de rezervată, deși în urmă cu câteva clipe muncea repede și părea aproape furioasă, revărsându-și furia pe cuie.

Ca fapt divers, ea spuse:

- Am o grămadă de lucruri de făcut.

- Da. Bănuiesc că ai început lucrul dis-de-dimineață, spuse

el, nefiind în stare să-și stăpânească tonul puțin ironic.

După o scurtă tăcere între ei, ea îi spuse:

- Câteva dintre uneltele de care am nevoie sunt de vânzare. Vreau să termin garajul ca să am unde să le depozitez.

- Repet, la ce oră ai plecat?

Ea părea că se străduia să zâmbească, dar nu reuși și reveni la starea serioasă de mai înainte.

- Am plecat pe la ora trei, când m-am trezit cu adevărat.

Ea își întoarse privirea. Era destul de clar că voia să-și continue munca. Dar Mac o lăsă să-și adune gândurile. Gânduri pe care nici nu dorea să le afle. Totuși, nu putea să plece, deși simțea că nu va primi decât răceală din partea ei.

Se apropie de ea, dar ea se îndreptă imediat spre celălalt colț al garajului. Se opri acolo, punându-și ciocanul la cingătoare, și se sprijini de perete. Își încrucișă mâinile în jurul taliei, scoțându-și tricoul din pantaloni, și lăsându-l peste șolduri.

- Nu trebuie să fugi de mine, Amanda. Este evident că nu vrei să te ating. I se păru că vede o licărire ezitantă în ochii ei în timp ce-și muta privirea.

Un râs scurt, aproape răgușit, îi scăpă în timp ce-și lăsa capul pe spate, lipit de perete, cu privirea spre tavan. Fără să-l privească, spuse:

- Hai să spunem că am trăit un sărut intens și să oprim lucrurile acolo!

Mac simți o înțepătură în stomac în timp ce se apropie cu câțiva pași de Amanda.

- Trăirea unui sărut? Să oprim lucrurile acolo?

Ea încercă să-și păstreze tonul vocii normal, și să-și imagineze ce voia să spună, și ce gândise în acel moment. Își întoarse capul și-l privi direct.

- Mă tem că nu mă pricep prea bine la vorbe, Mac.

El simți un tremur în vocea ei.

- Spune mai departe, vecină. Te descurci bine. Vreau să aud ce ai de spus. El își temperă furia. Știa că ea are nevoie de răbdare și de timp. Evident, ceea ce se întâmplase între ei, venise prea repede pentru ea, și nu fusese într-adevăr pregătită. După o liniște lungă și tensionată, micșorând puțin distanța dintre ei, el spuse:

- Te ascult.

Dintr-o dată, ea se dezlipi de perete și se apropie, cu mâinile într-un gest de supunere.

- Bine, n-aș vrea să greșesc. Își puse mâinile în buzunarele pantalonilor, parcă neștiind ce să facă cu ele. Dar poate tocmai am făcut o greșeală noaptea trecută.

- Nu poți demonstra că am făcut o greșeală.

El își duse mâinile la spate, sprijinindu-se cu ele de perete.

Cu o înverșunare nemaiîntâlnită, voia s-o atingă, s-o țină lângă trupul lui, s-o apere de temerile ei.

- S-ar putea să-ți pară ridicol. Făcu un pas spre el. M-am gândit la noaptea trecută și mi-am dat seama că a scos la iveală sentimente despre care nu știam nimic. Chiar dacă a fost minunat, acest gen de relație nu este bună pentru nici unul dintre noi.

Ea îl privi în ochi, ezitând. El continua să rămână impasibil în timp ce ea se mai apropie puțin. Mac știa că avea nevoie să afle tot ce gândea ea, singurul mod de a ști cum s-o abordeze. Dar vorbele usturătoare veniră înainte ca el să le poată opri.

- Spune mai departe, Amanda. Îmi place când cineva știe ce e bine pentru mine. De aceea nu mai este nevoie ca eu să gândesc sau să simt.

Amanda se opri ca electrizată de vorbele lui. Își întoarse capul într-o parte și privi în gol. Ea nu încerca să se sustragă realității.

- Ai dreptate. Pot doar să încerc să-ți explic punctul meu de vedere. Dar nu cred că mă vei putea înțelege.

- Pune-mă la încercare! Degetele lui zgâriau încet peretele, în neputința de a mângâia obrazul fin.

- M-am gândit la asta de o mie de ori, Mac. Profesia mea era să ajut oamenii, să mă apropii de sufletul lor. Este o nevoie omenească să ajuți și să fii ajutat. Eu cred că am fost privată de asta. Am răspuns reacțiilor tale. Cred că am cedat datorită întregii atmosfere: noapte, stele, atingerile tale. M-ai făcut să mă simt specială, dar asta nu înseamnă că suntem potriviți unul pentru celălalt.

De data asta, Mac o ascultase liniștit, fermecat de felul cum gândea. Învățase un lucru. Ea voia ca o relație să meargă bine. Pentru amândouă părțile implicate. El nu-și făcea probleme pentru asta. Se simțea bine alături de Amanda de atâtea zile. Oare de ce dădea înapoi?

Ea părea să nu se simtă bine în tăcerea care se așternuse.

- Este tot ce pot să-ți explic, Mac. Îmi pare rău dacă te-am făcut să crezi altceva.

Asta era! Începuse să-i pară rău pentru el. La naiba! Nu mai permisese nimănui să-l compătimească, de la moartea părinților lui. Se îndreptă hotărât spre ea, dar lăsă ceva loc între ei.

- Privată, nu? Ai fost privată de aceste apropieri, iar eu am fost ca o tămăduitoare. Cât timp a durat ultima ta vindecare? Așteaptă, tu reprezinți autoritatea. Deci, nu am dreptul să-ți pun întrebări. Oricum, intenționam să fiu mai mult fizioterapeutul tău.

Replica lui tăioasă lovi direct ținta și ea își puse mâinile în șolduri.

- Ieși afară, Mac! Ea își imagină o forță izbindu-l de ușa garajului. Unde-i fusese autocontrolul? Era conștientă că el grăbise lucrurile. Își împreună repede mâinile în semn de rugăminte, dar ochii ei aruncau săgeți de mânie.

- Privește lucrurile mai simplu, Mac. Gândește-te că nu

știam ce fac.

- Ce nu e în regulă cu adevărat, Amanda?

- Ți-am spus mai înainte. Își coborî privirea și își puse din nou mâinile în buzunare, așteptând ca el să plece.

- E vorba de independența ta? insistă el.

- Am fost o alintată, toată familia mea mă menaja, dar deciziile nu-mi aparțineau. Am intrat într-o căsătorie și am devenit ceea ce voia Darrell să fiu. În sfârșit, am înțeles ce bine este să pot lua singură decizii.

Mac o fixă cu privirea, încercând să citească printre cuvintele ei, dar decise că Amanda trebuia să se convingă pe sine că a fi singură nu era o soluție.

- M-ai convins, pentru moment. Îi aruncă o privire hotărâtă. Anunță-mă când vei simți că ai nevoie de altcineva în viața ta.

Amanda părea că încearcă să-și stăpânească lacrimile. El se chinui să adopte tonul cel mai conciliant.

- Amanda trebuie să vorbesc cu tine despre planurile casei mele.

Ea nu se uită la el, o luă spre un colț al garajului și îndreptă o bucată de placaj.

- Mai târziu, Mac, îi spuse ea fără să-l privească, apoi se întoarse la munca ei. Părea mult mai abătută și mai tristă, și el știa că era mai bine să nu forțeze nota. O să încerce mai târziu.

Soarele luase locul norilor care fuseseră mai devreme pe cer. El se întrebă dacă ea îl va trata cu tăcere zile în șir. Se îndoia de asta, dar într-un fel, știa că merita ce primise.

Avea și el o grămadă de lucruri de făcut dacă și-o scotea pe Amanda din minte. Dar trebuia s-o convingă că doi oameni erau mai buni decât unul singur. Înăuntrul lui, adânc, simțea și credea în asta, iar greșeala, o relație mizerabilă nu reușise să-l schimbe. Clarissa rămăsese în trecut, Amanda va fi parte a viitorului.

* * *

Nimic nu se schimbase. Într-un colț al sufletului, Amanda fusese conștientă ce face când făcuse dragoste cu Mac. Dar în dimineața asta, motivele nu-i păreau destul de clare.

Ea ieși din garaj la câteva momente după ce plecă Mac. Soarele devenise fierbinte. Îl văzu pe Mac plecând spre rulota lui și știu că ea lăsase lucrurile neclare. Nici măcar nu putea să-și descifreze propria învălmășeală din gânduri.

Îl folosise pe Mac, nu-i așa? El o făcuse să se simtă din nou femeie, după atâta timp. Nu putea să agraveze lucrurile și mai mult, pretinzând că era ceva real între ei.

Se îndreptă spre rulota ei pentru a bea o cană de ceai care să-i calmeze nervii. Cum intră, auzi telefonul sunând. La capătul celălalt al firului era avocata ei.

- Amanda, Karen Taylor la telefon. Am lucrat la contractul tău, am vorbit cu dealerii și am făcut o formă finală care te favorizează. Este fântâna ta.

- Mulțumesc. Așa și trebuie. Mac trebuie pus la punct.

- Trimit copiile prin e-mail pentru amândoi, astăzi. Uită-te peste ele și anunță-mă dacă vrei vreo modificare înainte să-l legalizez. Bine?

- Sigur, Karen, încercă ea să nu se gândească la Mac. Mulțumesc, vorbim la telefon.

Acum era genul de femeie care voia să fie. Avea grijă de lucrurile ei și de toată afacerea ei. De ce inima ei nu era de acord? De ce bătea într-un fel care însemna Mac Dalton?

De la fereastră, îl vedea cum intră în rulota lui și înțelese că era îngândurat. Știa ce dificile păreau planurile construcției unei case pentru un începător. Se gândi că-l avea totuși pe J.D. care-i controla munca, totuși îi rămâneau o mulțime de treburi de făcut. Ea nu păstrase numărul lui de telefon. Cel puțin ar fi putut să-i dea sfaturi. Trebuia totuși să nu-l

îndepărteze total , orice ar fi simțit pentru el. Își adună tot curajul și se îndreptă spre rulota lui Mac, cu gândurile răvășite. Ezită un moment înainte de a ciocăni. Când Mac îi deschise, un zâmbet abia vizibil apăru pe chipul lui.

- Amanda, ai uitat ceva?

- Cam așa ceva. Nu ți-am dat numărul meu de telefon, în caz că vrei să mă întrebi ceva despre construcție. Până când începi într-adevăr munca, poate te ajut cu ceva sfaturi. Suntem vecini, doar.

Mac o privi confuz.

- În regulă.

Ea făcu o pauză, respiră adânc, sperând că gândurile care o măcinau îi vor da pace, dar nu reuși. Îi spuse numărul de telefon, iar el îl repetă, uitându-se la ea mirat. Amanda se simți prost. Îl privi în ochii lui albaștri.

- Stabilește de la început suma cu care vei plăti muncitorii ca să nu-ți ceară mai mult la sfârșit. Și să nu uiți să te asiguri că la acoperiș se va folosi material etanș, care să nu lase să se infiltreze apa. Canalul de scurgere a apei trebuie făcut cam la cinci metri distanță de casă.

Mac avu prezența de spirit să n-o întrerupă în lungul ei șir de sfaturi date din proprie inițiativă. Tonul lui fu politicos când ea îl lăsă să vorbească în cele din urmă.

- Bineînțeles. Vreau să las acoperișul să-l fac ultimul.

Amanda își coborî privirea spre tenișii ei. Își dădu părul pe spate, apoi își ridică ochii spre el și spuse:

- Bine, să ne întoarcem la lucru. Ai numărul meu de telefon, în caz că vrei să mă întrebi ceva. "Dar nu te apropia de ușa mea", continuă în gând.

Pe un ton liniștit, Mac îi spuse:

- Multumesc, Amanda. Apreciez faptul că te-ai gândit să-mi vii în ajutor. Sper ca greșelile pe care le fac să poată fi reparate. Planurile casei…

Boz apăru în ușă și ignoră comanda lui Mac de a sta jos, ceva neobișnuit pentru drăgălașul animal, și se îndreptă spre Amanda.

- Planurile. Aș vrea să arunci o privire pe ele când o să ai timp.

Amanda încuviință. Voia să scape de privirile lui și de impactul psihic pe care-l avea asupra ei prezența lui Mac. Se întoarse rapid și porni spre garaj. Bătutul cuielor era ca o terapie pentru ea.

* * *

Două zile mai târziu, Mac realiză de ce Amanda voia dintr-o dată să pară așa de grijulie cu el. Stătea în bucătărie, la masă, și se uita la copiile trimise de avocata ei.

Întrebări fără răspuns îi treceau prin minte în timp ce citea contractul. El conținea sugestii pentru schimbarea echipamentului necesar la sistemul de apă. Trebuia comandat la reprezentanța Mercedes-Benz. Prețurile erau exorbitante. El aruncă hârtia și ridică receptorul telefonului. Îl sună pe J.D.

- Ce sunt toate astea? Ți-am spus că micuța doamnă vrea să-mi facă viața cât mai grea cu putință.

- Este cel mai bun sistem care există, asta e sigur. Mai performant decât ai tu nevoie, doar dacă nu vrei să faci o livadă cu pomi fructiferi. Poate ea vrea să nu mai fie nevoie să înlocuiți instalația multă vreme. În mod sigur, vrea să se asigure că nu vor mai exista nici un fel de probleme.

- Ți-am spus că a adoptat o atitudine care are ca scop înlăturarea mea. Nu am nici o posibilitate de a folosi sistemul ei de apă, o dată ce va fi făcută legătura cu apa de la oraș. Toate cheltuielile în plus vor fi suportate de mine.

- Ei bine, nu specifică nimic despre perioada când va fi adusă conducta de apă de la oraș. Dar în orice caz, se pare că

toată sarcina instalării sistemului îți va reveni ție, dar vei fi asigurat cu apă în acest fel pentru mult timp.

Mac știa că se lupta pentru o cauză pierdută.

- Aș putea să-mi înființez propria mea firmă de alimentare cu apă?

J.D. îi confirmă într-un fel ceea ce el deja bănuia.

- S-ar putea să nu dai de apă la primele foraje și amândouă puțurile ar putea avea aceeași sursă de apă, plus că va fi nevoie să forezi mult mai adânc. Cel puțin, acum ai o sursă sigură. Știm că există apă în acest puț.

- Bine, omule! Hai să pornim acțiunea în felul acesta. O să umblu la contul meu în bancă chiar astăzi.

El închise și se gândi la următorul pas pe care-l avea de făcut: să stea de vorbă cu Amanda. Ezită un moment, ca să se uite pe fereastră după jeepul ei, apoi îi formă numărul de telefon.

Auzul vocii ei îl mișcă mai mult decât voia să recunoască; îi trezi din nou dorința de a o vedea și de a o atinge. La naiba, îl atrăgea atât de mult!

- Sunt Mac. Trebuie să discut cu tine despre contractul fântânii, Amanda. Ai câteva minute libere?

Vocea ei avea ceva inocent care-l dezarmă și mai mult. Totuși își dorea să știe ce avea de gând.

- Contractul fântânii? Eu încă n-am primit copiile. Aștept un telefon de la asociatul meu ca să-mi spună ce socoteli a făcut.

Răbdarea lui Mac luă sfârșit.

- Încearcă să rezolvi cât poți de repede, da? Trebuie să port și eu o discuție cu tine.

Trebuia să-i spună despre schițele pe care le făcuse și faptul că o anumită parte de teren nu se știa exact cui aparținea. Și asta, înainte să înceapă să toarne fundația casei. Oricum, Amanda îl luase pe nepregătite când deschise ușa și apăru în fața lui.

Apariția ei neașteptată îi făcu nervii să vibreze. Arăta fantastic cu bluza ei lila și pantaloni cu dungă, iar în picioare, sandale negre de lac. Corpul lui răspunse ca de fiecare dată când era în preajma ei. Fără să se poată controla, mintea lui memora fiecare detaliu al ținutei ei, șoldurile frumoase pe care pantalonii le îmbrăcau, talia subțire…

Voia să și-o amintească în brațele lui, iar amintirile spuneau orice altceva, numai faptul că era vecina lui, nu! Ochii ei întunecați reflectau prudență, iar el încercă să alunge imaginile incitante care-i treceau prin minte.

- Nu lucrezi astăzi? o întrebă arătând spre ținuta ei.

Ea se dădu un pas înapoi spre ușă, ca și cum s-ar fi simțit mai în siguranță afară.

- Mă duc să iau prânzul, îi explică ea.

Afirmația ei naturală îl făcu să se gândească: "Dar nu singură. Și nu cu o prietenă. " Mac se încruntă.

- Atunci, o să-ți explic pe scurt. Planurile pentru fântână implică niște cheltuieli foarte mari, care-mi revin.

Amanda păru surprinsă.

- Ți-am spus că n-am primit încă exemplarul meu.

- Dar au fost ideile tale.

- Da. A fost singura alternativă legală.

- Deci, intenționezi să lași toate cheltuielile să fie suportate de mine, nu?

Amanda își înclină puțin capul spre umăr.

- I-am cerut să facă deocamdată un contract ca să avem o idee despre cum va fi forma finală. Dar o să hotărăsc totul mai târziu.

- Înțeleg. Ce începuse să vadă în fața ochilor era roșu, tonuri puternice de roșu. Intră rapid în casă și aduse planurile casei, apoi le desfăcu pe masă.

- Uită-te, te rog, pe aceste schițe și vezi că eu dețin mai mult teren pe această proprietate.

Amanda îl țintui cu privirea.

- Ce vrei să spui? J.D. spune că tu ai aceleași planuri de casă. Nu! Cuvântul fu aproape sugrumat în gâtul ei, apoi trimiseră parcă săgeți spre el. Doamne, nu-mi vine să cred! Darrell nu a arătat niciodată interes pentru planurile mele de casă.

- Nu, dar în mod evident, a fost destul de interesat pentru a reține numele arhitectului.

Mac stătea lângă Amanda, în timp ce ea părea total ruptă de realitate. El o luă de talie și o ținu așa o clipă, de ajuns cât ea să-și simtă inima bătând puternic la atingerea lui. Ea mirosea a flori de vară. Parfumul i se impregnă în nări și înăuntrul trupului lui.

Ea se întoarse spre el și-l privi, iar cu o voce slabă îi șopti:

- Este desenul meu. Nu-l poți folosi.

- Nu am altă posibilitate. Am pierdut deja prea mult timp. Nu am decât să încep acum un proces.

După paloarea feței, el știa că primise rău veștile. El nu-și imagina cum putea să rezolve situația creată.

- Nu pot să cred, spuse ea în final, tonul fiindu-i plin de mânie. Continuă-ți drumul pe care l-ai ales, Mac. Ai câștigat! Ea se îndreptă spre ușă.

- Am câștigat? După ce am citit clauzele stipulate în contractul de împărțire a fântânii, aș putea spune că tu ai câștigat. Este destul de clar că vrei să iei tot controlul apei aici, și că intenționezi asta pe o perioadă lungă de timp. Mulțumesc Cerului că este doar un contract încheiat cu tine.

Amanda se întoarse la auzul vorbelor lui.

- La revedere, Mac. Trebuie să ajung în alt loc. E clar că nu avem nimic de discutat.

Ea plecă în timp ce lui îi răsunau în minte vorbele pe care i le spusese Amandei. Îl trezi din visare zgomotul ușii închise cu putere.

Luă receptorul telefonului și-l sună din nou pe J.D.

- J.D., primești un bonus dacă încerci să faci casa cât mai repede posibil. S-ar putea să mai fie câteva schimbări, dar oricum totul e confuz. Poți să faci asta?

- Fii sigur!

* * *

Amanda își așează șervetul în poală, așteptând să ia masa. Când ospătarul plecă, Amanda se adresă surorii sale mai mari:

- Am venit în aceste locuri cu speranța că o să-mi pun ordine în gânduri, Shelly. Și am reușit pentru un timp, dar nu destul.

- Cum se poate ca un vecin să te supere atât de mult? Nu sunt cinci acri de pământ între casele voastre?

- Da și nu. Când casele vor fi terminate, va fi o distanță mare între ele. Acum locuiesc la numai douăzeci de metri depărtare.

- În regulă, ține-ți tot timpul ușa încuiată, Amanda. N-am să vorbesc nimic cu mama și tata despre asta. Tata ar fi aici cu o armă. Întotdeauna e preocupat de tine.

Shelly se oprise din drumul ei spre San Diego, și arăta superb ca de obicei. Purta pantaloni de culoarea piersicii și un sacou crem, care contrasta cu părul ei șaten, foarte bogat.

Amanda schimbă subiectul.

- Nu vrei să vezi ce am reușit să fac pe acest pământ?

- Sigur că vreau, dar trebuie să ajung devreme la o conferință. Vreau să am cât mai multe contracte de afaceri pe anul acesta. Va fi un weekend plin de seminarii și de muncă. Vreau să obțin un profit mare. Am făcut destulă muncă de caritate până acum.

Amanda zâmbi. Shelly, în ciuda căsătoriei pe care o făcuse foarte devreme, și a faptului că nu urmase un colegiu, a fost întotdeauna ambițioasă.

- Nu-ți dorești un cămin și copii, surioară?

În sufletul ei, Amanda își dorea copii, dar după mariajul ratat cu Darrell, hotărâse că va trebui să mai amâne această problemă.

- Mă gândesc la viața mea. Gemenii îmi ocupă atât de mult timp, dar vor merge la colegiu curând. Totul s-a petrecut atât de repede pentru mine. Ți-am spus că vor să meargă la același colegiu, în New York?

Shelly o să le ducă lipsa.

- Își vor lua zborul amândoi. Dar se vor descurca bine!

- Că tot vorbești despre orașe, Amanda, sincer, nu ți-e dor de viața pe care ai dus-o la oraș?

Amanda își aranjă părul la spate, amuzată de întrebarea la care răspunsese de atâtea ori.

- Absolut deloc.

- Dar cum îți vei găsi un soț, dacă vei continua să trăiești retrasă?

- Nu vreau o repetiție a ceea ce a fost cu Darrell. Nu, mulțumesc!

Shelly luă o altă îmbucătură, apoi o privi pe Amanda, speculativ.

- Cum este vecinul tău, în fond?

Amanda aproape se înecă, apoi o privi în ochi pe sora ei.

- Brânză bună în burduf de câine.

- Oh, da. Tata mi-a spus despre el astfel de lucruri. El spune că tu poți face un bărbat să tacă sau să vorbească. Cum reușești?

- Este înnebunit cu contractul pe care l-a făcut avocata mea, dar pe care eu nu l-am citit încă. O să-l studiez după-amiază, dar din punctul meu de vedere, el nu are decât două alternative: să-l accepte sau să renunțe.

- A fost o mică ceartă între voi?

Shelly parcă o chestiona, așa că Amanda își coborî privirea

spre mâncare.

- Nu, nici nu mi-a lăsat ocazia să discut despre asta. S-a înfuriat și atât. Se întrebă ce legătură aveau reacțiile lui cu prima și ultima noapte împreună.

- Câine murdar!

- Nu, câinele este prietenul meu, spuse Amanda, lăsând-o pe Shelly cu o privire pierdută, nemaiînțelegând nimic.

- Shelly, ce spui să-mi dai niște sfaturi pentru pregătirea unei petreceri de casă nouă?

Interesul lui Shelly fu trezit într-o clipă.

- Dar cine vor fi invitații? Nu cunoști prea multă lume aici.

- Familia, bineînțeles. Vreau să vină cu toții. Unchiul Pete și verișorii noștri, prieteni din Los Angeles, și pot să-i invit și pe șefii de echipă care lucrează pentru mine, sfătuitorul meu, J.D. și soția lui. Vor fi mulți, aproximativ douăsprezece perechi. Ce spui?

Înainte ca Shelly să plece, îi dădu câteva idei. Îi sugeră o temă rustică.

- Știi familia se reunește în general pe 4 iulie. O să facem atunci petrecerea.

- Casa nu va fi terminată până atunci, sunt sigură.

- Nici o problemă. Vom urmări evoluția construcției.

Gândul că familia ei se va reuni la noua ei casă îi ridică puțin moralul Amandei.

În BMV-ul său, parcat în fața restaurantului, sora ei îi spuse:

- Oh, era să uit. Mama și tata ți-au trimis un pachet, probabil sperând să te readucă la civilizație. Cred că e un aparat de cafea espresso și alte câteva lucruri. Ei nu pierd nici o ocazie să te răsfețe.

Amanda ignoră tonul ei ocrotitor și-i mulțumi că se oprise să ia masa cu ea. Așeză pachetul în portbagajul jeepului. Conduse până la poștă să-și ia e-mail-ul și plicul trimis de

Karen. Îl așează lângă ea să-l citească acasă. Va afla de ce este Mac supărat. Mergând prin oraș, își imaginează vizita familiei sale la noua casă.

Ei vor pretinde că s-au distrat grozav, apoi se vor grăbi să se întoarcă în aglomerația și agitația din Beverly Hills, Brentwood și Westood.

Fiecare dintre membrii familiei ei susținea teoria că ea, mezina familiei, era acum sub influența frustrantă a proaspătului divorț, dar se va întoarce curând în mijlocul familiei.

Când parcă mașina lângă rulotă, observă camioneta lui Mac la locul ei și îi răsunară din nou în minte cuvintele lui înțepătoare.

* * *

Încercând să adoarmă în acea noapte, Amanda se răsuci mai mult de o oră în pat, fără să aibă vreo șansă să se bucure de odihnă. Ascultă sunetele nopții. Încă trează, ea auzi un zgomot la ușă. Se dădu jos din pat și merse încet prin cameră. Apoi auzi din nou zgomotul ca și cum cineva zgâria ușa, apoi un scâncet.

Inima ei începu să bată cu putere. Aprinse lumina, apoi deschise ușa încet. Văzu nasul lui Boz. Deschise ușa mai larg și Boz încercă să se strecoare bucuros înăuntru.

- Ce este, cățel?

Câinele scheuna, gudurându-se pe lângă picioarele ei, apoi alergă în dormitor. Ea încuie ușa la intrare după care îl urmă. Cățelul se urcă în pat.

Amanda observă că lesa lui era ruptă.

- Oh, am înțeles. Mac nu știe că ai fugit, iar ție îți place mai mult patul meu decât casa ta.

Cățelul își trecu lăbuța peste bot și închise ochii. Amanda

se urcă din nou în pat. Cred că Mac te-a dojenit aspru. Probabil e prea ocupat cu planurile casei ca să aibă grijă de tine. Apoi se întinse în pat, plăcându-i căldura cățelului lângă picioarele ei.

Ciudat, cu Boz lângă ea, Amanda se simți mai liniștită, iar imaginea lui Mac se estompă încet, pierzându-se, iar visurile începură s-o cuprindă.

Capitolul 7

Un zgomot familiar o trezi. Era sigură că era duminică. Privi în jos spre Boz, care stătea ghemuit la picioarele ei și părea că doarme.

Stătu câteva clipe pentru a se trezi de-a binelea, apoi dădu la o parte perdeaua și se uită pe fereastră. O echipă lucra la fundația casei lui Mac. Lumina soarelui îi lumină bucătăria și camera. Privi din nou pe geam și-l zări pe Mac, murdar din cap până-n picioare, dar totuși sexy, îmbrăcat în blugi și un tricou. Îi privea pe muncitori. Inima îi tresări.

Doamne, o fascina. Gândi că el o atrăgea mai mult decât voia să recunoască. Simți un fior de emoție. După ce își luă privirea de la el, se gândi la faptul că Mac angajase o echipă de muncitori să lucreze duminica. Voia rezultate, nu conta prin ce mijloace le obținea, și părea că va înlătura toate obstacolele care l-ar putea opri din drum.

Începu să vorbească cu Boz despre stăpânul lui:

- Nu sunt sigură că ți-a simțit lipsa, prietene!

Apoi, se îmbrăcă cu pantaloni și o bluză albă din bumbac,

după care făcu o cafea mai concentrată ca de obicei.

Ei bine, ea avea conștiință, spre deosebire de alții, se gândi. Trebuia să îndrepte lucrurile. O să vorbească deschis cu el și o să facă contractul de împărțire a fântânii mai acceptabil pentru el. Dacă avea noroc, poate îl convingea să modifice puțin planurile casei lui.

După ce bău o ceașcă de cafea cu puțin bitter care-i dădu aromă, își adună tot curajul și ieși afară cu copia contractului.

Mac se uită la cățel cu o privire caldă, apoi o văzu pe Amanda. Încercă să-și înlăture imaginile periculoase care i se perindau prin minte. Îi reveneau momente din prima lor noapte, abandonul ei, corpul ei frumos.

Se opri în fața lui și începu să-i vorbească. Mac își încruntă o sprânceană și strigă:

- Nu te pot auzi din cauza zgomotului!

O luă de braț într-un fel cam dur și o ghidă spre rulota lui, unde zgomotul nu era atât de asurzitor. Felul în care o privi, o blocă pe moment. Nu era nici urmă din bărbatul care fusese în acea noapte de vis.

- Ți-ai revenit, Amanda? Sau încerci să mai pretinzi că nu s-a întâmplat nimic între noi?

Amanda era emoționată. Degetele îi tremurau pe contract.

- Am venit să dau cărțile pe față. Ea ridică contractul. Ție nu-ți place felul în care a fost conceput, iar mie nu-mi convine copia la indigo a casei mele pe care o construiești… deci, nimic nu e corect, nu-i așa?

- Viața nu e corectă, Amanda. Tot ce ne rămâne este să facem lucrurile mai frumoase. Privirea lui o învălui, și el o luă protector pe după umeri. Nu crezi că despre asta ar trebui să discutăm? Atingerea lui o răvăși. Când el se aplecă și-i cuprinse buzele într-un sărut, gură ei îl acceptă cu pasiune.

Simți plăcerea cum îi vibra în fiecare fibră din trup și inima i se opri. Îl dorea, nu se putea opri să-l dorească. Dar, iarăși

prezumțiile reveniră. Mac era un om care nu știa ce vrea, exact ca fostul ei soț. Nu putea să accepte să fie rănită încă o dată. Într-un fel sau altul, trebuia să se îndepărteze de el, să-și țină promisiunea pe care și-o făcuse sieși de a începe o viață independentă. Se retrase și-l privi în ochi.

- Mac, nu trebuie să facem asta. Nu din nou. Nu face situația mai dificilă pentru mine.

Cum se îndepărtă de el, avu o senzație de răceală, ca o briză a nopții. Ochii lui erau încărcați de întrebări fără răspuns. Ea știu dintr-o dată ce trebuia să-i spună:

- Te-ai gândit la unele modificări în planul casei tale? murmură ea. Trebuie să vorbesc și cu Karen Taylor.

Mac se dădu un pas înapoi.

- Dacă vrei să negociezi, n-are nici un rost, Amanda. Hârtiile sunt semnate. Am acceptat condițiile tale.

Tonul lui fusese caustic. Ea tăcu, încercând să se autocontroleze.

- Mac, îmi pare rău… știu… Încercă să-i spună că acel contract nu fusese ideal, dar Mac îi tăie vorbele, neclintit la explicațiile și scuzele ei.

- Nu-ți face griji, vecină. Și nu-ți face probleme în privința casei tale. O să schimb unele lucruri în exterior și în interior, ca să fii mulțumită. Ai făcut treabă bună cu arhitectul tău, și apreciez asta. Probabil voi construi și camere în plus față de plan.

- Mac!

- Sunt simple afaceri, iar tu se pare că obții ce ți-ai dorit. Mulțumesc că l-ai adus acasă pe Boz.

Replicile lui erau scurte și reci. O lăsă acolo și se întoarse la lucru. Nu putuse citi nimic în ochii lui. Simți o durere ascuțită în inimă. Dacă el așa voia, așa va fi! Se întoarse spre casă, înțelegând că nu fusese o idee bună să vorbească cu el. Nu voia să mai rămână acasă în după-amiaza asta. Va merge la

un film în oraș. O comedie ar ajuta-o din starea neplăcută în care se afla. Dar când filmul începu, în loc să râdă, începură să-i curgă lacrimile.

* * *

În decursul celor două săptămâni care urmară, ea se consultă în câteva rânduri cu J.D., dar pe de altă parte îl văzuse pe acesta mergând acasă la Mac aproape zilnic.

Construcția casei lui Mac decurgea foarte repede, zidurile erau terminate. Din afară arătau foarte bine. Trebuiau doar finisate.

Lucrătorii care făceau acoperișul erau zilnic prezenți la datorie. Ea își plănuise să-și ocupe tot timpul, dar o deranja faptul că Mac o învinovățea, deși își spunea de mii de ori că părerea lui nu conta. În adâncul sufletului ei, știa că totuși conta foarte mult.

În timp ce Amanda, cu tâmplarul și zugravul pe care-i angajase, lucra la pereții din interior, un muncitor lucra la exteriorul casei. Făcea tot ce putea ca să-l ignore pe Mac, iar el părea că nu are ochi pentru ea. Oricum, Boz venea des s-o viziteze și câteodată rămânea acolo, la ea acasă. Îi plăceau aceste seri. Câinele stătea cu ea pe băncuța din bucătărie, sau în pat, când ea citea sau studia.

Munca lui Mac progresa atât de repede, încât ea crezu că ceva nu e în regulă când îi zări pe toți oprindu- se din lucru la un moment dat. Dar se pare că Mac se grăbea cu treaba, iar echipele de muncitori erau la capătul puterilor.

Astăzi, muncitorii se opriră din lucru, în timp ce Mac aranja afară un prânz bogat pentru ei. Lângă lucrători stătea o blondă elegantă. Amanda nu reuși să ghicească cine era.

Încercă să nu se enerveze, pentru că munca la construcția casei ei mergea încet. Dar peste ceva timp, un val de căldură

o toropi. Astăzi electricianul ei trebuia să instaleze lumina în bucătărie, dar nu apăruse încă. Cel puțin nu pe terenul ei. Din întâmplare, zări camioneta lui în fața casei lui Mac.

Nu voia să mai pună piciorul pe pământul lui Mac, dar asta era totuși prea mult pentru ea. Imediat, luă celularul și formă numărul lui J.D. Răspunse soția acestuia.

După ce se prezentă, femeia începu să discute ca și cum ar fi fost prietene:

- Hei, bună! Eu sunt Lili. J.D. mi-a povestit despre tine. Nu ești tu domnișoara care a făcut o parte din casă cu mâna ei?

- Am făcut și eu ceva, e adevărat.

- Ei, să fiu a naibii! Ești ca bunica mea. Ea a fost una dintre pionierele acestei văi. Ea și bunicul au început de la nimic. Bunica a construit partea exterioară a casei, pentru că bunicul era ocupat cu munca câmpului.

Amanda făcea eforturi să nu izbucnească în râs.

- Nu sunt o pionieră. Și în mod sigur, J.D. a exagerat puțin.V-am sunat pentru că vreau să-i cer părerea în legătură cu electricianul care lucrează pentru mine și care n-a venit astăzi. Făcuse treabă bună înainte. Dar de data asta nici măcar n-a telefonat să mă anunțe. Poate J.D. știe ceva despre el.

- Asta nu-i tot, iubito. Acești oameni sunt niște gurmanzi, iar când e vorba de mâncare pe gratis și pe deasupra și bună, ei găsesc o portiță ca să scape de muncă. Pariez că pe electricianul tău îl cheamă Buddy Baxter.

- Exact, v-a spus J.D.? Amanda se plimba cu pași mici prin bucătărie.

- Nu era nevoie să-mi spună. Tu trebuie să fi observat că avea mereu câte ceva sub cingătoare. Nevasta lui mi-a spus că trebuie tot timpul să ciugulească ceva: cipsuri, stiksuri, bomboane, orice. Ea tuși. Toate femeile lor sunt înnebunite pentru că ei se întorc acasă și au pretenția ca ele să gătească exact ca Mac Dalton.

- Da, dar el are un restaurant. N-ar trebui să se lase comparate cu un profesionist.

- Oh, deja are un restaurant? Mă gândeam că este în căutare unde să-l deschidă. Își testează mâncărurile pe băieții care muncesc la el. Să vadă care mâncăruri sunt apreciate.

- Nu știam. Noi doi nu prea vorbim.

- Oh, J.D. crede că voi sunteți foarte apropiați.

- Nu, în nici un caz, spuse Amanda încercând să atenueze pofta de vorbă a femeii.

- Ei bine, așa stând lucrurile, ai putea avea probleme cu toți muncitorii. Dacă nu-i poți hrăni la fel de bine ca Mac, ei sunt tentați să meargă la el.

- Nu pot, eu nu gătesc. Cum se descurcă J.D. cu echipele de oameni? Trebuie să fie atent cu toți oamenii în parte și asta ia o grămadă de timp. Ea tuși din nou.

Amandei îi plăcu sinceritatea femeii. Se gândi că ele ar putea deveni mai apropiate.

- Într-una din zilele astea voi da o petrecere de casă nouă, J.D. m-a ajutat mult. Mi-ar face plăcere dacă v-aș avea avea printre invitați.

- Sigur, nu voi lipsi. Doar anunță-mă când, domnișoară Stanfield.

- Spune-mi, te rog, Amanda.

* * *

Buddy Baxter veni în jurul orei șaisprezece, după ce termină treaba la casa lui Mac, dar o anunță că nu poate să stea decât o oră. Amanda se străduise toată ziua să afle cum ar putea să-i atragă pe muncitori, așa cum o sfătuise Lili, dar nu-i veni nici o idee.

J.D. o sunase și-i dădu o veste bună. O asigurase că Mac schimbase modelul zidurilor. Apoi, îi dădu și o veste rea. Mac

avea nevoie de același număr de muncitori de câți avea și ea nevoie. El îi promisese, totuși, că o va ajuta la lucrul în interiorul casei. Mai mult decât atât, Buddy lucră aproximativ o jumătate de oră la instalația de lumină, apoi pretinse:

- Îmi pare rău, doamnă. Am niște probleme la umăr și dacă stau cu mâna ridicată, nu mai pot de durere. Și coborî de pe scară.

Amandei îi veni o idee genială. Poate îl va convinge.

- Buddy? îl strigă ea dulce, în timp ce se duse la el și îl apăsă puțin pe umărul bolnav. În locul acesta te doare?

- Da, de ce? De unde știți?

- Țineai umărul acesta puțin mai înclinat. Sunt fizioterapeut. Dacă vrei să iei puțin loc, o să-ți masez puțin mușchiul.

El o privi puțin neîncrezător.

- Dă-mi zece, cincisprezece minute și o să vezi că te vei simți mai bine, iar mâine nu te va mai durea deloc și o să poți să vii să-ți termini munca.

- Bine, spuse el, cu sprâncenele ridicate întrebător. El încă părea sceptic.

- Așteaptă un minut, te rog. Trebuie să aduc ulei special pentru masaj și niște prosoape calde.

Ea luă un scaun de metal și-i arătă cum să se așeze, cu umărul puțin înclinat pe spătarul scaunului. Se duse repede în rulotă după lucrurile de care avea nevoie. Când reveni, își dădu seama că purta aceleași haine pe care le luase când fusese o căldură toridă: șort și o bluză scurtă. Dar Buddy nu se uita la ea, oricum.

Ea îi sprijini capul pe o pernă, cerându-i să-și scoată cămașa și să-și pună un prosop cald în jurul mijlocului.

- Buddy, relaxează-te, îi spuse după câteva clipe.

El își întoarse capul ca s-o poată vedea și privirea lui o fixă. Observă, brusc, cum era îmbrăcată doamna care-i făcea masaj. Ea îi spuse să-și lase capul pe spate.

- E prea fierbinte, Buddy?

- Oh, nu , doamnă. Mă simt bine. Chiar foarte bine.

Amanda începu să discute cu el despre munca lui. Bineînțeles, el vorbi și despre casa lui Mac și menționă că are același sistem de iluminare în bucătărie. O să lucreze pentru Mac mai târziu.

- Îți place să lucrezi pentru el? întrebă Amanda cu nepăsare.

- Stă mereu cu ochii pe noi, dar ne pregătește niște mese grozave.

- Asta e bine. Trebuie să-și trateze bine muncitorii, pentru că ei muncesc mult și merită asta. Munca în construcții este foarte grea dacă nu știi să-ți folosești grupele de mușchi. Corect? Dar, din fericire, există spitale unde se fac operații performante când este vorba de probleme serioase. Îmi place să-i ajut pe oameni să se poată întoarce la munca lor refăcuți. Te simți recompensat? îl întrebă.

- Operație? Spuse Buddy alarmat.

- Nu mă refeream la tine, Buddy, relaxează-te. Acum s-ar putea să te doară puțin, iar dacă devine dureros, te rog să-mi spui , da?

Buddy încuviință.

- Nu va dura mult. Știu că trebuie să pleci acasă.

- E… e bine! Oricât ar dura, domnișoară Stanfield. Cred că sunt norocos că am drept client un fizioterapeut.

Ea îi observă privirea oprită pe nasturii de la pantalonii ei scurți, când întoarse capul. Își modifică poziția în scaun, în așa fel să n-o poată privi. Apoi, aplică uleiul pe piele, și începu să-i maseze grupele de mușchi, încet, începând cu gâtul. Trecuse mult timp de când nu mai practicase, dar cunoștințele îi reveniră în memorie.

Amanda se simți minunat. Mac putea să le potolească foamea, iar ea putea să-i vindece. Se concentră asupra pacientului ei, până îi simți mușchii relaxați total.

- Ți-e bine, Buddy?

- Da, mult mai bine.

Dacă entuziasmul din vocea lui ar fi fost contagios, ea ar fi putut rezolva orice problemă legată de bărbați.

- Putem să repetăm tratamentul mâine, dacă va fi necesar. Și va trebui să înveți să-ți folosești mușchii corect, ca să înlături problemele ce ar putea apărea pe viitor.

- Gata? întrebă el când ea se opri.

- Numai o clipă, să înlătur excesul de ulei care n-a intrat în piele. Era sigură că Buddy va veni mâine la lucru.

* * *

Mac turna cafea în ceașca lui J.D. Era ora micului dejun. Micuța bucătărie din rulota lui Mac le devenise sală de conferințe, iar ei erau prieteni acum.

- Nu este vina ta, J.D. Munca decurge normal. Dar eu mă simt de parcă aș sta pe loc.

- Construirea unei case cere timp. Puteai să-ți cumperi una gata făcută. De ce te grăbești așa?

- Nici eu nu știu. Doar că am pus o mulțime de bucăți de fier pe foc și aștept ca măcar una să devină fierbinte. Casa aceasta e singurul lucru care merge bine în viața mea. El nu voia să se confeseze mai mult. Știi, mă gândeam, casa Amandei s-ar putea să fie gata prima. Dacă sunt conflicte între echipe, trimite-le să lucreze mai întâi acolo.

- N-ai auzit ce se întâmplă acolo? Câțiva dintre bărbații care aveau probleme musculare, au fost ajutați să scape de ele și de alte dureri care-i chinuiau.

- Da, știu, spuse Mac, aproape cu respirația tăiată.

- Construcția casei va fi gata la timp. Nu cred că o mai poți ajuta cu casa, râse J.D.

- Mă gândeam că vei spune asta. El începu să se gândească

că nu-i lăsase Amandei șanse egale. Dar acum era prea târziu.

- Nu știu cum reușește. Muncitorii se întorc acasă mai relaxați decât când au plecat, glumi J.D.

Supărarea lui Mac i se citea în ochi când îl privi pe J.D. și-i spuse răutăcios:

- Dar tu nu ai nici o problemă reumatică?

J.D. nu păru ofensat.

- Nu. Am cinci copii și zece nepoți care au grijă de mine. Crezi că vreau s-o supăr pe Lili? Mă va duce înapoi în Las Vegas.

- O.K. Scuză-mă. Te rog totuși să transmiți un mesaj muncitorilor. Dacă termină munca la mine în timp util, eventual între pauzele dintre terapiile fizice ale Amandei, primesc un bonus.

J.D. îl privi peste ceașca de cafea dintre palmele lui, cu o expresie conspirativă.

- Sigur, care este oferta?

- Trebuie îndeplinite două condiții. Munca să fie făcută exemplar și terminată la timp, și… fără dureri musculare.

- Asta am înțeles. Mai departe.

Mac încuviință din cap.

- În acest caz, primesc mese suplimentare pentru ei și oaspeții lor, la King's Ransom. Plus, desigur, le dau de lucru în Beverly Hills. Crezi că-i va încânta?

- Cum să nu! Doamnele vor fi înnebunite la gândul unei cine în Beverly Hills. Acesta este restaurantul pe care-l deții, nu?

- Da, sunt asociat.

- Consideră că e ca și aranjat.

Mac se simți dintr-o dată mai ușurat, dar privirea îi căzu pe schițele de pe masă și acestea îi aduseră în fața ochilor zâmbetul dulce al Amandei. Avea nevoie de asta în viața lui. El zări câteva haine de-ale ei întinse pe o sârmă. Se simți ca un

școlar, vecinul celei mai populare fete, care nu-i acordase nici o atenție. La naiba! Își dorea atât de mult s-o vadă. Îl va lăsa pe Boz să-i țină companie la noapte, sperând să-i reamintească de stăpânul lui.

Pregătirea meselor pentru muncitori îi ocupa timpul, dar mintea îi era mereu la frumoasa lui vecină. Începuse chiar să-i dea dreptate Amandei pentru felul cum procedase la împărțirea fântânii. Simțea nevoia s-o protejeze. Ea nu voia decât să-și asigure viitorul, într-un fel cum voise și el. Dar amintirile nopții petrecute cu ea îi aducea parfumul primăverii în suflet.

- Mai vrei să-mi spui ceva? întrebă J.D. Voiai să faci unele schimbări.

- Scuză-mă. Alungă imaginea Amandei și-i răspunse rapid lui J.D.: Da, vreau anumite schimbări. Totul în casa mea va fi la fel ca și în cea a Amandei, cu excepția bucătăriei, unde mobila va fi diferită. Și vreau baie jacuzzi, cu peretele din sticlă. Și flori, poate nuferi. O să le comand chiar eu.

- Pe toate? murmură J.D. mai mult pentru sine. El făcea eforturi să nu-și arate mirarea.

- E mai simplu în felul ăsta, se apără Mac.

- Sigur că este, își plecă J.D. privirea. O să-i spui micuței doamne, nu?

- Da, lasă asta în seama mea.

- Tu ești șeful, îi spuse J.D. sorbind ultima gură de cafea.

- O.K., mulțumesc că ai venit. Va trebui să-mi spui ce pune pe podea, în caz că nu apuc eu să aflu.

- Nu cred că joci cinstit.

- Atâta timp cât ea se poartă așa, joc foarte cinstit. Și nu uita să le vorbești muncitorilor despre propunerea mea. Vreau ca visul ei să devină realitate cât mai repede posibil.

- Ți-ar plăcea ca muncitorii să fie plecați, nu?

- Da, fii sigur. Mac zâmbi șmecherește. Asta e tot pentru azi.

Anunță-mă dacă apar alte probleme.

J.D. se ridică să plece.

- Tu să faci la fel, Mac. Îl bătu cu palma pe umăr. Sună-mă pentru orice problemă.

Mac îl privi și , pentru moment, observă o sclipire în ochii lui J.D., ceea ce-l făcu să se întrebe dacă bătrânul lui prieten avea răspuns pentru orice. Pentru moment, cel puțin, Mac se simți ca un om ascuns în spatele unei măști, fugind de ceea ce-și dorea într-adevăr în viață.

Avea totuși încredere în instinctele lui care rosteau numele unei doamne cu care împărțise o singură noapte, și care fusese născută pentru a fi iubită - Amanda.

* * *

Mac îi mulțumi lui Dumnezeu pentru metabolismul cu care-l înzestrase. Mânca bine și nu avea niciodată probleme. Acum, la sfârșitul lui iunie, venise să mănânce din nou la restaurantul lui preferat. Porni într-un tur de-a lungul părții de vest a cartierului. Ultima oară când fusese aici, comandase piept de rață la grătar și îl complimentase pe bucătar.

De dimineață, devreme, J.D. se oprise pe la el să-l întrebe încă o dată dacă îi spusese Amandei despre casele lor. Mac găsi o scuză pentru că nu făcuse lucrul acesta. J.D. și Mac discutară puțin despre posibilitățile de găsire a unui teren pentru construirea unui restaurant. Rămaseseră la stadiul de proiect.

El intră în holul restaurantului și se așeză pe bancă în așteptarea unui loc, dar imediat observă că erau locuri libere.

Fata de la recepție, îmbrăcată într-o rochie albastră, se întoarse spre el.

- Domnule, masa rezervată pentru dumneavoastră este aici.

Mac privi spre masa arătată de tânără și observă că erau mai

multe locuri.

- Cine îmi face farse? Sigur este masa aceea?

- Sunteți domnul Dalton? Tânăra femeie îl privi îngrijorată, ca și cum făcuse o greșeală.

- Chiar el!

Ea zâmbi.

- Doamna va veni imediat. Cu o atenție măgulitoare, ea îi zâmbi, apoi plecă spre locul unde întâmpina clienții.

Uitându-se spre intrare, el se gândi că unul dintre agenții săi imobiliari îi făcuse o glumă. Câteva minute mai târziu, bănuielile lui se dovediră a fi false. Amanda intră în restaurant, cu o rochie elegantă unduindu-i-se pe corp. El înlemni. Era pe cât de surprins pe atât de emoționat. Se ridică în picioare în timp ce ea luă loc la masă.

Incapabil câteva momente să vorbească, spuse în sfârșit:

- Mă bucur că te văd, Amanda.

Se așeză pe scaun, cu degetele crispate pe lemnul mesei. Apropierea ei îi încorda simțurile.

- J.D. mi-a spus că vrei să discutăm, rosti ea simplu.

Capitolul 8

- Vrei să comandăm mai întâi? întrebă el, adunându-și toată prezența de spirit de care dădea dovadă de obicei. Nu fusese pregătit pentru asta. Confidentul lui personal nu-l avertizase.

- J.D. mi-a sugerat o bucătărie cu ventilație împotriva fumului. Îmi convine, spuse ea, apoi tăcerea se așternu între ei.

Trebuia să spună și el ceva.

- Amanda, sper să n-o iei ca pe o ofensă, dar am așteptat prea mult ca să-mi cer scuze.

- Vrei să-ți ceri scuze?

Mac nu sesiză nici o urmă de ironie în glasul ei.

- Da, vreau, dar nu vrei mai întâi să comanzi?

Amanda luă paharul cu apă și Mac observă că-i tremurau degetele. Sigur, ea se afla la capătul puterilor. Nu avea de unde să știe cum va fi tratată, sau ce voia să-i spună, totuși venise.

El respiră adânc, bucuros că purta pantaloni și un tricou sport, nu costum. Toată săptămâna nu dăduse importanță ținutei sale pentru că știa că n-o s-o vadă pe Amanda.

- Te-a vizitat familia la noua ta casă?

- Nu, de fapt, mi-au trimis tot felul de pachete prin poștă și am vorbit la telefon.

- Când te vor vizita?

- Trebuie să înțelegi că membrii familiei mele sunt foarte ocupați și toți așteaptă să-mi revin și să mă mut înapoi la Los Angeles într-o zi.

Ospătărița veni, îmbrăcată în blugi, botine și tricou western.

- Doriți ceva de băut?

- Mac, comandă tu. Mă încred în gusturile tale.

Mac comandă două meniuri complete, deci nu vor fi întrerupți din nou în timp ce Amanda îi va povesti despre familia ei.

Se îndoia că ea s-ar fi bazat vreodată pe altcineva decât pe propriile forțe. Părea că era în dispoziție bună în seara asta. Și acest gând îi dădu speranțe. Poate îi era oferită o șansă. Nu-și putea dezlipi ochii de pe chipul ei, de pe tenul ei fin, de la senzualitatea pe care o emana prin fiecare por.

Ospătărița sosi cu stica de vin alb. Mac insistă să toarne el în pahare, în acest fel rămânând singuri.

- Încearcă vinul nostru local și povestește-mi despre familia ta.

În timp ce Mac turna în pahare, ochii Amandei exprimau emoția. Ea își reașeză furculița pe șervețel. Mâinile ei îi accelerară circulația sângelui. Mâini care pot construi o casă, pot alina durerile; admirabile, puternice, senzuale.

După un scurt moment de tăcere și după ce gustă din vin, ea își ridică privirea spre el.

- Părinții mei nu sunt chiar atât de răi, sunt doar protectori. Eu sunt mezina familiei, surorile mele sunt mai mari. Copii lor sunt și ei destul de mari. Mama și tatăl meu au insistat întotdeauna să aibă grijă de mine, dar eu mi-am urmat drumul

întotdeauna.

- Și acum?

- Sunt mai ocupați acum, dar încă se interesează mereu de viața mea, încercând să mă convingă să mă întorc la oraș.

- Și surorile tale?

- Tammy este mai mare decât mine cu zece ani. Shelly este cea mai mare dintre noi, între mine și ea sunt doisprezece ani.

- Ele locuiesc la Los Angeles?

- În Westwood și Valley și au viețile lor agitate. M-am întâlnit cu Shelly aici, în oraș, într-o zi, în drumul ei spre San Diego.

Îi răspundea la întrebări pe care nu i le adresase. Ele erau amândouă prea ocupate ca să se ocupe de viața surorii lor mai mici. Dar ce știa el despre familie? Totuși trebuia să întrebe.

- Vrei să spui că ele nu au timp pentru tine? întrebă el, apoi ridică paharul cu vin.

- N-am spus asta, răspunse Amanda ca și cum ar fi luat apărarea familiei. De fapt, o să mă ajute să pregătesc o petrecere de casă nouă pe data de 4 iulie.

- Nu credeam că este aproape gata casa ta.

- Nu, mai am o mulțime de lucruri de făcut, dar Shelly a organizat totul, și a stabilit data la care familia mea se reunește în fiecare an.

Mac dădu din cap. Ele o includeau pe Amanda în programul lor, nu invers.

- În cazul acesta, sunt sigur că va fi o zi frumoasă.

Cu o mică ezitare, ea adăugă:

- Te rog să vii și tu, dacă nu ai alt program.

- Nu vreau să apar într-o reuniune de familie.

- Nu vor fi numai membrii familiei mele. L-am invitat pe J.D. cu Lili, Buddy Baxter cu soția, și câțiva prieteni din Los Angeles.

- În cazul acesta, voi veni, dar nu pot să apar cu mâna goală. Spune-mi cu ce să contribui.

Ospătărița sosi cu salatele pe care le ceruse Mac. După ce plecă, Amanda îi spuse:

- Deci cu ce scop am fost invitată la cină? Ca să închei un armistițiu? Colțurile gurii ei se ridicară într-un zâmbet dulce.

- Cred că da. Am fost nepăsător. Nu luasem în considerare prin ceea ce treceai tu, și…

- Oprește-te. Ea clipi din ochi și ridică o palmă. Am înțeles mesajul.

Mac zâmbi când îi zări privirea neîncrezătoare și în același timp mirată.

- Care e mâncarea ta preferată? întrebă el.

- Paste Fettacine cu ardei roșii copți, răspunse ea privindu-l în ochi. Sunt deosebit de gustoase la King's Ransom.

Mac o luă ca pe un compliment.

- Mulțumesc. O să mă străduiesc să-ți pregătesc mâncarea preferată într-una din serile astea, dacă o să vrei să mă vizitezi.

Amanda nu-i răspunse, și privi în farfurie. El n-o mai întrebă nimic, dar o privea cum tăia pieptul de pui. Gustă din el și încuviință a plăcere.

- Delicios. Ar trebui să mănânc mai mult în oraș. Părinții mei mă îndemnau mereu. Îmi trimit ghidul noilor restaurante din Los Angeles și Beverly Hills.

Mac păru amuzat.

- Era trecut cumva și King's Ransom?

- Da, ai intrat într-o piață a competiției, Mac. Mulți din așa zișii restauratori sunt vedete de cinema sau de televiziune, care își folosesc faima pentru a avea succes în afaceri. Tu ai pornit de la zero. Se vorbea despre flerul tău de a alege felurile de mâncare solicitate. Încă mai vrei să renunți la King's Ransom?

- Nu uita că am un partener de afaceri, și că am fost plecat

prea mult timp. Cartea a fost tipărită în perioada cât am lipsit, spuse el, coborând vocea. În mod sigur nu-i plăcea să-și reamintească.

- Asociatul tău era menționat foarte puțin. Scria că ea a semnat lista vinurilor.

- Au uitat să amintească despre abilitatea ei în marketing. Era înnebunită să fie persoană publică.

- Asociatul tău era bărbatul cărunt care venise cu limuzina, nu?

- Da, și sunt sigură că va transforma restaurantul într-o adunare a vedetelor, dacă n-a făcut-o deja.

Mac se bucură că ea nu simțea nici un fel de animozitate pentru bărbatul din viața Clarissei. Când era în preajma Amandei, simțea că acea relație fusese dintr-o altă viață a lui.

- Tu nu cauți faimă și succes, nu-i așa?

- Nu genul acesta de succes. Dar mi-am dorit asta într-o perioadă… Ai de gând să mănânci puiul acesta sau nu? întrebă el. Nu-i plăcea să vorbească despre sine.

- Mac? Cuvântul veni parcă de undeva, dinăuntrul ei, și el știa că tonul lui fusese aspru. Trebuia să evadeze cumva din discuție.

El îi explică:

- Mi-ar plăcea să-mi spui părerea ta.

Un timp, vorbiră despre cum evoluau lucrurile cu construcția casei ei.

J.D. făcuse un lucru înțelept aranjându-le întâlnirea pe un teren neutru, realiză Mac, apoi mâncă în continuare. Nu știa ce să-i mai spună. Dar știa că nu avea voie să piardă ocazia de a îndrepta lucrurile.

Când fu servită plăcinta, Amanda mâncă jumătate dintr-o bucată, apoi o dădu la o parte.

- O.K., sunt gata să-ți spun părerea mea.

Mac își ridică privirile, uitându-se la ea, în timp ce-l studia.

El se sprijini de spătarul scaunului.

- Minunat! Spune-mi!

- Eu nu sunt critic culinar. Dar știu că poți mai mult.

- Mai mult? El păru surprins. E ceea ce intenționez să fac, dar nu are nici o legătură cu gătitul.

- Mă refer la aceste mâncăruri, acest meniu, chiar întregul restaurant. Dacă vorbim despre aceste lucruri, poți să le faci mai bine, pentru că ai chemare și talent.

O simțea de partea lui.

- Înseamnă mult pentru mine să aud asta, dar în viața mea sunt și alte lucruri importante, nu numai afaceri.

- În mod sigur, răspunse ea.

- Vreau să-ți fac o confidență. Știu că fiecare dintre noi avem un stil de viață și lucruri de făcut, dar te vreau în viața mea, Amanda. Credeam că deveniserăm prieteni buni.

Ea zâmbi ușor.

- Nu vom fi străini.

Cuvintele ei îi tăiară respirația.

- Bine, fu singurul răspuns pe care-l putu da.

- Mai ales că ai fost atât de amabil încât ai schimbat planurile casei tale pentru mine. Sunt sigură că în ansamblu, va arăta diferit. Înseamnă foarte mult pentru mine. Apreciez eforturile tale.

Cuvintele ei îi făcură inima să bată mai puternic. Uitase să-i spună de planurile casei, dar știa cât de supărată va fi să aibă lângă ea copia la indigo a casei ei. Dar nu era momentul să-i spună acum.

* * *

Pe data de 4 iulie, de dimineață, mesele și scaunele pe care le comandase Shelly pentru petrecere erau deja aranjate. Astăzi, bucătăria Amandei va fi folosită într-adevăr. Mai avea de

zugrăvit înăuntru, de lăcuit, și de pus carpetele. Mac veni primul și aduse salată de pui gătită chinezește, și pui la grătar.

Când așeză platourile pe masa din bucătărie, aroma puiului îi făcu poftă.

- Mulțumesc, Mac. Miroase minunat, spuse ea. Pot să gust puțin?

Mac luă o bucată și o apropie de gura ei.

- Ai grijă pentru că este fierbinte.

Ea luă o bucățică și o mestecă savurând-o.

Ochii ei exprimau încântare.

- Mă gândeam că o să-ți placă.

- Mac, nu-i nevoie să fii atât de formal.

El purta un costum cu sacou, ceea ce o făcu să se gândească la faptul că el urma să-i impresioneze familia. Ea purta pantaloni largi, model sport, și o bluză până în talie cu imprimeu floral.

- Mandy, a intervenit ceva. O să vin mai târziu la petrecere.

"Nu, nu se îmbrăcase așa ca să creeze impresie bună. Cel puțin, nu familiei ei" se gândi ea.

Simți o undă de dezamăgire și se strădui să nu se vadă asta.

- J.D. spunea că dacă o să mergem pe șosea în jurul orei șapte seara, vom putea vedea focuri de artificii, din centrul orașului. O să te întorci până atunci?

- O să stau până vine familia ta. Apoi plec și sper să ajung până încep focurile de artificii.

Ea se simți mai bine când văzu efortul lui de a fi cu ea cât mai mult timp, dar nu știa unde pleacă.

- Îmi pare rău că trebuie să pleci. O să-ți simt lipsa, dar măcar tu să te salvezi din calea familiei mele.

- Nu pot fi atât de răi.

- Ei bine, să nu fii surprins când o să vezi cât sunt de direcți. Ei nu vor fi diplomați când își vor exprima părerile.

O clipă mai târziu, Amanda auzi gălăgie și-și dădu seama că

sosiseră. Se uită pe fereastră și văzu șirul de BMW-uri parcând.

- E timpul să întâlnești trupa.

- Întâmpină-i, spuse Mac. Amanda îi așteptă în fața ușii și-i pofti în bucătărie.

Mac observă o femeie scundă, brunetă, cărând multe cutii. Bănuia că este mama Amandei. Ea așeză cutiile cu mâncare pe etajera de culoarea migdalei, într-un colț al bucătăriei.

- Oh, ce culoare drăguță. Dă bucătăriei un aer proaspăt și lasă impresia de curat, îi spuse Amandei, care o sărută pe obraz.

Toți duceau câte ceva. Doi adolescenți gemeni, îmbrăcați în blugi, așezară cutiile pe podea, apoi dispărură repede în holul dinspre baie, certându-se care să intre primul. Amanda o luă pe mama ei de braț și o întoarse spre Mac.

- Mamă, el este Mac, vecinul meu. Ți-am povestit despre el.

Ea păru să-l categorisească astfel:

- Oh, da, directorul. Bună!

Zâmbetul ei păru puțin oficial. Nu-și făcuse încă o părere despre el.

- E o plăcere să vă cunosc, doamnă Stanfield. Aveți o fată care reușește să facă multe lucruri minunate. Merita o petrecere și o șansă să se relaxeze.

- Oh, sigur. N-o s-o lăsăm să miște un deget, astăzi.

Vocea ei păru mai puțin sinceră, după părerea lui Mac. Doamna Stanfield se întoarse spre o femeie înaltă care-i păru lui Mac având alura unui comandant de mase, după felul în care era îmbrăcată, după atitudine.

- Nu-i așa, Shelly?

Femeia așeză o cutie mare jos, lângă barul din bucătărie.

- Amanda, el este prietenul tău?

Shelly era îmbrăcată cu un sacou albastru de mătase și pantaloni albi.

- Amanda mi-a povestit multe despre dumneavoastră,

domnule Dalton. O să rămâneți la petrecere? Ea nu așteptă răspunsul lui, dar strigă peste umăr:

- Tată, hai să-l cunoști pe noul prieten al Amandei.

După prezentarea făcută cu înflăcărare de Shelly, Mac îi întâlni pe toți adulții familiei Amandei, cele două nepoate, doi prieteni ai lor și apoi pe cei doi gemeni, care se întorseseră necăjiți că nu găsiseră un calculator în toată casa. Dar Amanda se pregătise și le dădu un set de badminton. El se retrase puțin, eschivându-se. Cealaltă soră o întrerupse pe Amanda din pregătiri de trei ori în cinci minute, dându-i mereu sfaturi.

Doamna Stanfield găsi un scaun și începu să răsfoiască o revistă cu decorațiuni interioare pe care o dăduse Amandei. Tatăl Amandei trebăluia prin bucătărie. Dar Mac observă că Amanda făcea mai multă treabă ca oricine.

Shelly avea nevoie de asta… Tommy făcea altceva. Nepoții o strigau că voiau și ei ceva. Amanda răspundea fiecăruia cu răbdare, servindu-i în același timp cu băuturi reci și gustări. Cei doi prieteni ai ei din colegiu încercau să poarte o conversație cu ea și să viziteze casa, dar erau întrerupți frecvent de membrii familiei, care nu încetau s-o întrebe sau să-i ceară câte ceva.

Lui Mac nu-i trebui mult timp ca să înțeleagă dinamismul care caracteriza familia Amandei. Era obositor pentru oricine era dispus să asculte. Dacă cele două surori mai mari nu avuseseră timp pentru ea, astăzi în mod sigur își vor lua revanșa. Mama ei făcu câteva observații critice, iar tatăl ei se strădui cu două-trei complimente amabile.

În mod sigur, el o prefera pe Amanda. Nu, Mac nu avusese familie, dar putea să vadă în ei toată natura umană, cu părțile ei bune și rele. El înțelese acum anumite lucruri. Înțelegea de ce Amanda voia să se descurce cu puterile ei și refuzase în mai multe rânduri ajutorul lui. Ajutoare ca: ridicarea unui colet de la poștă, sau pregătirea cinei. Amanda refuzase întotdeauna.

Aproape se gândi că o înțelegea de ce plecase în prima lor noapte petrecută împreună. Valoarea Amandei ca om era puterea ei de a dărui și de a se descurca singură.

Nu voia să accepte ajutorul nimănui. Poate de asta nu știa să accepte dragoste. Totuși, el avea atât de multe să-i dăruiască, dragostea lui care era pentru o viață. Oare de ce nu-i spusese asta până acum? Poate drumul până la restaurant va fi frumos, acum când își vedea în altă lumină avantajele.

Trebuia să facă o înțelegere cu Clarissa, orice ar fi. Viața lui era aici. Și era pregătit s-o aștepte pe Amanda până când ea va fi pregătită să-i accepte dragostea, oricât de mult ar dura. Chiar înainte să plece, o luă pe Amanda la umbra unui stejar bătrân.

- Iubito, trebuie să plec acum. Cred că Clarissa este pregătită să semneze contractul cu condițiile mele, chiar dacă și-a ales o zi nepotrivită pentru asta. Hârtiile mi-au parvenit ieri, dar trebuie să verific la restaurant, să văd dacă lucrurile stau la fel ca pe hârtie.

Amanda îl privi ciudat.

- Deci astăzi este cea mai potrivită zi pentru afaceri?

- Vacanțele pot aduce cu ele cele mai neașteptate schimbări. Este o zi perfectă ca să verific situația la restaurant.

- Atunci, îți doresc baftă, îi spuse ea.

Mac o privi o clipă, apoi o sărută pe frunte.

- Știi, chiar dacă ești copilul familiei, ei nu s-au străduit niciodată să te răsfețe prea mult.

Amanda zâmbi.

- În cazul acesta, tu ai încălcat această regulă a familiei.

- Sunt sigur, iar întâlnirea cu familia ta mi-a făcut plăcere. Situația este inversă. Tu faci tot posibilul să-i răsfeți.

Amanda păru surprinsă.

- Ce vrei să spui?

- Iubito, te străduiești prea mult. Ți-am spus vreodată ce aș

vrea să fac cu tine? Și nu mă înțelege greșit, îmi place familia ta. De când am rămas numai cu bunica, îmi place să văd o familie reunită. Dar cred că în orice familie există oameni care dăruiesc și oameni care primesc, iar unii care doar privesc de pe margine.

Amanda zâmbi.

- Asta ce înseamnă?

- Aș vrea să văd mai multă apreciere pentru munca ta.

Amanda îl privea în timp ce pe fața ei se așternu nedumerirea. El îi luă obrazul în palme.

- N-o lua ca pe o ofensă. Vreau să spun doar că eu apreciez ce ai reușit să faci.

- Cred că am înțeles.

- Mai este ceva. Vreau ca tu și familia ta să aflați ceva despre mine.

- Ce anume? se încruntă ea.

Mac o luă de mână și o privi în ochi, simțindu-și inima rugându-se.

- Faptul că te ador.

- Mac, eu…

Sub stejar, el o luă în brațe, iar Amanda simți în sfârșit că nu voia să fugă de el. Se abandonă îmbrățișării lui și într-un sărut care-i purtă pe amândoi în afară de timp. Amanda uită de sine, până când unul dintre gălăgioșii ei nepoți trecu în fugă pe lângă ei.

- Ne-au văzut. Acum trebuie să dau explicații tuturor. Mulțumesc, îi spuse ea.

- Foarte bine, dar spune-le cât de mult te iubesc.

* * *

Pe la ora două noaptea, Amanda stătea în pat, extenuată. Mac îi promisese că o să se întoarcă, dar n-o făcuse. Nici măcar

nu dăduse un telefon. Oare sărutul s-a petrecut în imaginația ei? Ea pierduse noțiunea timpului, când femeile din familia ei o întrebau de ce nu se întoarce Mac.

Lili o întrebă și ea despre Mac cu viu interes. Nu știa ce răspunsuri să le dea.

Mai târziu, când musafirii se bucurau de seara călduroasă, fiecare bând diferite băuturi, ea se furișase într-o cameră mai retrasă, singurul ei refugiu. Se întinse pe un scaun împletit. Furată de liniștea și răcoarea din casă, își lăsase capul pe spate și închisese ochii. Dar le auzise pe soția lui Buddy și pe Lili venind în bucătărie după încă două porții de tort cu căpșuni, pe care i-l adusese Shelly. Cele două femei comparau tortul cu cel pe care-l mâncaseră la King's Ransom și care fusese mult mai gustos, după părerea lor.

Amanda înțelesese din discuția lor că Mac dăduse bonuri pentru o cină gratuită fiecărui muncitor care lucrase la casa lui, lucru pe care nu i-l spusese.

Dacă auzise bine, el dăduse bonusuri și celor care lucrau pentru ea. Dintr-o dată, în ciuda durerilor de cap, înțelese de ce Buddy Baxter și ceilalți muncitori nu mai aveau nevoie de terapia ei.

Din nou Mac se infiltrase în viața ei, iar faptul că făcuse totul în spatele ei, o deranja. Își așeză o pernă sub cap, durerea localizându-i-se la tâmple.

Capitolul 9

Un ciocănit la ușă îi stârni durerea de cap. Ea nu se mișcă până când Mac nu ciocăni din nou și o strigă pe nume. Se simțea ametită și obosită și se gândi disperată la ziua care-i va aduce independența deplină.

Simți un nod în stomac, dar își propusese că nu va ceda îndemnurilor inimii și trupului ei. Mac nu aparținea vieții ei, cel puțin, nu la ora trei dimineața.

Se dădu cu greu jos din pat și se îndreptă spre ușă, îmbrăcată în cămașa ei de noapte scurtă, din bumbac.

În lumina lunii, îl văzu pa Mac care se pregătea să intre, dar ea îl opri:

- Nu, Mac. E târziu.

- Amanda, te rog. N-o să crezi ce s-a întâmplat azi-noapte la King's Ransom. Vreau să-ți explic. Cum a decurs petrecerea?

- Petrecerea a fost minunată. Mâncarea și compania invitaților grozavă, iar focul de artificii a fost încântător. Ți-am răspuns la întrebări? spuse ea cu răceală.

- Ce s-a întâmplat?

Aerul răcoros al nopții păru să-i alunge puțin somnul.

- Doar lasă-mă în pace, Mac. Ocupă-te de viața ta!

Surprins, Mac o privea blocat, neștiind ce să spună sau ce să facă, pentru prima dată de când se cunoșteau. Dar ea era sigură că el va găsi o scuză.

- Amanda, nu are sens. Trebuie să stăm de vorbă.

El urcă o treaptă, iar ea se așeză cu spatele la becul de deasupra. Acum îl putea vedea mai clar. Arăta obosit și răvășit. Se întreba ce contribuție avusese Clarissa la asta.

- Nu vreau să stăm de vorbă. Mi-ai promis că te întorci și când am văzut că nu vii, am fost îngrijorată. Acum sunt obosită.

Mac o privi atent. Era clar că dacă insista, s-ar fi certat.

- Amanda, șopti el.Văd că ești extenuată. O să plec acum. Dar va trebui să vii la mine acasă mâine noapte. Am o surpriză pentru tine. Promite-mi că o să vii.

Amanda își coborî privirea. Era plină de simpatie pentru el, dar el nu merita. Îl iubea, dar faptul că nu se întorsese și nici nu-i dăduse vreun telefon o rănise adânc.

- Amanda, este ceva special între noi.Nu uita asta! La naiba!

- Nu uita că tu ai uitat să te întorci. Sau să dai telefon.

El nu-i răspunse.

Amanda parcă se detașase de prezent, privindu-l pe Mac cum se îndepărta de ea, pierzându-se în bezna nopții.

După ce încuie ușa, Amanda se urcă în pat și căzu într-un somn adânc.

* * *

Dimineața, făcu un duș fierbinte încercând să înlăture orice urmă de oboseală. Amintindu-și de plecarea lui Mac și revenirea lui la ora trei dimineața, se simți ca și cum stătea pe marginea unei prăpastii. Cum nu mai avea prea multă treabă,

se hotărî să plece la cumpărături.

Astăzi va umbla din magazin în magazin până când va cădea răpusă de oboseală. Dar simțurile ei nu cooperau. Degetele îi tânjeau după atingerea lui Mac, iar mintea ei păstra doar amintirea sărutului lor. El fusese atât de dulce în ultimele săptămâni, iar ieri se întorsese plin de păcate.

Omul știa cum să manipuleze orice situație în favoarea lui, prin răbdare și insistență. Când sună Lili, Amanda abia ieșise de sub duș. Înfășurată într-un prosop, ridică receptorul.

- Amanda, scumpo, te-am sunat să-ți spun că ne-am simțit minunat ieri. Sper că ne vei invita din nou când vei termina casa.

- Sigur, Lili, mi-ar face plăcere. De asemenea, mi-ar plăcea să le mai întâlnesc și pe celelalte doamne.

- Bine, iubito, sunt sigură că și ele abia așteaptă să te cunoască mai îndeaproape.

- Să mă cunoască mai îndeaproape? Ea nu înțelesese ce voia să spună Lili.

- Deoarece le făceai masaje gratuite soților lor. Dar eu ți-am spus că trebuie să faci ceva ca să-ți vezi munca terminată.

- Lili, nici una nu mi-a spus nimic, dar am observat că soții lor au renunțat brusc la serviciile mele.

- Asta pentru că Mac le-a spus să nu se mai sustragă de la lucru și să-și termine munca. Ne-a oferit la toți o cină gratuită la Beverly Hills. Doamne, a fost distractiv. Toate tipele purtau rochii cumpărate din Los Angeles. Am văzut și două vedete de cinema.

- Oh, Mac nu mi-a spus nimic despre asta, răspunse Amanda, simțindu-și tensiunea crescând. Nu trebuia să facă ce a făcut.

- J.D. a tras concluzia că lui nu i-a plăcut atenția pe care le-o acordai muncitorilor. Poate era gelos.

Amanda își simți obrajii arzând. Nu știa ce să creadă despre

Mac, dar își aminti că Lili era încă la telefon.

- Crede-mă, băieții sunt în siguranță aici, iar Mac nu are nici o legătură cu asta. Eu sunt terapeut și-mi iau munca în serios.

- Terapia a fost super, am auzit. Ești o tipă drăguță.

Amanda nu se putu abține să nu râdă. Ea realiză brusc că fusese tot timpul în centrul discuțiilor dintre femei și nu știuse nimic despre asta.

- Mulțumesc, Lili.

Lili nu dădea semne că ar vrea să încheie convorbirea.

- Apropo, mă întrebam dacă Mac s-a întors cu bine azi-noapte.

Oare nu întrebase destulă lume de el noaptea trecută?

- Sunt sigură că da. De ce nu? spuse Amanda, refuzând să dea vreo explicație despre vizita lui de la ora trei dimineața.

- Ziarele de dimineață aveau pe prima pagină o istorie despre el și restaurantul lui. Cineva a strigat, speriat, că era o bombă în clădire. Au trebuit să evacueze toată lumea. Ziarele scriau că proprietarul MacKenzie Dalton a calmat spiritele spunând tuturor că a fost doar o mică scurgere de gaze în bucătărie.

- Oh, într-adevăr? Amanda simți în inimă remușcări pentru că se îndoise de Mac. Și groază la gândul că el putea fi rănit. Dar a fost într-adevăr o bombă?

- Nu, pompierii și experții în dezamorsări au verificat fiecare colțișor. Articolul spune că Mac personal i-a ajutat pe bucătari să prepare mâncare pentru ei după ce au terminat verificarea. Și a reușit să-i readucă pe clienți înăuntru. Întâmplarea zilei de 4 iulie, nu?

- E de necrezut! Cine ar fi vrut să arunce în aer un restaurant?

Lili își continuă povestirea citând sfârșitul capitolului:

- "Poliția nu a dat de urma celui ce a lansat zvonul, fie că a fost un sabotor, fie că a fost un glumeț."

- Sper că vor reuși să-l prindă, ripostă Amanda indignată. "Cum îndrăznea cineva să-i facă asta lui Mac", se gândi ea, luându-i apărarea în gând.

- Mulțumesc pentru vești, dar sunt sigură că i-am auzit mașina azi-noapte.

- Bine, scumpo. Mulțumesc din nou.

Imediat, Amanda simți nevoia să alerge la Mac, dar prosopul nu era o îmbrăcăminte suficientă. Ea formă numărul lui de telefon. Voia să-l vadă. Dar linia era ocupată.

Când închise, se gândi la felul cum a privit lumea evenimentul de la King's Ransom și cum ar putea să-i influențeze afacerile. Poate că Mac era implicat în afaceri nu prea curate ca Darrell. Nu, nu-l putea compara cu Darrell în nici un caz. Dar putea totuși să ia asta în considerare.

Emoțiile o copleșiră din nou. Mac îi spusese că o iubește. Dar inima ei spunea că voia mai mult decât o aventură de o vară. O singură noapte de dragoste îi furase o parte din suflet.

Dacă ar putea să aibă încredere în el. Dacă ar putea să-l scoată din suflet… Dacă… își impuse să oprească aici șirul întrebărilor.

* * *

Amanda se întoarse acasă de la cumpărături, simțindu-se în continuare vinovată. Cumpărase câteva lucruri pentru casa ei, simțind nevoia să fie înconjurată de lucruri frumoase, ca să nu stea tot timpul cu gândul la Mac.

Își verifică robotul telefonic. Erau șase mesaje, toate de la Mac. La interval de câte o oră, o sunase să-i aducă aminte că o aștepta la el la ora șaptesprezece. Îi cerea să vină la timp ca să-l ajute la pregătiri, în caz că ajungea în timp util.

Emoționată începu să-și facă planuri în minte. Era cald afară, așa că se îmbrăcă într-o bluză de bumbac, galbenă,

pantaloni tip bermude, galbeni, și sandale.

Se uită pe fereastră și văzu soarele apunând. Apoi se șterse la ochi, neputând să creadă ce vedea, dar imaginea rămăsese.

Văzu o tânără blondă, într-un costum de femeie de afaceri, plecând de la casa lui Mac și îndreptându-se spre Mercedes.

Femeia semăna cu Clarissa, dar Amanda nu putea fi sigură.

Se îndreptă spre casa cea nouă a lui Mac, nefiind sigură că voia să se ducă la el sau să se întoarcă.

Pentru că nimeni nu-i răspunse la ciocănit, se uită puțin la modelul ușii de lemn. Era exact ca al ei. Ciocăni din nou. Nimic! Apăsă clanța și găsi ușa deschisă, apoi intră. Sau Mac era un om cu prea multă încredere, sau blonda lăsase ușa deschisă.

Ea intră în bucătărie, și în clipa următoare rămase pe loc uluită. Se afla în bucătăria ei. Nu, era bucătăria lui Mac. Încăperea părea mai spațioasă și avea o combinație de culori diferită de a ei. În locul în care ea avea un dulap pentru vase, el avea un dulap cu două uși. Aroma pâinii proaspete emana din el. Mobilierul de bucătărie era atât de asemănător cu al ei, încât ea nu se putu abține să nu deschidă ușa unui dulap. Mobila era de foarte bună calitate. Scumpă. Dar practică și eficientă. Mac avea tot ce era mai bun. Dar bineînțeles, folosise schițele ei.

Unde erau schimbările pe care promisese el că le va face? Sistemul de iluminat ca al ei. Ea intră în salon. El nu avea încă o masă mare pentru oaspeți, dar în locul ei era o măsuță acoperită cu o față de masă albă, iar pe ea farfurii cu modele chinezești, un bol cu flori, și un candelabru antic. Masa era pregătită pentru două persoane. Din nou o fulgeră gândul că poate greșise venind.

Amanda se întoarse în bucătărie și observă o carte de bucate pe marginea unei etajere. Se opri în timp ce citi titlul: "Dragostea pentru arta culinară". Autorul era MacKenzie

Dalton, proprietarul restaurantului King's Ransom din Beverly Hills.

Ea deschise cartea și văzu trecute numele unor cântăreți de muzică country, politicieni din mediul rural și alți oameni obișnuiți din acest mediu, toți fiind contribuabili la editarea cărții lui Mac.

Mac descria apoi impresiile din lungul lui tur prin țară, oameni unici pe care-i întâlnise. Era o carte despre adevăratele comori umane, dragostea pentru pământ, amintiri adunate de el în peregrinările sale.

Din curiozitate, citi dedicația făcută de Mac. Era amintit numele bunicii lui, iar mai jos scria: "Amandei, fata visurilor mele. Cu toată dragostea, Mac".

Amanda lăsă emoționată cartea la loc pe etajeră. Mac reușise să umple toate golurile din viața ei. În momentele de slăbiciune îl acuzase pentru o mulțime de lucruri, de multe ori fără motiv. Dar citind dedicația, simți că dragostea pentru el era cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată.

O lacrimă i se prelinse pe obraz. Auzi vocea lui strigând-o, dar lacrimile izvorau din ochii ei fără să le poată opri. Intră în sufragerie și încercă să deschidă ușa de sticlă care despărțea camera de terasă. Era încuiată.

- Mac, unde ești? strigă ea intrând în camera de zi, identică cu a ei. Abia mai putea păși de emoție, chiar și dulapul pe care-l desenase ea se afla acolo. O senzație stranie o învălui. Se simțea acasă, deși știa că nu este.

Parcă intrase într-o altă realitate. Chiar dacă nu era încă mobilată în întregime, avea un aer atât de primitor. Se simțea prezența lui Mac. Se gândi că el îi furase modelul casei, dar n-ar fi îndrăznit să-i fure inima dacă nu avea de gând s-o și păstreze.

- Mac, unde ești?

Din hol se auzi vocea lui atât de cunoscută, chemând-o. Nu

înțelegea de ce el nu se arăta.

- Mac? îl strigă ea, intrând în hol.

- Sunt în baia mare.

Ea intră în dormitor. Nu era nici covor nici pat. Unde era el?

- În baia principală, vino să-ți arăt ceva.

Ah, ceea ce ea nu avea, în mod sigur.

Văzu intrarea, apoi aceeași faianță pe care o alesese ea.

- Te rog, spune-mi ce se petrece aici, îl imploră ea. Nu crezuse că un bărbat o va putea înnebuni. Mac!

- Sunt aici, iubito. Scoate-ți pantofii.

Ochii ei coborâră pe ferestrele pictate cu lebede înotând pe un lac de nuferi, și un pod peste lac. Era lumină puțină. I se oprise respirația.

- Este superb! Privi în jur. Robinete din aur? Apoi realiză că Mac stătea în cada imensă, într-o baie cu spumă. Am ajuns prea devreme?

- Îți place casa?

- Este minunată! Ar fi trebuit să-mi dau seama!

Ea urcă treapta spre cada care semăna mai degrabă cu o piscină, luă un pumn de spumă și o aruncă spre el, stropindu-l în joacă.

- Asta pentru că mi-ai furat planurile.

El începu să râdă.

- Astea erau schimbările despre care-mi vorbeai? întrebă ea ridicând o sprânceană în semn de ofensă. Dar Mac continua să zâmbească. Apoi, ea observă lumânările de jur-împrejurul căzii. Se simțea o intrusă. Mac, am o întrebare și apoi o duzină, la care te rog să-mi răspunzi.

- Care e prima? El se juca cu apa plină de spumă, așteptând întrebările ei.

- Cine era blonda pe care am văzut-o plecând de la tine?

- Ah! Un agent imobiliar deosebit de insistent, care vrea să

se ocupe de găsirea terenului pentru noul meu restaurant. Am expediat-o imediat. Am alte planuri pentru seara asta.

Inima Amandei bătu în voie din nou.

- Ce s-a întâmplat noaptea trecută?

- Un bucătar a dat alarma falsă că ar fi o bombă în clădire. Clarissa a fost profund emoționată. King's Ransom era pe primele pagini ale ziarelor.

- Asta am auzit și eu. Dar de ce a fost emoționată? Nu este genul de publicitate de care are nevoie un restaurant!

Mac râse, jucându-se cu spuma apei.

- Clarissei îi plac evenimentele teatrale. Ai văzut-o în acțiune. Dar acum e liberă să aducă ce schimbări vrea în restaurant.

- I-ai cedat partea ta?

- Da. Dar am să câștig, pentru că am rămas acționar majoritar. Dar nu vreau să mai am de-a face cu restaurantul, sau cu Clarissa.

Amanda îl privi, prea uluită ca să poată vorbi.

- Oh! Nu știu ce să spun. Tăcu, tentată să sară în apă lângă el, în brațele lui. Am văzut cartea ta, îi spuse ea în sfârșit.

- Aceea este pentru tine. Ai văzut ce am scris ca dedicație?

- Da, rosti ea simplu, incapabilă să spună altceva.

- Îți place casa? Vrei să facem un tur?

- Da, așteaptă, o să-ți aduc un prosop.

Deși împărțiseră o noapte de intimitate totală, simți că trebuia să aducă imediat un prosop.

- Ceilalți când vin?

- Care ceilalți?

Mac se așeză pe marginea căzii, înfășurat în prosop.

- Sper că nu te deranjează că vom fi numai noi doi. Apoi o luă în brațe și intră cu ea în apa caldă. Ea dădu la o parte spuma care-i curgea pe față și încercă să-și recapete echilibrul, mâna lui înconjurându-i mijlocul. Ea încercă să se întoarcă cu

fața, dar el o ținea strâns lipită de corpul lui și o săruta pe gât.

- Știu ce vrei să spui, îi șopti Mac la ureche.

- Mac, nu joci corect.

- Încearcă să vezi ce greu este să lupți în apă.

Apa fierbinte îi opunea rezistență.

- Deci crezi că mă cunoști, Mac? întrebă ea cu asprime, apoi gemu când amândouă mâinile lui îi cuprinseră trupul.

- Iubito, acum, aici, în acest loc, îți repet că te iubesc.

Amanda îi dădu mâinile la o parte, încercând să-l privească.

- Mac, sunt în dezavantaj aici, în casa ta.

- Ai auzit ce ți-am spus?

- Da, și am de gând să stau de vorbă cu tine… Tu stai acolo îmbrăcat numai în spumă de baie, iar eu arăt ca un șoarece înecat.

- Asta se poate remedia.

- Mac!

- Mă iubești? Îți place casa? Camerele? E suficient pentru o familie? Te-ai gândit vreodată la asta?

Ea se desfăcu din strânsoare, apoi spuse:

- Am putea vorbi acum?

Mac luă săpunul parfumat. Ea încercă să ignore gestul lui.

El începu să descrie mișcări blânde pe gâtul ei și de-a lungul umerilor. Trupul ei fu străbătut de fiori. Închise ochii, simțind că atingerile lui îi acopereau tot trupul. Cu ochii închiși, șopti:

- Mac, spune-mi acum!

Vocea lui era răgușită de dorință:

- Amanda, te iubesc. Te doresc. Fii a mea!

Ea deschise ochii și îl privi cu pleoapele îngreunate.

- Mac, ce vrei de la mine?

Ochii lui erau încărcați de lumină.

- Vreau să locuiești cu mine. Te iubesc. Sper că o să îndrăgești casa asta, dar dacă nu, am putea locui în casa ta.

Este exact la fel, exceptând unele mici detalii.

Ea zâmbi jucăuș:

- Îmi ceri să mă căsătoresc cu tine?

Mac zâmbi și el.

- Am uitat să menționez asta?

Ea zări în ochii lui o undă de vulnerabilitate.

- Ți-ar plăcea să ai o familie? Totul pe chipul lui exprima speranța.

- Încă mă mai tem, șopti ea.

- Îți promit să-ți înlătur temerile.

- Pot să am încredere în tine, domnule Dalton? întrebă ea încet, jucându-se cu degetele în părul lui moale de pe piept.

- Știi că poți.

Ochii lui erau atât de albaștri și plini de dragoste! Ea își puse brațul în jurul gâtului lui și spuse:

- Da, mi-ar plăcea să am o familie. Iar cealaltă casă va fi casa mea numai când vei fi și tu a mea. A fost nevoie de o răbdare de fier ca să găsesc cheia spre inima ta, dar a meritat, iubito! îi spuse Mac.

Ea se trase puțin, atât cât să-l poată privi în ochi.

- Mac, m-am hotărât să-mi încep din nou munca. Nu pot să te ajut cu construcția noului restaurant.

- Nici o problemă. Vei fi criticul meu, tocmai pentru că tu nu știi să gătești.

- Mac!

- N-am dreptate?

- Este adevărat, dar pot să-ți ofer în schimb câte o ședință de masaj.

- Ah, da, asta mă va face fericit. El se ridică și-i luă obrajii în palme. Voi ceda sub măiestria mâinilor tale, dacă-mi vei permite.

Amanda zâmbi.

- Asta am auzit mereu de la pacienții mei.

Ea se cutremură din nou când el îi sărută ușor buzele, apoi începu s-o privească din nou, sorbind-o din priviri.

Parcă amândoi tăceau pentru a savura momentul.

- Cel mai mult îmi doresc să te mulțumesc, Amanda. Și lasă-mă să te răsfăț un pic!

- Să mă răsfeți? Întâi va trebui să-mi amintesc ce înseamnă asta. Amanda zâmbi, cu ochii plini de lacrimi de fericire. Mac voia să împartă totul cu ea. Ea înțelesese acum de ce copiase planurile casei ei: pentru a-i oferi din toate punctele de vedere locuința visurilor ei.

- Crezi că m-ai putea învăța să gătesc?

- Gătitul o să vină mai târziu, femeie! Acum, pentru că arăți ca o nimfă, o să încep cu iubirea.

- Ce? Fără să mâncăm? întrebă ea, cu falsă indignare.

- Fettucine cu ardei roșii copți, serviți cu parmezan. Acum și pentru totdeauna.

- Te iubesc, Mac.

Nu era nevoie de mai multe cuvinte, pentru că Mac crease deja o atmosferă magică. Lumina soarelui care apunea intra pe furiș în casă.

În brațele lui Mac, Amanda se simți pe deplin iubită, în timp ce trupurile lor se scufundau în apă. Parcă păși în visul vieții ei. Era acasă, nu în casa pe care o construise ca pe o fortăreață, ci în casa lui Mac care ocupase inima ei pe vecie.

Sfârșit

Vă recomandăm ultimele apariții:

MAGIA IUBIRII - Marga Kehler
(Colecția "EL și EA" nr. 281)

El n-o recunoscuse... Chiar mai viril decât în amintirile ei, mai impresionant în ciuda palorii și a ochilor încercănați, Paul Talbot o privea cu un dispreț rece. O crede vreo ziaristă dornică de senzațional...

Pianist celebru, Paul Talbot tocmai fusese victima unui accident care i-a lăsat mâna stângă paralizată.

Dar este acesta un motiv ca s-o trateze pe ea ca pe o spioană vulgară, lacomă de scandal? Pe ea, care fusese atât de tulburată de nenorocirea lui! Ei bine, de acum, ea își va îndrepta în altă parte simpatiile.

Christa fugi în bucătărie și izbucni în hohote de plâns.

"LOGODNICA" LUI DEREK- Joan Darling
(Colecția "ROMANTIC" nr. 280)

Pentru Cass, călătoria în Mexic reprezenta atât un prilej de odihnă cât și unul de muncă, pentru care trebuia să viziteze minele de nestemate Ibarra, pentru a vedea originea superbelor pietre prețioase pe care le folosea, și pentru a găsi inspirație în vederea modelelor viitoare de bijuterii.

Nu reușise să evite compania lui Derek Pretince, căci în calitate de fiu al șefului, îi era greu să-l țină la distanță, iar faptul că Miguel Ibarra nu le aștepta vizita, înrăutățea situația. Tocmai când credea că Miguel începuse să-și facă o impresie bună despre ea, Derek deveni tot mai dificil, prezentând-o ca pe logodnica lui! Nu mai știa ce să creadă - oare ședereа în Mexic va reprezenta realizarea visurilor ei, sau pierderea oricărei speranțe?

Solicitanții la

“CARTEA PRIN POȘTĂ”
se pot adresa
“S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE”

București, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1
tel. 01-223.63.07 sau C.P.-41-129.
Pentru relații editoriale se pot adresa editurii:
Bdul Dimitrie Cantemir nr. 19,
Bloc 5, Apt. 34, Sector 4
tel/fax 01-330.83.39.
sau str. Panait Istrati 62 Sector 1
tel/fax 01-224.16.98.